EXECUŢIA MAREŞALULUI ANTONESCU

Nicolae STOIA

Pe la bariera nordică a Bucureştiului îţi apare o clădire sumbră din beton, ca o cazarmă părăsită şi părăginită: vila Mareşalului Antonescu. Aspectul ei sărăcăcios, destinul tragic al locatarului care timp de patru ani grei a condus singur treburile ţării, au ferit-o de ocupanţi roşii cu excepţia unor delicvenţi minori cazaţi temporar.

Iar dacă cobori scările spre subsolul aripei fostului palat regal încă (?) ocupată de Muzeul de artă, vezi imobilizată o casă de bani în care regele ar fi închis pe mareşal şi pe premier. Cât de stranie ne apare astăzi acea nedemnă încarcerare precum şi că nu s'a găsit un alt loc sigur de tăinuire de Nemţi pentru cei arestaţi decât. . . . o casă conspirativă comunistă. Caracterul de improvizaţie al acestei noi forţe politice e desvăluit de consăteanul meu Radu Aurel (acum în Australia) care pe la 20 August 1944 ateriza ca proaspăt dezertor în gara de nord de unde a fost racolat de un comunist şi în săptămâna următoare a devenit unul dintre paznicii Mareşalului Antonescu. Care din plictiseală a purtat discuţii prin vizetă cu martorul meu. Credea că va fi salvat. Se ştia om al datoriei, neuzurpator al puterii, soldat cu simţ al onoarei. Ceilalţi (Ică Antonescu, Alexianu guvernatorul Basarabiei, Generalul Piky Vasiliu fost şef al serviciului secret) erau cam plângăreţi şi foarte îngroziţi de tinerii dubioşi care îi păzeau. De cum au intrat Ruşii, duşi au fost toţi cinci! Spre adâncurile Rusiei spune legenda, fiind purtaţi în cuşti de lei spre a fi scuipaţi de mujici în urlete de: "moarte fascismului - libertate poporului". (Asta din urmă mai încet!)

Cert e că în primăvara următoare au reapărut în ţară la proces. Martorul meu ocular, altul decât Radu Aurel, s'a aflat în sală când Iuliu Maniu a depus ca martor în apărarea mareşalului căruia apoi, i-a strâns călduros mâna în chip de rămas bun. Iar afară, gloata Dudeştilor şi Văcăreştilor urla "moarte, moarte" celui care i-a ferit de fierbinţeala cuptoarelor.

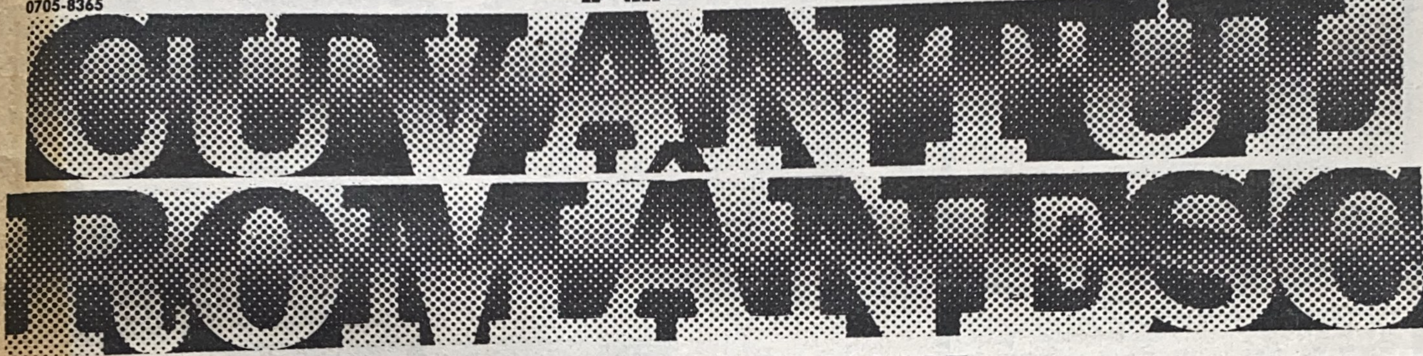
Dar scriptura era scrisă la Kremlin şi prevedea moarte doar Cristescu urma să fie condamnat să trăiască spre a fi stors de informaţii timp de două decade.

Martorul următor se întâmplă să fie chiar fratele meu cel mic, Ionică. Tocmai ieşise sublocotenet, dat la Reg. 4 Călăraşi, transferat la Batalionul gardienilor publici din Capitală. Uniformele cafenii, Ghiţă Pristanda a lui Caragiale în număr de câteva sute. Un anume maior Meriu comandant, sublocotenenţi în capul companiilor. Intr'o dimineaţă venind în civil la slujbă, Ionică e întâmpinat de Meriu: - Intoarce-te în uniformă. La ora 12 comanzi plutonul de execuţie . . . etc, etc, Si mai ferm a fost frăţiorul meu: - Nu pot Dom 'Maior pentrucă mi-am dat cizmele la pingelit ş-altele n'am,ş-apoi sunt minor (20 ani). Deci năpasta a căzut pe sublocotenentul Frugină. Ne ştiam căci terminasem aceeaşi şcoală militară. Cele ce au urmat mi-au fost relatate după o zi, în amănunţime.

Continuare in pag. 4

ISSN 0705-8365

Printed in Canada
imprime au Canada

THE ROMANIAN VOICE
THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD
ANUL 5 Nr. 46 FEBRUARIE 1980 PUBLICAŢIE - LUNARĂ DIRECTOR: GEORGE BĂLAŞU
CIRCULAŢIE IN AFARA CANADEI: AFRICA DE SUD, ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRIA, AUSTRALIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, ELVETIA, GERMANIA, GRECIA, FRANŢA, ITALIA, MONACO, OLANDA, ROMANIA, YUGOSLAVIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, NOUA ZELANDA

RESERIŞTII ANIHILEAZĂ CREAŢIA CULTURALĂ

Eugen BÂRSAN

După ce regimul comunist din România timp de 30 de ani a dat bătălia desfiinţării oricărui spirit creator în economie şi tot ce priveşte organizarea şi traiul comunităţii. acum a deslănţuit ultima fază a luptei pentru desfiinţarea oricărei creaţii în cultură. Bilanţul congresului partidului. din 19-23 Noiembrie 1979, este categoric: se porneşte mai aprig ideologizarea şi constrângerea scriitorilor de a se angaja în slujba exclusivă a marxism-leninismului. In chip practic văzând şi vorbind, un asemenea lucru înseamnă desfiinţarea totală a scriitorilor în misiunea lor naturală de liberă creaţie spirituală.

Comuniştii români dau ultima bătălie în această direcţie, pentrucă sunt conştienţi de ceea ce au reuşit până acuma: au desfiinţat izvorul spiritualităţii româneşti, ţăranii; au nimicit cultura academică şi şcoala în general; au distrus orice spirit de iniţiativă, împărţind societatea în sclavi şi biciuitori de sclavi; au făcut din poporul român o gloată de oameni înfricoşaţi, ajunşi la un grad al nihilismului interior şi al disperării totale ca niciodată în istoria lor. Şi nimeni nu poate tăgădui că acestea n'ar fi fapte împlinite. Iar acum "tovarăşii" păşesc mai departe la anihilarea spiritului poporului român.

Problema de mai sus e un alt capitol extrem de tragic cu care reseriştii îşi confruntă poporul. De fapt un tragism fără limite, căci anihilarea de care vorbim înseamnă desfiinţarea spirituală a societăţii româneşti. O măsură care loveşte în măduva neamului. Şi aşa concentrarea reseristă pusă în finala desfiinţării creaţiei spirituale, a produs ultimul val de jale abătut asupra României. Si cum să nu te îngrozeşti şi să-ţi fie jale când vezi cum se înfige pumnalul în bastionul spiritului, care în chip obişnuit este ultimul loc de retragere al unui neam în zile de cumplită istorie.

E foarte clar că ceea ce se urmăreşte prin finalizarea sau desăvârşirea desfiinţării creaţiei culturale din România (o treabă începută demult şi strânsă în şuruburi mai cu seamă din 1971) e un singur lucru:

Continuare in pag. 3

TRANSFORMĂRI ŞI PERSPECTIVE

Radu CÂMPEANU

De treizeci şi patru de ani înfăţişarea lumii, după imaginea raporturilor dintre cele două supra-puteri, ar putea fi definită ca o stare de non-beligeranţă, numită impropriu, pace. Acalmie aparentă, echilibru nevralgic care ascunde focare conflictuale fundamentale şi ireversibile, rămase în starea lor latentă şi insolubilă, alături de focare ne esenţiale care explodau ici şi colo, fără a depăşi însă limite locale sau regionale. Dacă primele au fost totdeauna ocolite cu grijă, cele din urmă se puteau aprinde şi stinge fără a influenţa în mod radical, relaţiile dintre cei doi mari, care găseau până la urmă, compromisul necesar prelungirii condominiumului lor planetar. Soluţiile găsite dela caz la caz erau simple expediente permiţând convieţuirea a două lumi diferite.

Fiecare din ele îşi găsea în această situaţie ambiguă, răspuns la preocupările proprii. Occidentul, cu buna lui stare şi plăcerile vieţii uşoare, dorea să păstreze situaţia existentă, fără a privi pericolul ce-l ameninţă. Uniunea Sovietică, împinsă de dinamica irepresibilă a marxismului, organiza atrofierea progresivă a popoarelor libere prin eroziunea spirituală şi materială a societăţii liberale.

In această perspectivă, bipolarizarea planetară a puterii politice nu putea fi decât favorabilă celei din urmă, deoarece îi favoriza expansiunea mondială, astăzi în curs de dezvoltare, după ce, acum treizeci şi cinci de ani, îi permisese stăpânirea Europei de Răsărit şi de Centru, ca o primă şi indispensabilă bază de plecare.

La adăpostul pacifismului real al ţărilor libere, Rusia Sovietică şi-a întărit necontenit poziţiile şi mijloacele de acţiune. Ea a zdrobit, rând pe rând, rebeliunea germană din 1954, revoluţia maghiară din 1956 şi speranţa ceho-slovacă din 1968. A pus stăpînire pe Cuba, Indochina, Angola, Etiopia şi Iemenul de Sud. Este în curs de instalare în Afganistan şi Nicaragua, susţine mişcarea palestiniană a lui Arafat şi încearcă să pătrundă în Iran.

Iar în faţa acestei expansiuni constante America n'a ştiut sau n'a putut, să reacţioneze. Preocupată de "Watergate" şi de manifestarea psihanalitică a unor imaginare complexe de culpabilitate Indochineză, cea mai mare putere a lumii, era paralizată. In aceste condiţii demisiunea intelectuală şi politică a marei democraţii americane, a facilitat extinderea puterii sovietice. Moscova a înţeles că împlinirea visului său ecumenic nu mai necesită revoluţia mondială sau un război planetar, ci numai răbdare şi tenacitate. Fructul se cocea încet sub privegherea intelectualilor marxişti sau marxizanţi, a sindicatelor politizate şi a grupurilor comuniste sau comunizante,organizate sub formă de partide politice sau de anodine asociaţii pacifiste, culturale,umanitare sau ecologiste.

Situaţia era cu atât mai îngrijorătoare cu cât, amorţit de propriul său belşug, Occidentul înceta realmente să-şi mai asume apărarea. Intr'o atmosferă de dezorientare spirituală şi demobilizare intelectuală,trei decenii s'au scurs fără ca vreun eveniment grav şi important să fi determinat modificarea inerţiei negative în care era angajată lumea liberă.

Se întâmplă însă că de 2-3 ani decorul a început să se schimbe, iar personagii cu îndrăzneţe veleităţi şi texte diferite, să dea busna în scenă fără a mai ţine seama de regizori şi de desfăşurarea tradiţională a spectacolului.Teng Xiao Ping vorbeşte în numele Chinei post maoiste, care vrea să iasă din fumurile infantilismului sângeros al revoluţiei permanente, distrugătoare de ţară, înlăuntru şi în afară. Hua Guo Feng călătoreşte prin lume, ca reprezentant al unei supraputeri născânde, care înţelege să-şi ocupe locul ce i se cuvine. Fidel Castro, instrument devotat al Uniunei Sovietice, împrăştie sămânţa "anti imperialistă" în America Centrală şi evident, nu se va opri aci.

Penetraţiunea rusească în Africa prin itermediul sateliţilor săi îndepărtaţi sau apropiaţi, se înfăptueşte pe orice cale, începând cu ajutorul economic şi terminând cu intervenţia militară directă. Totul, fără complexe sau procese intentate lui Brejnev, dar cu un risc real pentru regimurile moderate şi încă ne sovietice de pe continentul negru.

Continuare in page. 3

editorial

REVENIREA LA REALISM

Intâmplările recente, din Iran și Afganistan, confirmă în întregime legitimitatea poziției exilului românesc.

Comunismul sovietic este agresiv, în plină ofensivă, și urmărește dominația mondială. Nici un fel de politică de "detente" nu atenuează ofensiva sovietică. Dimpotrivă, orice fel de înțelegere temporară cu Moscova, duce la paralizarea mijloacelor de reacțiune, la slăbirea atenției față de obiectivele sovietice și la o pasivitate politică, care invită pe Ruși la acțiuni tari și la lovituri de teatru, fără întoarcere.

Diplomația americană -din ultimele decade- a fost fragilă și totdeauna în întârziere, încercând să se acomodeze realităților pe care le crează Moscova roșie, cu inițiativă și curaj.

Cyrus Vance, un diplomat serios și cu experiență a dus în ultimii ani o politică pacifică, dominată de sindromul culpabilității post Vietnam. Rușii au interceptat impotența americană de a opera realistic în problemele majore internaționale și au planificat măiastra lovitură din Iran : pregătirea revoluției islamice, religioase, împotriva Sahului și cultivarea spiritului naționalist, formulat în sloganurile "anti-americane" și "anti-imperialiste". Adică, au canalizat segmente ale nemulțumirii publice, pe aceste două direcții, cu scopul de a slăbi influența americană, și eventual, de a îndepărta pe americani din poziția cheie.

Era firesc, să se ajungă la ocuparea ambasadei -de către studenții militanți și fanatici- pentru a forța nota anti-americană. Numai pe cale artificială, de planificare sovietică, se poate vorbi de anti-americanism în Iran, sau chiar de anti-monarhism. Ceeace se vede la televiziune, este regisare și chestiune de moment, fără nici o acoperire reală a situației generale.

Totuși, manevrele sovietice n-au reușit să ingăduiască Moscovei vreo influență în viața politică centrală a Iranului. Această influență a rămas redusă la grupurile marxiste din interior, care simulează un sprijin direct al lui Khomeini, pentru moment, ca să se producă dezordine interioară.

Rusia Sovietică nu are garanțiile necesare că va reuși să domine -prin infiltrații ei- desfășurarea evenimentelor, în favoarea ei. Moscova a câștigat un punct strategic: canalizarea opiniei publice împotriva americanilor, cel puțin în unele manifestații de stradă. Acestea, totuși, nu sunt semnificative, pentrucă poporul iranian nu este anti-american și nici nu poate să fie. Totul este regisare, care va putea avea consecințe nefaste pentru Sovietici.

In fața eșecului din Iran, Moscova a decis ocuparea Afganistanului, asumându-și toate riscurile. Totul însă, depinde de atitudinea americană. Dacă americanii (guvernul american) au intuit esența politicii sovietice -măcar acum- întreaga politică de viitor a Americii va trebui radical orientată. In felul acesta, Rusia Sovietică se va găsi într'o poziție din ce în ce mai dificilă, (cursa înarmărilor, extinderea colaborării chinezo-americane, consolidarea NATO-ului, opinia publică -mai ales a popoarelor din lumea a treia- etc.).

Dar, Moscova, poate pregăti și o lovitură de teatru: Să întrebuințeze retragerea din Afganistan ca o monedă forte pentru concesii americane. A făcut acest lucru și în trecut, și a reușit în păcăleala lor.

Se pare însă, că președintele Carter a lichidat toate rezervele de încredere pe care le-a avut în Rusia Sovietică, și nu mai este posibilă o reîntoarcere. In fața acestei situații, Sovieticii vor avea de dat socoteală, căci naivitatea americană a ajuns la punctul limită, și va trebui să se revină la luciditate, fermitate și realism.

George BĂLAȘU

A TREIA FAZĂ A NAȚIONAL-STALINISMULUI ÎN ROMÂNIA

Ultimele evenimente din Asia vor avea consecințe foarte grele pentru poporul român. Cele două lovituri de măciucă ale noilor Moș Crăciuni "ecumenici", au fost sincronizate cu mare artă, dat fiind că Ayathola Khomeini e tot atâta "literă de Coran" cât și Bresniev "literă de Evanghelie". Iranul a fost ocupat peste noapte de niște civili ai comunismului, deghizați în "studenți", iar Afganistanul de militarii aceluiași partid internațional, cu "centrul democratic" la aceeași Moscovă. Si așa, cu pretextul unei religii și aceea sectară, Khomeini a luat calea crimei împotriva umanității direct, și indirect prin alianța cu Sovietele, pe când celălalt Moș Crăciun e cel puțin mai sincer, se revendică doar dela o sectă antireligioasă și a masacrat după invazia în Afganistan un sef politic cu toată familia lui, ca să fie, exclusiv din motive de. . . umanism, e drept și acela "socialist".

Sovietele au adăugat la cele 22 milioane de kilometri pătrați ale lor, încă aproape trei milioane și jumatate, inclusiv încă 50 de milioane de sclavi ai "umanismului", plus "Vlașca și Teleormanul" strategic, cu plasarea geopolitică a solului și perspectivele geologice ale subsolului. Dar aceste noi "cuceriri socialiste", socialiste pentrucă într'un an Persia va fi o "republică populară comunistă", nu privesc decât indirect România, și anume în același fel pervers în care invazia Cehoslovaciei din 1968 a dus la a doua fază a stalinismului local în România, după epoca Dej, așa cum se știe: cu pretextul unei "primejdii a invaziei sovietice", după aceea Românii au fost an după an tot mai mult jecmăniți de munca și sufletul lor, tot mai umiliți prin cele mai elementare lipsuri care au crescut mereu, și tot mai jugăniți de securitatea atotputernică, în vreme ce poliția civilă, miliția, a fost transformată metodic în cea mai bună aliată a răufăcătorilor ordinari, care terorizează lumea în toate felurile. De aceea nu încape nicio îndoială că după noile crime sovietice împotriva umanității dela sfârșitul decadei 1970-79, timp în care Sovietele s'au înarmat până în dinți, "umaniștii" din România, vor jecmăni, vor batjocori și vor jugăni poporul român într'o nouă progresie, care va crește și ea an cu an tot mai mult. Adevărul este că Sovietele nu au nevoi strategice care să ceară o invazie în România, cum a fost necesară în 1968 în Cehoslovacia, unde Sovietele trebuiau să acopere cu armata lor granița acestei țări spre Vest (cu Occidentul). Nu mai puțin însă șantajul demagogic și banditesc cu "vin Rușii" dacă nu mâncați gunoiul care vi-se dă, va continua, pentruca regimul să-și poată continua el însuși distrugerea totală a oricărei posibilități a poporului român de a-se mai ridica vreodată. Abuzurile de tot felul, cu epuizarea și a prea puținelor resturi de rezerve morale și materiale care ar mai fi rămas, și cu cele mai cinice mizerii zilnice ale persecuției polițenești și partinice vor continua să crească, așa că nu mai rămâne decât o singură întrebare: cum vor putea să mai crească exaltările Sefului, chiar de pe acum ajunse la ultima limită a nerușinării dementiale? Până acum această demență a fost singurul punct realizat din planurile cincinale dela 68 încoace, cu însutiri de norme. Este adevărat, pentru noul cincinal, deschis la ultimul "congres" la care un dulău a mușcat din pulpana Sefului, aduce și ceva nou: epurarea partidului de cei ce vor fi găsiți deficitari în materie de "ceaușescofonie", și așa vor cădea în disgrație "ceaușescofonii" mai slabi. Nu trebue să se sperie nimeni însă, pentrucă România nu este amenințată de un șomaj al intelectualilor. Pentrucă aceștia sunt singurii care nu muncesc, vor fi din ce în ce, care mai de care, mai "ceaușescofoni". Bine înțeles ne referim la acea liotă a golănimii sferto-desanalfabetizată pentru a ridica pe Sef și comunismul în slăvi, dar care sunt atât de mulți încât nu ar încăpea într'un singur număr al gazetei de față. Ce tristețe! Gradul de corupție la care a ajuns România nu ar fi fost atins fără contribuția decisivă a haitelor de "condeeri".

Ion ION

CĂTRE REDACTIE

NEW YORK, STATELE UNITE - Institutul nostru "East Central Europe" al Universității Columbia intenționează să formeze o arhivă de documente referitoate la problema disidenților din România, compusă din meteriale existente în Apus și din posibile surse din România. De exemplu, suntem interesați în orice materiale referitoare la Preotul Calciu, dnul Brașoveanu, Sindicatul Liber, persecuțiile împotriva diferitelor așezăminte religioase, etc. Acestea sunt doar exemple pentru ca orice materiale referitoare la situații și persoane similare sunt extrem de utile. Având în vedere importanța ziarului dumneavoastră și probabilele dumneavoastră surse de informare printre emigranții din România, suntem convinși că ne puteți ajuta într'un mod extrem de semnificativ.... Persoana care se ocupă de partea românească, este dnul Michael Radu. Sunt cercetător asistent la acest Institut și îm pregătesc doctoratul în științe politice la Columbia. In cazul în care ne puteți ajuta cu copii ale unor documente de genul celor menționate mai sus, vă rog să-mi scrieți pe adresa insitutului: Columbia University, Institute on East Central Europe, 420 West 118th Str. New York, N.Y.10027, U.S.A.

Michael RADU

ARIZONA, STATELE UNITE - "...Vă trimit $ 50 ca un suport pentru lupta ce o duceți de a elibera Neamul Românesc de sub jugul Anti-Cristului comunist... Imi place tot ce scrieți și cum scrieți.

Ing. Petre TEODORESCU

WASHINGTON, STATELE UNITE - "...congratulation for a really good job. The content, language and the variety of the collaborators are gettin better every month and we can say that is the best publication of the Romanian exiles".

Profesor Harry IANOVIVI

ISTAMBUL, TURCIA - "Am trecut prin lagărul de refugiați Acibaden din Istambul, și aș dori ca ziarul dvs să fie citit și de ceilalți români din lagăr. Ziarul dvs "Cuvântul Românesc" este necesar exilului. El duce lupta pentru cauza românească a tuturor... Sunt sigur că citindu-l vor simți un sprijin moral și o încurajare că nu sunt uitați.

Constantin MARANDICI

BRASILIA, BRAZILIA - In ziua de 10 Decembrie 1979, s'au împlinit 27 de ani de când a luat ființă printre străini, această tânără instituție de cultură și credință românescă. In prezent, Direcțiunea ei, se străduește să ridice sub Cerul Americii Latine, un Cămin propriu sub acoperișul căruia să-și poată adăposti cărțile și obiectele de valoare. Imensă ne-ar fi mulțumirea, în acest an internațional al Copilului, ca această candelă aprinsă pe aceste meleaguri tropicale, să ardă mereu, pentru țara noastră și pentru toți eroii și martiri, care s'au jertfit pentru libertatea și viitorul neamului românesc. Cu aceste gânduri, îndreptăm ruga noastră fierbinte către Cel născut în peșteră, să ne învredniceească și să ne lumineze spinoasa cale, ca să putem realiza ce ne-am pus în gând. In speranța că în largul lumii, se vor găsi suflete de creștini care vor sprijini acțiunea noastră, dorim tuturor fraților noștri din exil, care luptă contra nedreptății Țării noastre, multă sănătate, iar anul 1980 să ne aducă marea biruință a României și a celorlalte țări de sub jugul păgânilor.

BIBLIOTECA SATUL
Director, D.PAULESCU

BRUSSELS , BELGIA - In primul rând vă mulțumesc pentru regularitatea cu care primesc publicația Dvs. Nu sunt singurul Român și nici ultimul care vă felicită din toată inima pentru cuprinsul ziarului. Am avut ocazia în acești peste opt ani de când sunt în Vest să citesc mai multe publicații românești. Cuvântul Românesc e de departe cel mai bun, și sincer vă spun, îl citesc din "scoarță'n scoarță"...Țin să vă informez că exemplarele pe care le primesc, le fac să circule și printre alți compatrioți, care citindu-le au decis să se aboneze la rândul lor... Dacă pot să vă sugerez ceva, personal aș dori pe măsura posibilităților Dvs să găsesc articole adresate celor tineri , ca cel al Dlui Eugen Popescu, "De vorbă cu tineretul Român din Exil", având un fiu de 20 de ani îmi dau seama cât e de necesar pentru ei, trezirea sentimentului național românesc... Din păcate ei cunosc prea puțin din trecutul țării, de urgia care s'a abătut mereu de secole, peste această biată Patrie a noastră, de oamenii excepționali pe care România i-a dat-o în decursul istoriei ei.

Matei CANTACUZINO

NOTA REDACȚIEI

Ținem să facem cunoscut că redacția ziarului "Cuvântul Românesc" nu împărtășește întotdeauna ideile și punctele de vedere ale colaboratorilor din articolele semnate.

Insemnări pe margine de drum:

GÂNDURI DE IARNĂ

Nicolae PETRA

In conflictul dintre Iran și Statele Unite, se pare că cei ce fac cel mai greșit joc sunt rușii. Ca totdeauna, și de data asta, au căutat să profite de o situație ce pare grea pentru americani, fără nici o considerație morală. Rușii cred că în fața greutăților ce le are Iranul, prin manevre josnice, vor putea să câștige simpatia unei țări, care în principiu, e anticomunistă.

Uită rușii că deși Statele Unite au avut o politică greșită în această regiune, nu e un neam care să nu recunoască greșala și să nu reacționeze față de atitudinea falsă și dușmănoasă a rușilor. Cu toată îngânfarea lor, rușii au nevoie de simpatia americană, de aprobarea pactului SALT II, de un echilibru politic internațional.

Ceeace e mai semnificativ în această situație e că revoluția dusă de Khomeini, oricât de exagerată ar fi atitudinea lor, e bazată pe principii religioase, archaice în fond, dar care au un foarte puternic răsunet în sufletul poporului. In Iran se încearcă o renaștere a principiilor religioase ca să servească de bază pentru însăși organizarea statului. Religia și perceptele ei sunt mult mai importante decât avantajii materiale și servesc de bază pentru însăși sentimentul național al țării.

In Rusia trăesc mai bine de 100,000,000 de cetățeni care nu se simt că sunt ruși, sunt constienți de o identitate diferită, bazată pe principii religioase și realități etnice. Intre aceștia, aproapoe 50,000,000 sunt musulmani.

Ceeace are loc în Iran demonstrează că forța unei credințe religioase și conștiinței etnice puternice, poate să provoace o puternică reacțiune politică, indiferent de greutățile ce ar putea rezulta.

Intâmplările din Iran pot da celor asupriți în Rusia, o nouă speranță, și în fond, nicicând dorința de libertate, de manifestare liberă a credinței și aspirațiunilor naționale nu a putut fi ținută încuiată pentru mult timp. Reacțiunea acestei forțe uriașe, poate să însemne drumul pe care să înceapă destrămarea inevitabilă a imperiului rusesc.

Oricâtași încerca să însemn aici altceva decât probleme românești, nu pot. Incerc să scriu bunăoară ceva despre Rodesia și mă găsesc făcând comentarii despre noi. Nu suntem în acest exil liberi a ne gândi la altceva decât problemele noastre. Nici nu mai încercăm să ne plimbăm pe câmpuri, să ascultăm glasul paserilor și să ne încântăm cu parfumul florilor, ori să ascultăm muzică, ori să ne târăim pasul prin muzee. Totul ne cheamă a ne gândi numai la tragedia țării, să căutăm o ieșire, să facem ceva.

••

Disperarea ce ne cuprinde uneori, acest sentiment al unei inutilități totale, a lipsei oricărei ieșiri, e de fapt singurul drum spre o împlinire, spre a arma sufletul nostru pentru a fi mai tare, pentru a putea duce înainte o luptă, pentru a ajunge la biruință. Mlaștina desnădejdei e calea care ne duce înainte. singura care ne va putea deschide poarta împlinirii atât de mult dorite, a unei țări libere, frumoase, veșnice.

••

In zilele astea de iarnă, cu zăpada ce amintește satul cu colindătorii, gândul ne trage spre revivirea sărbătorilor adevărate ale neamului. Biserica a fost totdeauna neamul. Nu ne putem închipui bisericuța din marginea satului, fără să ne gândim la oamenii din el, la viața lor, la îndeletnicirile de fiecare zi, care sunt însăși neamul. Biserica e temelia și e totul.

••

Si rugăciunea e forma cea mai perfectă, prin care omul se poate apropia de el însuși și de Dumnezeu, așa cum este El și nu cum e atât de greșit înțeles. Dar rugăciunea nu e cerere, ci mărturisire și dăruire. Nimeni nu te poate ajuta, și mai ales nu te poți ajuta singur, fără să-ți mărturisești greșalele și visurile și nimeni nu va primi niciodată nimic fără să dăruiască. Pentru noi, darul cel mai mare ce-l putem face e sacrificiul de fiecare zi: e singura formă de a ridica ochii spre cer și a cere mântuirea neamului.

••

Prea mulți aleg în viața asta calea de mijloc, ascunsă la umbrele pomilor și pe care se strecoară nevăzut. Nu ne vede nimeni să ne tragă la socoteală și inima nu tremură pentru tot ce n'am făcut.

Ispita drumului de mijloc e prea puternică, dar fereș-te-te de ea pe cât e cu putință. Nu duce nicăieri, decât la o vegetație înceată, fără de forme, fără culori, fără de sens. Nici plăcerea luptei, nici amărăciunea înfrângerii, nici durerea căderii, nici exaltarea victoriei, nici pasiunea iubirii neîmpărtășite, nici căldura dragostei furate, nici înălțimea amețitoare a izbândei, nici întunericul laudei nemeritate, nici bucuria de a te trezi în prăpăstii zdrobit, dar totuși cu o fărâmă de suflet ca să poți începe iarăși. Nimic nu turbură, nu încântă, nu întristează viața în drumul de mijloc. E pentru lași.

••

La toate începuturile de an, ne facem planuri, ne socotim bănuțul, ne măsurăm gloria câștigată sau visată. Dar toate acestea sunt lucruri ce nu se împlinesc. Planurile sunt forme de a te ascunde de neputința ta, de a nu face tocmai ceeace ai plănuit. Toate bunele tale intenții servesc doar pentru poditul iadului. O atitudine, e singura cale, nu numai pentru salvarea sufletului dar mai ales pentru a împlini ceva. Nu vei zice: mâine mă scol la 7, mă mișc de acord cu ceasul, fac orele reglementare la slujbă și aduc leafa acasă și sfaturile pentru prunci. Să spui doar: mâine voiu fi mai bun decât azi, voiu da mai mult decât mi se cere, voiu uita mai mult de mine și voiu apleca inima spre cel ce suferă. Toți sunt mai săraci decât mine, mai plini de suferință. Mă voiu gândi mai mult, voiu face mai mult, pentru a ridica nevoile ce apasă și sugrumă țara.

Nicolae PETRA

Sensibilitatea lui Talpiță:

DACĂ-I STRÂNGI DE COATE TOVARĂȘII DAU DIN COPITE

Dacă vreți să aflați unde-i neacoperit călcâiul îndrumătorului trebue să citiți pe voluntarii păzitori de cinstea neamului și să ascultați pe cei care apără cultura cu busuiocul muiat în vodkă.

Redăm cazul unui inginer care a vrut să-și aducă soția din țară:

A umplut formulare la ambasadă și a așteptat. A trimis scrisori cu aviz de primire și a așteptat.

A dat telegrame, a dat telefoane, dar răspunsul a fost același:

"Așteptați, se va face !"

Dar a așteptat și nu s'a făcut nimic.

Până la urmă a declarat greva foamei.

Alți refugiați s'au alăturat protestului.

S'au purtat placarde prin care se cerea respectarea Tratatului dela Helsinki, a Drepturilor Umane, etc.

Nici un rezultat, și nimeni n'a căutat să stea de vorbă cu inginerul, deși era întotdeauna un "turnător" de pază la colțul străzii.

Dar un alt român, cu experiență, le-a venit în ajutor: "Mă fraților, voi nu știți să scrieți placarde !"

A doua zi au apărut placarde noi: "Ceaușescu e un criminal", "Ceaușescu are mâinele pline de sânge", etc.

Turnătorul din colțul străzii și-a dat raportul gâfâind.

Au răsărit trimisii dela ambasadă care i-au sfătuit să fie cuminți, să termine cu copilăriile amintindu-le "subtil" că au rude în țară, etc.

Până la urmă le-a promis că dacă încetează greva totul se va termina cu bine... să aștepte doar puțin !

Inginerul și prietenii lui au continuat greva. Intre timp ziarele au publicat fotografii, declarații, etc.

S'au sesizat astfel politicienii, printre ei a fost și rep. Charles A. Vanik, preș. "Of the Ways and Means subcommittee" din Washington, D.C. (Greva avea loc tocmai când România cerea prelungirea tratatului de Națiune Favorizată, N.R.)

Rezultatul: soția inginerului care era veșnic amenințată de autoritățile din București a primit pașaportul iar în momentul când scriem aceste rânduri se află în Italia.

E ușor de înțeles că demascarea regimului din țară provoacă accelerări de inimă și depeșe urgente ordonând "detentiștilor" ca să înceapă o campanie contra celor care, în baza teoriilor "neofasciste", cer dreptul de a-și întregi familia.

In consecință ni se oferă prin ziarele și microfoanele "obiective" sfaturi unse cu margarină că astfel de greve și placarde fac doar "mult zgomot" cu scopul de a se "calomnia România și insulta guvernul român" și că cei care n'au pe nimeni de adus din țară să nu se asocieze cu astfel de manifestări pentru că s'au... banalizat.

Banale sau nebanale, grevele, placardele, etc., cu demascarea lui Niculiță, dacă sunt bine organizate, iar locul și timpul bine ales, ele dau întotdeauna rezultate sigure !

Stroe MOLDOVANU

RESERIȘTII ANIHILEAZĂ CREAȚIA CULTURALĂ

Urmare din pag. 1

monopolizarea culturii - ca bază spirituală a poporului - în limitele prevederilor și cerințelor de partid. Iar spiritul de creație culturală admis de partid e foarte simplu și unison: toată așa zisa literatură de azi din România e redusă la ditirambice preamăriri și osanale aduse lui Ceaușescu și consoartei. Despre altceva nu se mai poate scrie. Căci dincolo de țarcul "perspectivelor comuniste" începe zona interzisă a oricărei alte gândiri sau culturi.

Scriitorii de azi din România sunt total lipsiți de motivarea unei inspirații proprii. La ce bun?! Ei sunt acoliții gândirii partidului. Si din nefericire au ajuns aici ca victime ale mediului comunist de abrutizare. Intr'un mediu de nelimitate mizerii, anume create, propaganda începe să intre mai ușor în subconștientul oamenilor și îi ia tot mai mult în stăpânire, așa că încetul cu încetul intră în capul sclavilor tot ce vor stăpânii. Asta e planificarea dictată de sus, iar cei care la capătul ei devin scriitori nu pot fi decât inși perverși și bolnavi de parvenitism. Unii dintre ei, întrecându-se a îmbrățișa cu pasiune roluri de gealați ai spiritualității și culturii neamului. Cu teribila criză de conștiință pe care o demonstrează, ei pur și simplu au luat-o mai mult decât razna. Această este situația culturală din România de azi, dominată de comuniști.

In fața abominabilei crime comisă de reseriști cu anihilarea creației culturale în România, avem datoria de a da alarma asupra primejdiei naționale generate de o asemenea crimă. Apoi mai avem și mai marea datorie să restituim spiritului românesc ce este al lui. Pentru realizarea acestui lucru, Exilul trebue să treacă la idei și cultură, pentruca -potrivit vorbelor unui scriitor din exil- "mâine, când România se va elibera, să existe niște jaloane, puse de noi". Tot acest scriitor enunță și conceptul, pe care-l împărtășim integral, că mișcarea de idei și cultură, cu care suntem datori, trebue să pornească dela clasa ideii românești, care este creștină și militant europeană.

Problemele vitale ale țării, ca de exemplu cea pusă în acest articol, așteaptă o mobilizare a întregului potențial al exilului în slujba unui imperios și cât mai pozitiv ajutor. Putem întări acest potențial, întorcându-ne cât mai mult privirea și preocupările la misiunile mari pe care le avem.

Eugen BÂRSAN

TRANSFORMĂRI ȘI PERSPECTIVE

Urmare din pag. 1

In Orientul Mijlociu nu poate fi găsit echilibrul dintre inexorabila nevoe de viață a Israelului și opoziția obstinată a lumii arabe. Puterile antagoniste, prin interesele considerabile pe care le implică, pot angrena în dinamismul lor greu controlabil, forțe și consecințe incalculabile. Dacă plasăm această situație îngrijorătoare, în mijlocul condițiilor specifice regiunii, adică dacă luăm în considerare explozia Islamului Chiit și utilizarea periculoasă a bogăției petroliere, atunci înțelegem riscul pe care îl prezintă acești noi factori generatori de putere. Asistăm aci la procese morale politice, sociale și economice în plină mișcare.

Acțiunea de destabilizare a Africei, inevitabila reacție de conservare a Israelului, tentativa de sugrumare a economiei occidentale prin manipularea abuzivă a principalei ei surse de energie, voința Chinei de a-și da cât mai repede, mijloacele necesare politicei sale de mare putere, iată fenomene care se dezvoltă sub ochii noștrii. Ele tind să rupă echilibrul precar stabilit acum treizeci și cinci de ani, între cei doi mari, fie ieșind din cadrul lui, ca în Orientul Mijlociu, fie contestându-l, cum este cazul Chinei, fie încălcându-l cu bună știință, cum fac rușii în Africa și America Centrală.

Iar pe fundalul acestor mișcări se află imensa structură militară a U.R.S.S. mai eficace și mai conștientă ca niciodată, de considerabila ei putere planetară. Egalitatea, dacă nu chiar superioritatea ei față de cea a Statelor Unite, crează condiții suplimentare pentru o destabilizare internațională și implicit, pentru modificarea raportului de forțe care a fundat "acalmia" ultimilor treizeci de ani.

In fața acestei situații în continuă și imprevizibilă mișcare, nu mai pare inutilă sau inactuală întrebarea privind viitorul Europei de Răsărit și Centrale. Dimpotrivă, în lumea liberă, unde informația circulă și opinia se poate exprima, suntem bine plasați ca să gândim la asemenea perspective și implicit la situația țării noastre, în posibila ei desfășurare.

Vremile care încep pot schimba inerția ultimilor trei decenii. Odată cu ea ar fi utilă și revizuirea deprinderilor noastre. De aceea este timpul ca românii să reflecteze la două adevăruri, pe care mulți le-au neglijat sau le-au uitat. Primul este acela că exilul n'are importanță decât în măsura în care va putea servi în mod activ și eficace marile interese ale poporului nostru și al doilea, că preocuparea lui fundamentală și creatoare nu poate fi îndreptată decât către viitor și nu către trecut.

Radu CÂMPEANU

DE CE DOAR "DOCTRINA BREJNEV"? DE CE NU ȘI "DOCTRINA CARTER"?

Victor VALER

Pentru justificarea invaziei Cehoslovaciei de către trupele sovietice în August 1968, pentru avertizarea vreunui alt eventual "rebel" din tabăra "socialistă", ca și pentru justificarea aprioriă a unor noi agresiuni, Lenid Brejnev, ajuns în culmea puterii ce poate sfida orice, a declarat că țările socialiste au o independență limitată și că la chemarea forțelor socialiste dintr'o altă țară trupele sovietice pot interveni, adică invada țara respectivă spre salvarea socialismului.

Brejnev, profitând de slabiciunea sinucigașe a Occidentului și a lumii, și-a permis să calce în picioare dreptul internațional, dreptul elementar al omului, suveranitatea și independența oricărui stat de pe pământ.

Tiranul sovietic, pierzându-și simțul răspunderii ca pe vremuri Hitler, a exprimat în câteva vorbe întreaga politică imperialistă a Uniunii Sovietice. Pentru noi cei din Est nu era nimic nou, căci de fapt această politică ne era de mult clară. Acum doar se recunoștea și verbal, aruncându-se la gunoi, (de unde se scoate după caz), vorbăria pașnică, nevoie mare, a Uniunii Sovietice. Pentru Occident nu trebuia ceva mai clar însă despre viitoarele războaie din treaptă în treaptă pe care le va duce Uniunea Sovietică. Occidentul, în loc de a riposta ferm, a declarat cele spuse de Brejnev "Doctrina Brejnev" (ce onoare se dă unei declarații permanente și deschise de război pentru cucerirea lumii) și s'a bucurat că are o nouă formulă cu care se poate juca de-a presa internațională. formulă pompoasă ca la o reclamă de detergenți.

Această formulă era de fapt o nouă creare arbitrară, (după "dreptul" celui mai tare), a dreptului de a hotărî pacea și războiul. Legalitatea la scara internațională, mondială, era înlocuită în mod "revoluționar" cu "dreptatea leului", sau cum spunem noi, cu legea junglei.

Invazia Afganistanului a început să dea de gândit Occidentului, căci conform "Doctrinei Brejnev", la chemarea "tovarășilor" din partidele comuniste din orice țară a lumii, inclusiv din Franța, Italia, Portugalia etc., trupele sovietice sunt gata să intervină.

Iată că asistăm la o nouă cale de cucerire a lumii: invadarea la chemarea trădătorilor. Iată că în locul lumii civilizate, se pregătește în mod accelerat o nouă ordine: ordinea junglei!

Pe baza unor asemenea principii însă se pot naște și alte așa-zise doctrine. Astfel "Doctrina Național-Teritorială" (cu sau fără numele vreunui șef), care poate cere ca toți membrii aceleași națiuni să aparțină aceleași țări și respectiv aceluiași teritoriu. In baza acestei doctrine China are dreptul să invadeze teritoriile chineze ocupate de Rusia. Dacă este nevoie o poate face încă și la chemarea fraților Chinezi din Uniunea Sovietică. Acesta este doar un exemplu. Dar pe baza unor asemenea principii se poate formula și "Doctrina Religiei"(cu sau fără numele vreunui Aiatollah, Papă, Patriarh,etc),doctrină care acordă dreptul cuceririi și subordonării unei singure puteri a tuturor teritoriilor pe care locuiește o populație ce are o anumită religie. Astfel că lumea arabă are dreptul cuceririi tuturor teritoriilor pe care locuiesc musulmani, adică și a teritoriilor din Uniunea Sovietică cucerite prin forță. Si în acest caz se poate obține și chemarea din belșug a credincioșilor musulmani.

Cel mai uman ar fi însă dacă în favoarea drepturilor omului s'ar crea o nouă doctrină, "Doctrina Umană", iar acolo unde o națiune este sortită tiranizării și pieirii fie din cauza regimului politic intern, fie datorită ocupării de trupe străine, să se procedeze la eliberarea națiunii respective prin forța armată. Această doctrină poate fi denumită "Doctrina Carter" deoarece Carter a inițiat mișcarea drepturilor omului.

Sub noua formulă însă mișcarea primește noi dimensiuni, s'ar trece dela declarații de principii la acțiuni de valoare mondială. Desigur că s'ar da Rușilor mult de lucru și acasă, iar "doctrina Brejnev" s'ar revizui în primul rând la Moscova.

Victor VALER

ERATUM

La articolul "Nașterea omului, Nașterea Domnului", "Cuvântul Românesc", Decembrie 1979, p.5 : la mijlocul coloanei 2, în loc de "Credința, dragostea și iubirea", a se citi "Credința, dragostea și nădejdea";
în coloana 4, jos, în loc de "superioritatea specială", a se citi "superioritatea speciei".

EXECUȚIA MAREȘALULUI ANTONESCU

Urmare din pag. 1.

Treaba trebuia săvârșită pe ascuns și în mare viteză. Primul ordin a fost dat directorului Crematoriului. Ora execuției: 12, cremarea 12.30.Legenda romanțată vrea un pluton de execuție format din ostași. Fals! Executanții au fost, sărmani gardieni publici, sergenți în primul război mondial, pe picior de pensie ori cu dosar pătat buni de dat afară. Deci cu târguieli și amenințări au fost desemnați douăzeci. Când a început ceremonialul și procurorul "poporului" citea sentința, a tunat o voce isterică:- Opriți! Nu trageți! Stați că mi se termină bobina! Era operatorul de la Oficiul Național Cinematografic pus să filmeze pentru arhivă. La aceasta gardienii s'au risipit ca potârnichele: -Noi nu tragem dacă se filmează. Că noi știm ce s'a întâmplat cu cei care din ordin l-au omorât pe Corneliu Codreanu! Cu greu au putut fi readunați. In fine Frugină a comandat foc. Cei patru fuseseră legați la stâlp, mareșalul nu s'a lăsat legat la ochi. Salva a doborât pe Ică Antonescu și pe Alexianu, rănind pe Piky Vasiliu și ușor pe mareșal, care a rostit clar și apăsat: - Aduceți să tragă ostași instruiți de mine. Nu ciurucurile astea! A urmat o nouă salvă. Acum și el a căzut, s'a văzut o batistă albă dusă la gură, s'a înroșit. S'a auzit o voce slabă, tremolată: - Impușcați-mă Domnilor. Vă rog nu mă mai chinuiți.

Ca hipnotizat Frugină s'a apropiat și țintind de aproape a tras gloanțele de grație. In tăcerea care a urmat s'a auzit pornirea unui automobil. Frugină a mai apucat să vadă printre perdelele mașinei (modă rusească) cunoscută din ziare fața a lui Vâșinski, desigur pus de Stalin să supravegheze.

Asa s'a stins din viață la închisoarea fortului Jilava omul căruia până și guvernanții actuali dela București simt nevoia să-i facă postum dreptate.

Seria execuțiilor dela Jilava a început astfel și a ținut ani și ani, în aceeași atmosferă de taină criminală. Milițienii intrau în zori la redută ca să-și culeagă victimele, tiptil, cu cizmele învelite în șomoioage de paie ca să nu facă zgomot. Puneau un călus condamnatului. Il târau în fugă. Forfota era prinsă de urechile ciulite ale celor închiși care se uneau într'un strigăt imens - ultim salut celui sau celor care aveau să-și împroaște creerii și sângele pe un parapet sub rafalele pistoalelor mitralieră. Câți? Mii? Zece mii?...

Nicolae STOIA

MIMETISM ȘI CIVILIZAȚIE

Ștefan FILIP

Incercând o subliniere a comportărilor animale în societățile neumane, observăm că imitația joacă un rol de frunte, e distracție, poză, exercițiu, scop al unei vieți limitate la nevoile elementare: hrană și adăpost. Maimuțăreala civilizației este încercarea comunistă de a păcăli lumea. Scenele grotești de beție degradantă dela Theohari Georgescu-chelner, dement ministru - până la Eugen Barbu - pușlama de două parale cu pretenții de corifeu în lumea scribilor- au mascat concludent pe ce mâini a încăput țara. Imitarea civilizației e o imensă încercare nereușită de a abate atenția dela ținta bolșevică: dominarea lumii de către Rusia. In consecință se enunță principii umanitare, dar - în numele lor - se comit cele mai mari atrocități, lipsind popoarele de libertate, de posibilitatea autoguvernării, de folosirea bunurilor naționale în scopul finanțării URSS, colos de cruzime și armament până'n dinți. Dictatura comunistă zâmbește străinătății, dar își arată imediat colții în actele fățișe, terorizante ale securității care suprimă individul ce-și caută elementarele drepturi, de gândire, de exprimare, de a alege și de a fi ales- nu neapărat cu aprobarea rușilor.

'Puterea absolută corupe în mod absolut'' este concluzia derivată din studii istorice și este aplicabilă tuturora, chiar oamenilor foarte deștepți, pentrucă numai o perspectivă universală, numai la înălțimea divinității s'ar putea rezolva totul perfect.

Neascunzându-și imperfecțiunea, omul foarte deștept își recunoaște limitele și nu poate suferi dictatura, nu poate asupri proprii semeni și recomandă democrația ca leac împotriva prostiei. Deci dacă în planul inteligenței se recunoaște antagonismul dintre deșteptăciune și dictatură, atunci ne dăm seama cât adevăr este cuprins în corupția rangului, în beția puterii, cu atât mai primejdioasă pentru popor cu cât dictatorul este mai inferior mintal. Si Ceaușescu - din nenorocire pentru noi - este un exemplu deosebit de reușit al acestei definiri, distrugându-și națiunea și servind cisma bolșevică (cismă la propriu și la figurat) care și-a pus amprenta în relația Kremlin - București, desfigurând principiile morale care au făurit bazele lumii actuale, numai și numai în oribilul scop al dominației rusesti.

Mimetismul civilizației la comuniști este permanenta tentativă de a părea cinstiți- propagandistic vorbind - și de a biciui oamenii, obligându-i să muncească pentru soviete. In primul rând instaurarea regimului, care guvernează prin teroare și nu prin convingerea cetățenilor, este arma decisivă a hegemoniei Moscovei. Odată oligarhia comunistă instaurată începe teatrul ieftin al planificărilor profetice, cu indicația că totul va fi bine într'un viitor nebulos și foarte îndepărtat, până atunci generațiile de sacrificiu trebuind să muncească și eventual să moară pentru Soviete. Comuniștii au făcut din eșec un fluviu nesecat de planuri fără sens, din guvernare o năpastă pentru popor, din încăpățânarea de a rămâne la cârmă cauza groaznică a chinului întregului popor.

Tendința către poza reușitei în ciuda declinului de nedescris al cârmuirii comuniste a implicat toate aspectele definitorii ale unei societăți, nici chiar sportul neputând evita contaminarea de dezastru. In societatea contemporană sportul trebue să fie un mijloc de a educa mulțimea fizic și psihic, de a stimula posibilitățile de voință și forță, de a ameliora sănătatea prin exercițiu îndemnând la performanță pe cei mai înzestrați. Comuniștii au făcut din sport un mijloc de propagandă, încercând să demonstreze că o reușită sportivă implică superioritatea unei societăți față de alta, făcând deliberat abstracție de formă, de talent, de limitele capacității umane, de obiectivitate. Insăși utilizarea drogurilor pentru etalarea cu orice preț a atletismului nostru a fost folosită ca metodă, la ultimele jocuri balcanice. Atlete de frunte ca Natalia Mărășescu sau Ileana Silai fiind confruntate cu trista realitate a suspendării din competițiile sportive din cauza folosirii drogurilor. Se minte în orice domeniu, se minte cu orice preț, de dragul unei reușite temporare, care însă marchează falimentul moral al rânduirii comuniste.

O analiză a sportului rege -fotbalul - indică ce regres major au înregistrat românii dela apariția blestemului comunist. Din cauza lipsei de contact cu fotbalul de calitate mondială, fiind obligați 15 ani să jucăm aproape exclusiv în lagărul comunist, am pierdut pasul cu fotbalul vest european și am devenit ciuca bătăilor în confruntările internaționale. Echipele securității -Dinamo, ale armatei-Steaua, formându-se din ceea ce se putea stoarce dela alte echipe, au distrus fotbalul românesc, competițiile - campionat sau cupă - fiind câștigate apriori telefonic, la intervențiile coloneilor dela Armată sau Dinamo. Arbitrii trebue să favorizeze echipele autorităților, altfel nu mai pot arbitra, nu pot pleca în străinătate, își pot pierde serviciul.

Culmea farsei, introdusă de favoritismul corupt al nebuniei comuniste, este lansarea unei echipe de divizia A la Scornicești, peste noapte devenit centru important de nuanță pervers ceaușistă, repetându-se astfel situația -când acum două mii de ani - poporul putea fi mulțumit cu "panem et circenses" (pâine și jocuri). Nu i-se poate pretinde unui agramat și echipei de pedepsire a poporului, care-l urmează, să fie obiectivi, să accepte "fair-play"-ul, să nu corupă mijlocul de educare al unui întreg popor, sportul. Tot ceea ce pretind și fac aceste slugi ale Moscovei nefiind altceva decât o imitare de gesturi civilizate, un mimetism de factură josnică, definitorie pentru această dictatură aberantă.

Stefan FILIP

O INTERPRETARE A EXILULUI

- Cuvânt către noii refugiaţi -

Romeo BRAN

Cel mai elementar dicţionar ne învaţă că noţiunea lingvistică de exil vine dela latinescul Exilium care - teoretic - înseamnă locuirea în afara ţării tale pe timp îndelungat ca urmare a unei impuse situaţii sau din proprie voinţă ca un semn de protest.

Ovidiu a avut un exil impus (Doamne, ce frumos e scris ''Dumnezeu s'a născut în Exil''!). Caragiale s'a autoexilat din proprie voinţă. Nu toţi care îşi părăsesc ţara sunt şi exilaţi. Lenin a trăit în Elveţia pentru că era urmărit şi învinuit de crime. Trădătorii care fug ca să scape de justiţie nu pot fi consideraţi în exil. Au fost Bodnăraş sau Pauker sau alţii ca ei refugiaţi? Evident că nu. Erau doar borfaşi, trădători de ţară, aventurieri în solda unor puteri străine.

Citeam de curând cazul unei nemţoaice căutată pentru crimă (la propriu) în conexiune cu activitatea teroriştilor din Baader-Meinhoff gang. Ajunsă în U.S.A. a cerut azil. . . politic pentru a nu fi extrădată. Mi se pare că i s'a acordat.

Caz aproape identic în Franţa care refuză să extrădeze un terorist comunist, criminal de rând de fapt, considerându-l refugiat politic! Stupefiant, nu? In acelaşi timp unui compatriot care a făcut ceva ani buni în Gulagul românesc i s'a replicat de către reprezentantul ambasadorial al unei puteri vestice că - teoretic - e vinovat. Dacă ar fi respectat legile ţării nu ar fi fost condamnat. Si nu i-au dat azil politic!

Teroriştii de toate culorile sunt toleraţi, uneori şi finanţaţi, dar politicieni avortaţi în arena socială se screm de ani de zile cum să facă să-l expulzeze pe Episcopul Trifa.

Stupefiant, nu? Cazuri sunt cu miile. Deci la ora actuală noţiunea de exilat sau refugiat politic nu mai e asa de simplă şi clară.

Din momentul în care un regim politic a fost impus unui popor prin vânzare, trădare şi forţă, toţi cei care refuză să coopereze cu acest regim de ocupaţie şi se exilează benevol sau forţat este normal să fie consideraţi refugiaţi politici. Este cazul teritoriilor cedate ruşilor de către tembelismul democratic apusean, în general şi - în speţă - cazul României.

Dar şi în cazul nostru situaţia nu mai e clară. Nu vreau să susţin că Exilul înseamnă o elită politică căreia trebue să i te supui ideologic, aprioric. Ar fi o altă atitudine dogmatică.

Dar şi o bulucealǎ nesistematică poate duce la confuzii şi la distrugerea prestigiului naţional.

Deci frate nou venit, întrebarea e de ce ai plecat? Pornind de aici, în funcţie de răspunsul dat nouă înşine putem să ne considerăm în Exil sau altceva. Am spus ''sau altceva'' din cauză că noţiunea de Exil implică un mare coeficient de tragic acceptat, conştient, în timp ce ''altceva'' nu are nici un tragism. Poţi avea o viaţă bună, incomparabilă cu cea din RESERE dar nu poţi câştiga respectul faţă de tine însuţi - cel mai important.

Ascultam acum vreo patru ani la Europa Liberă o emisiune-serie cu un fost ministru din RESERE, parcă Oprişenescu sau Oprisan. N'are importanţă. Ani de zile omul trăise ca un Paşă, cu scaun şi locuinţă de ministru şi tot tacâmul. Apoi ceva a scârţâit, n'a mai funcţionat bine povestea cu ''minorităţile naţionale'' persecutate. Ca şi în proverbul cu şobolanii şi corabia, tipul a plecat amintindu-şi că doreşte să trăiască liber în pământurile biblice ale strămoşilor. Si acolo o duce bine: ceva consilier guvernamental. El era ministru (nu singurul) şi în acelaşi timp coreligionarii lui sionişti făceau închisoare.

Părăsesc corabia fel de fel de foşti miniştri, ambasadori, directori, şefi militari şi de partid, cadre universitare, scriitori şi critici literari. Mulţi sunt copţi ca vârstă, alţii chiar bătrâni şi au avut mereu ocazia să fie afară. în Vest. De ce au făcut-o tocmai acum, nu ştiu şi nu-i judec, dar îmi exprim numai nedumerirea: nu cumva unii încep să aibă opinie şi să se considere ''exilaţi'' numai atunci când lor personal nu le-a mai mers în plin sub egida PECERE? Desigur nu am căderea să judec şi să emit sentinţe, dar circumspect pot fi.

Deci frate nou venit, când te-ai hotărât să pleci? Doar când ţi-a scârţâit ceva scaun capitonat sub tine?

Pentru că îmi amintesc de Enescu: Când ţara lui a fost ocupată de comunişti a ales calea exilului voluntar şi se odihneşte la Pere Lachaise în loc de pământul străbunilor săi unde i-ar fi plăcut şi s'ar fi cuvenit să fie. N'a aşteptat să fie ''emerit'' sau ministru consilier. Arta lui, de aceea e un act politic.

Desigur fiecare are dreptul să-şi aleagă propriul lui drum în viaţă şi să aştepte cel mai propice moment de a părăsi lagărul RESERE. Ani şi ani atât înainte de închisoare cât şi după, am încercat să plec legal din ţară. Până la urmă tot per pedes am reuşit. Eu ştiu şi toată lumea ştie cine are acces mai uşor la paşaport cu viză pentru Vest sau măcar exit către Jugoslavia. Sau, mai ales, cine capătă ''paşaport de servici''. Nici măcar minorii nu pot fi păcăliţi că la baza acestor paşapoarte nu a stat ''criteriul profesional''. Poate, în unele cazuri, cam 0.5% coeficient la noroc. De bază însă au fost criteriile sociale şi partinice. Deci numai o minoritate privilegiată, care şi aşa avea o stare mult mai bună decât amărâta de mare majoritate, au putut şi pot să scape.

Am un gust amar îngurăşi nu numai eu - când rememorez anii de după închisoare. Umblam după o slujbă, cu două diplome universitare în buzunar şi eram aruncat cât colo, cu uşa trântită în nas. Oricare dintre cei veniţi aici cu ''paşaport de servici'' nu m'ar fi cunoscut ca să nu se ''compromită'' în faţa partidului. Acum presaţi de necunoaşterea limbii şi a sistemului caută Coloniile române de exilaţi. Acceptă chiar şi ajutor până capătă aripi (economice). Apoi migrează şi când au o situaţie oarecare îţi replică: E timp de făcut bani; nu cai verzi pe pereţi. Deşi nu sunt nici pe departe bogat, un membru PCR mi-a cerut să-l ajut să-şi cumpere casă că, de, noi românii trebuie să ne ajutăm. Un altul, fost şef cu funcţii, bani şi carnet roşu, după ce l-am invitat la mine acasă a zis că nu va mai veni ca să nu se compromită, familia mea având concepţii. . . ''reacţionare''. De aceea am gust amar.

Si te întreb frate nou venit: Când ţi-ai adus aminte că eşti român şi ce ai de gând să faci peste un an sau doi?

Cu câţiva ani în urmă, în Europa, cineva susţinea că noţiunea de român trebue să primeze peste orice altceva. Solidaritate la bine şi la rău se interpreta prin solidaritate cu buni şi răi. Aici avem nevoie de discernământ. Lagărele de refugiaţi sunt pline de români. Asta e bine şi să ne întindem reciproc mâna. Dar mulţi sunt din periferia socială din care s'au recrutat acum 30 de ani ''cadrele de bază'' ale regimului. Or asta nu e bine şi solidaritatea trebue tratată cu circumspecţie. Mulţi fug pentru a eluda justiţia ca urmare a unor delicte de drept comun. Mulţi dintre acestia joacă comedia persecuţiilor suferite şi continuă pe drumul din ţară.

Dacă eşti dintre ei, noule venit, şi înţelegi că aici trebue să-ţi începi un cu totul alt drum în viaţă, fiind folositor şi altora nedăunând prestigiul noţiunii de român, atunci fi binevenit.

Ajunşi aici, uşor sau greu, fiecare avem aceleaşi sentimente umane şi fiecare e gata să facă sacrificii ca să se reunească cu cei dragi rămaşi în Tară. Orice sacrificii nu înseamnă însă şi orice compromisuri.

Nu numai din informaţii generale dar din contact direct cunosc cazuri stranii. Vin unii în Vest cu drăgălaşele paşapoarte de servici- anexă la carnetul de partid şi merite ''partinice''. Unii, pentru că au rămas, primesc în contumacie şi câte o condamnare de la justiţia poporului. Apoi dedată te trezeşti că aceiaşi tipi în decurs de mai puţin de un an îşi aduc aici, definitiv sau în vizită părinţi, socri, bunici, fel de fel de neamuri, iar ei se vântură în şi din România mai uşor decât un canadian în Statele Unite. Plus că rămâi stupefiat când auzi că au primit şi paşaport de cetăţean român stabilit în străinătate.

Miracol, nu? Ca să primesti de la Pecere ceva, trebue să dai întâi. Ce dau ei? Răspunsul e străveziu şi nu vreau să acuz acum. Dar e dureros să vezi nefericiţi cinstiţi făcând greva foamei în locuri publice, distrugându-şi sănătatea pentru a-şi realiza un elementar deziderat uman: o viaţă de familie normală.

De aceea te întreb frate nou venit: Vei lupta şi te vei sacrifica pentru fericirea ta şi a familiei tale sau vei face negoţ de conştiinţă?

Nu vorbesc în numele niciunei formaţii politice dar sunt o parte a Exilului pe care l-am ales ca singurul mod cinstit de viaţă, acum, în timpul acestei ''Nopţi ce nu se sfârşeşte încă''. Aşi vrea ca această nouă comunitate de refugiu să fie cât mai mare, mai puternică şi cu un prestigiu naţional respectat.

Dacă la întrebările de mai sus vei putea răspunde cu conştiinţă curată, pentru că eşti aici cu cele mai bune intenţii, atunci fi binevenit prietene şi frate al nostru întru suferinţă şi speranţă.

Romeo BRAN

ETHOS MIORITIC: CREȘTIN, EUROPEAN, ROMÂNESC

Horia STAMATU

Poemul "Miorița", așa cum l-a cules Vasile Alecsandri, este o capodoperă a literaturii mondiale, omologată ca atare. Datoria noastră este să scoatem în relief semnificația acestui poem în actualitatea lumii de azi, caracterizată în primul rând prin violență, resentiment, ură, vrășmășie irațională, rațional organizată de un imperialism, ideologic. Martin Heidegger a definit epoca noastră prin cel mai destructiv radicalism din istorie: "răsvrătirea omului împotriva lui însuși". In acest context se încadrează perfect, încercarea continuă de a se falsifica sensul adânc al "Mioriței".

La vechi interpreți eronați, fundamentul ideologic era pozitivismul care a covârșit toată generația intelectualilor născută într'a doua parte a secolului trecut. Cel care a contrazis fundamental pozitivismul acestei generații a fost gânditorul înoitor Nae Ionescu, provocatorul unei noi școli de gândire între cele două războae mondiale.

"Miorița" este un poem tragic, în care un personagiu eroic, pus de soartă într'o situație limită, curent spus "fără eșire", lasă în urma lui un mesagiu de cea mai înaltă semnificație morală și spirituală. Este un "episod" ridicat însă la cel mai înalt nivel al generalului prin mesagiul omului lovit de năpastă. Acest lucru îl face toată literatura superioară: scoate dintr'un accident, din episodic, un adevăr fundamental cu privire la condiția și destinul uman.

Poemul românesc, compus de un autor anonim probabil spre sfârșitul secolului XVIII, cules de Alecsandri și Russo, este opera în care s'au contopit două izvoare folclorice pastorale: a) un mit transmis prin colindul în care sunt toate elementele tragice din poem, și b) diverse cântece păstorești în care se vorbește de eventualitatea morții prin surprindere, în singurătatea munților, cum este de pildă "Cântecul ciobănașului", comentat de Ovidiu Densusianu și ale cărui imagini se repetă toate în "Miorița". Comentariul lui O. Densusianu este edificator: "Dela ceva simplu, elementar, inspirația păstorească o vedem făcând ascensiunea spre o concepție de misticism și cu largi orizonturi poetice. Concepția aceasta cuprinde în ea și o filosofie senină: trecerea dela viață la moarte e privită cu gândul liniștit, cu stăpânirea de sine, fără sentimentul de groază în fața ei, fără tânguiri" (Ovid Densusianu "Miorița").

Ceea ce izbește în mesagiul transmis prin monologul final din "Miorița" atât mentalitatea materialist-extrem burgheză, cât și mentalitatea materialist-extrem burgheză revoluționară, este contrastul din acest poem între oroarea crimei puse la cale, act de agresiune destructivă prin negarea absolută a "celuilalt", și senina luare de poziție a celui năpăstuit. S'a vorbit mult de "fatalismul" din acest mesagiu, dar s'a vorbit fie dintr'o neglijență de termeni, ca la Vasile Alecsandri, fie dintr'o lene de gândire la alții de mai târziu. Dacă există o fatalitate arătată în acest poem, și este una, aceasta e fatalitatea aspectului negativ al labilei ființe umane, cea mai labilă dintre ființe pentrucă la animale nu există crima. Contrastul dintre abjecția agresiunii și senininătatea care o întâmpină, lucru vizibil chiar în cele mai rudimentare variante ale "Mioriței-colind", face măreția acestui poem tragic, în care cum spune Mircea Eliade tragedia este depășită. Acest contrast, cu adevărat la nivelul celei mai înalte literaturi, a smuls admirația străinilor care au citit poemul în vreo traducere. Dar la asemenea nivel moral nu se pot ridica nici posedații materialismului curent cu fatalitățile lui extrem-burgheze, nici posedații celeilalte fatalități burgheze care este marxismul revoluționar. Dacă mai sunt naivi care nu știu că marxismul este o neagră fatalitate extrem-burgheză, să se mai gândească.

La un moment dat, în anii '30, un sociolog marxist H. Stahl, și un muzicolog și etnograf pozitivist, C. Brăiloiu, amândoi colaboratori ai unui sociolog Profesor la București, au ridicat, pe căi diferite, niște vehemente proteste împotriva oricărei valorificări etice superioare și metafizice a "Mioriței", și de asemenea împotriva oricărei filosofii a culturii în care ar fi implicat acest poem, cum simultan au făcut marii poeți Dan Botta și Lucian Blaga. Atât H. Stahl, cât și C. Brăiloiu, erau alături de obiect, pentrucă problemele pe care le pune "Miorița" unui cercetător sau comentator, nu sunt de ordin sociologic, etnografic sau polit-economic, ci datorită naturei, formei și conținutului acestui poem, ele sunt de ordin estetic, etic și metafizic.

In "Miorița" găsim cea mai plină și în același timp cea mai concisă metaforă din poezia noastră prin care se sugerează condiția de ființă muritoare a omului, de altfel singura ființă conștientă de provizoratul ei natural: "Să le spui curat, Că m'am însurat, Cu o mândră crăiasă/ A lumii mireasă". "Crăiasa" este moartea și între toate crăiesele lumii este singura care oferă o reală perspectivă "egalitară", pentrucă și împăratul și cerșetorul sunt la fel mirii ei, cum și spune într'o variantă a "Mioriței-colind", care la întrebarea mamei, unde a rămas cel de-al treilea frate care nu s'a întors cu ei, aceștia răspund: "Nu li-i vedea niciodată/Pân la dreapta judecată / Unde merge lumea toată / Si bogatul și sărac / La cerescul împărat". (colecția Fochi). Ideea morții ca o crăiasă peste lumea trecătoare, s'a născut în contrast cu imaginea Maicii Domnului, regină a eternității, supra-dimensiunea fără conștiința căreia existența oamenilor nu ar avea mai mult sens decât a rechinilor. Recunoașterea puterii acestei "crăiase a lumii" nu înseamnă în niciun fel abdicare dela viață, "idealizare" a morții, ci este expresia unui realism țărănesc, mai întâi antic pe urmă medieval, așa cum în linii mari a fost el până în acest secol la toți țăranii Europei noastre, și chiar la alții, într'un fel toți mai mult sau mai puțin "mioritici". Moartea ca un fel de "vai, de așa ceva să nu vorbim", deci escamotarea ei, este un tabu al folclorului citadin, din lumea așa numită "burgheză", toată într'un anume grad desrădăcinată, fie că e vorba de burghezii proletari sau burghezii posesori. De aceea mesagiul mioritic a contrariat simțul comun al falșilor realiști care sunt oamenii denaturați prin ideologiile materialiste.

Mesagiul transmis prin "Miorița" nu este nici pe departe expresia vreunei "tanatofilii", ci dimpotrivă este cel mai frumos imn al vieții care a fost dat limbii române, însă ceea ce face să nu se vadă acest lucru este generozitatea eroului, care nu confundă bucuria vieții cu persoana lui însuși, și se bucură în primul rând de alte vieți, de acelea care îi vor urma vieții lui. Sub acest aspect fondul afectiv din "Miorița" se deosebește de acela din altă capodoperă a limbii române, "Mai am un singur dor" de Eminescu. Genialul nostru romantic este concentrat exclusiv asupra lui însuși, iar lumea este condamnată, fiind "o lume de patimi", de care prin moarte, prin reunirea cu ne-ființa, poetul se distanțează. In mesagiul mioritic, dimpotrivă, se arată o grije de părinte față de ceea ce rămâne în urmă, și dacă eroul nu cere niciun fel de "grațiere" pentru el însuși, cere ca după plecarea lui în altă lume, lumea de aici să-și urmeze cursul ei creator în lege și pace, în ceea ce a crezut și a făptuit el. E drept că aici nu găsim nimic din antispiritul extremelor economiste burghez bancare sau burghez revoluționare, care dă falsele interpretări ale poemului și la unii și la alții, cu excepții însă la unii și fără niciuna la "alții". In "Miorița" nu mai vorbește geniul romantic, care și el fusese de altfel anti-economist deci mai aproape de spiritul mioritic, ci vorbește un suflet de Impărat, răspunzător de ordinea și pacea creatoare a lumii.

Nici pozitivismul burghez, nici materialismul burghez-marxist, nu fac altceva decât să nege acest nivel imperial, nu "imperialist", pentruca să anuleze conștiința omului de "împărat al creaturii", așa cum o găsim la păstorul din poemul mioritic. Este normal deci ca nici unii nici alții să nu suporte misterul și ordinea hieratică din "Miorița". De aceea se caută noi argumente "sociologice" sau "etnologice", ca să se arate că substratul etic și metafizic al poemului ar fi "idealism burghez", cum spun burghezii marxiști despre tot ce nu le intră la socoteală. Fluerele cerute de păstor să i-se pună la căpătâi, sunt echivalentul unor insigne imperiale, sunt "semne" ale ordinei și păcii în lume, și rămâne ca ele să garanteze ordinea și pacea împotriva haosului și dezordinei după plecarea lui. Si tocmai pentruca ordinea și pacea să nu fie turburate, victima unei flagrante nelegiuri, a unui asasinat mișelesc, cere ca lumea să nu afle care a fost cauza morții, pentru a nu se intra în cercul vicios al vendetei: "Iar tu de omor/Să nu le spui lor".

In această elevație cu adevărat împărătească este actualitatea mesagiului mioritic: trăim într'un timp de răsbunări și resentiment care amenință să ducă lumea la o catastrofă de proporții cosmice și cu asemenea mesagiu poporul român este pe cea mai înaltă treaptă spirituală, etică și culturală, creștină, europeană și astfel românească. Acest mesagiu superior contrazice însă rațiunea de a fi a marxismului extrem-burghez care printr'un sistem de revoluție mondială trebue să distrugă ethosul și etnicitățile creștine și europene.

Intoarcerea la etnologie pentru a găsi substratul "Mioriței" se face de astă dată în condiții de ignoranță strigătoare la cer. Astfel un "doctor", nu se știe în ce și de unde, D-l Al. I. Amzulescu, vine, cum spune un jurnalist dela "Flacăra", D-l Ilie Purcaru, cu nici mai mult nici mai puțin decât cu o "nouă și turburătoare ipoteză a genezei baladei" ("Miorița"). D-l Amzulescu a publicat în numărul 24 din 1979 al "Revistei de Etnologie și Folclor", o stranie comunicare întitulată "Noi observații despre Miorița-colind". Acolo numitul D-l doctor, plasează enormitatea că "Miorița-colind" ar fi "poezia unui scenariu inițiatic și dispărut din practica vieții pastorale poezie oglindind ritualul de primire în ceată a ucenicului păstor". In interviewul pe care i-l ia D-l Ilie Purcaru ("Flacăra", 29. XI., 1979), "doctorul" povestește "cum a intrat la idee": "Las' numi aici pe Mircea Eliade, pe ale cărui sugestii, de fapt, ne-am permis să clădim, el fiind cel care referindu-se tocmai la Miorița-colind, observă, de pildă că obiectele pe care le cere păstorul spre a-i fi puse la căpătâi, constitue la urma urmelor un simulacru al funeraliilor". D-l Amzulescu probabil are dificultăți cu limba în care a apărut textul lui Eliade, pentrucă altfel nu și-ar "permite să clădească" asemenea inepții, deoarece gânditorul citat nu a "observat" nicăeri ceea ce i-se atribue și nu vorbește de niciun "simulacru al funeraliilor" ci de "ritualul funeraliilor": "Putem să distingem două stadii în funcția acestor obiecte în sâmburele acțiunii din Miorița: primul, și cel mai archaic, mărturisește dorința păstorului de a prelungi o post-existență simbolică departe de sat, prin intermediul instrumentelor specifice meseriei lui; al doilea stadiu indică o reinterpretare mai concret rituală a acestor obiecte, reinterpretare impusă prin obiceiul general de a substitui obiecte cosmice realităților ceremonialului funerar popular. Așa cum instrumentele pe care păstorul dorește să le vadă pe mormântul său ajung să figureze realitățile culturale ale funeraliilor, plânsul mioarelor ajunge să înlocuiască lamentările rituale" (Mircea Eliade, "L'agnelle voyante", în "De Zalmoxis à Gengis-Khan"). Din ignoranță sau alte motive se merge din mistificare în mistificare. Prima este acordarea gratuită a "Mioriței-colind" caracterul de "scenariu inițiatic" pentru intrarea într'un fel de "sindicat ciobănesc" de a cărei existență în trecut nu există nici urma vreunei indicații. Pe urmă se ia în sprijin un autor de mare prestigiu, și cu totală neobrăzare i-se atribue ceea ce nu a spus niciodată. Toate acestea ca să arate că la baza mitului "Miorița" nu este evocarea unui omor real, ci doar a unui "simulacru" de omor,

Continuare în pag. 7

ÎN LOC DE ERATUM

In numărul pe Decembrie al "CUVANTULUI ROMANESC", a fost reprodus din exclusiva inițiativă a redacției, poemul "COLIND 1970" de Horia Stamatu, luat din volumul său "KAIROS" (colecția INOROG, Paris 1974, pp.90-91). Deoarece în această reproducere sunt modificări care alterează integral conținutul, versificația și grafia poemului, redăm mai jos paginile respective din volumul "KAIROS", în facsimil.

COLIND 1970

So sind wir nicht am rechten Ort
Und ziehen unseres Weges weiter fort.

GOETHE, «*Epiphanias-Fest*»

Beau și mănâncă
Regii Magi
la casele noastre
de țărani săraci.

Mănâncă și beau
Regii Magi
la casele voastre
de boeri bogați

și beau și mănâncă
tot ce e din cer
cu țăranii și boerii
ce de-o foame pier.

Mănâncă și beau
toate câte cad
cu țăranii și boerii
ce de-o sete ard.

De foame și sete
suflete pe oase
pier și se usucă
în palate în case.

Foame de arhia
arborelui T O T
sete de vecia
apei S A B A O T.

Cu ochii în grindă
dau și dau în bobi
umbrele colinda
noaptea fără ochi.

Magilor Măria Voastră
la țărani și la boeri
aer e ce e pe masă
aer azi mâine ca ieri.

Ce-ați mâncat
și ați băut
aer e nedumicat
aer e neînceput.

Ce-ați băut
și ce-ați mâncat
ne-a`nsetat
ne-a`nfometat.

Ce-am mâncat
și ce-am băut
v'a desfătat
și v'a durut

noi cu voi mâncăm
tărâm din tărâm
și flămânzi oftăm
cu cei ce rămân

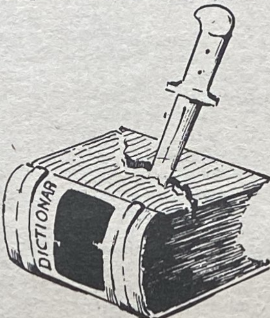
și de-așa oftare
mările nu dorm
și în ziua mare
pică de somn.

SFÂRŞITUL LITERATURII

Chronographus ANONIMUS

Un adevăr niciodată deajuns spus este că "inteligheţia" românească, cu scriitorii şi artiştii ei de tot felul, a avut o purtare mizerabilă după 1944. Procentul de scriitori şi artişti victime ale teroarei comuniste a fost minimal, pentrucă mai toţi au contribuit la consolidarea noii dictaturi. Se poate spune că scriitorii români din generaţia lui Arghezi şi din cea următoare, au sprijinit în majoritatea lor regimul comunist, şi această contribuţie a fost cu mult mai importantă decât supunerea la regim a celei de-a treia generaţii din acest secol, născută în jurul lui 1944, ceva înainte sau ceva după. Ba aceştia chiar s'au mai rebelizat niţel, fără urmări bine înţeles, pentrucă nu mai puteau învia ceea ce înmormântaseră bunicii şi părinţii lor culturali. Cele două generaţii literare, dela începutul şi mijlocul secolului douăzeci, s'au făcut răspunzătoare de ce se va alege de poporul român şi de România sub anti-zodia comunismului, ca părtaşi constienţi, voluntari şi activi la toată acţiunea de alienare a poporului român de firea şi soarta lui, şi una şi alta siluite şi răsucite din rădăcini în contrariul lor de dictatura minorităţii marxiste a cărei misiune este desfiinţarea spirituală a poporului român în vederea dispariţiei României în imperiul republicilor sovietice.

E drept generaţia lui Arghezi a "protestat" prin poemul acestuia despre răscoala din 1907. Straniu protest, după cincizeci de ani! Dar nu mai puţin a avut rostul lui, şi groparul literaturii române a ştiut perfect care era acest rost. Nu se cunoaşte niciun poem al lui Arghezi dela 1907, când era un tânăr în putere, tocmai potrivit să se inspire dintr'o tragedie petrecută sub ochii lui. Aşa că avem de ce să ne întrebăm: de ce nu i-a cântat muza lui Arghezi la tinereţe şi i-s'a trezit la bătrâneţe, spre optzeci de ani? Explicaţia este simplă şi trebue dată în termenii pe care îi merită respectivul autor: la 1907 aşa ceva

"nu se plătea", adică nu-i da nimeni niciun sfanţ, pe când cu cincizeci de ani mai târziu "se plătea", cu bani peşin şi "onor" desonorant, dar în orice caz "buluc". La mai puţin de cincizeci de ani dela 1907 ţăranii nu mai erau potoliţi cu tunul, ci erau pur şi simplu jefuiţi de pământul lor pentru a fi transformaţi în sclavi agricoli, şi orice opoziţie era reprimată cu bătăi, schingiuiri, închisoare grea şi munci forţate. La 1907 au fost asasinaţi de un guvern nenorocit, prins de panică, 11.000 de oameni, dar a fost o crimă limitată, răscumpărată după 1918 când s'au desfiinţat toate latifundiile şi s'a făcut împroprietărirea tuturor ţăranilor fără pământ. "Colectivizarea" din anii 1950 însă a fost cu totul altceva decât o crimă de asasinat limitată, şi anume a fost o crimă de etnocid, pentrucă au fost scoşi dela rosturile lor prin cea mai cruntă teroare, trei sferturi din populaţia României, care erau ţăranii. Cel care a condus "operaţiile" acestui război civil total împotriva bazei poporului român, a fost "şeful" pe care îl ridică în slăvi azi nouăzeci şi nouă la sută din cei care prin abuz se chiamă încă "scriitori", la care se mai adaugă şi cabotinii de toate felurile, cu lăutarii şi zugravii respectivi. In timpul teroarei din anii '50, ca să se devieze atenţia dela crima de etnocid, a fost angajat Arghezi să-şi aducă aminte de 1907, şi i-s'au pus la dispoziţie toate actele oficiale ale vremii, ca să le tragă pe rime, ceea ce se vede din documentata lui operă de senilitate, întitulată chiar "1907". La acea vreme, Arghezi avea opera lui încheiată, dar omeneşte nu era "încheiat în el însuşi", ca un permanent neisprăvit moral şi spiritual ce-a fost toată viaţa lui. Fără să reapară în piaţa literară, Arghezi nu ar fi murit de foame, iar o ascheză la optzeci de ani poate că l-ar fi spălat de multe păcate şi ar fi servit literatura română căreia el i-a dat lovitura finală. Cineva care a suferit douăzeci de ani trecând prin toate închisorile celor trei dictaturi, a lui Carol II, a lui Antonescu şi a ocupaţiei marxiste, povestea că la un moment dat într'una din puşcării, unde erau 20 într'o celulă de patru, a cunoscut un rar exemplu de subom, care îi "turna" sistematic pe toţi, povestind autorităţilor tot ce auzea, dar era în felul lui sincer: "ce să fac Domnilor", zicea el, aşa sânt io, nu pot suferi să mănânc puţin, io trebue să mănânc mult, şi dacă spun tot mănânc cât vreau". Acest lucru nu l-a spus Arghezi niciodată, dar în realitate şi cu el era la fel. Din foamea deţinutului amintit s'au tras multe nenorociri pentru cei care erau închişi cu el, unii au şi murit în urma schingiuirilor, dar "foamea" lui Arghezi a fost mult mai rea, pentrucă l-a dus la complicităţi grave, cum este crima de etnocid spiritual. Lui Arghezi nu i-a ajuns faptul că oricum lăsa în urma lui o operă, care nu mai putea fi îmbunătăţită, nu-i ajunsese viaţa bună pe care o dusese sugând dela toate bugetele, ci avea nevoe de o "apoteoză" care să-l asigure, după credinţa lui, pe veci. De altfel se ştie că era zgârcit şi penibil de apucător, cum povestea fostul Patriarh din casa căruia trebuia să plece întotdeauna cu ceva, mai ales că şi cerea fără nicio ruşine. Când un scriitor ajuns la ananghie i-a cerut odată bani "poetului naţional", după ce acesta încasase nişte zeci de mii dela o oficină, a fost ameninţat să fie lovit cu bastonul, de bătrânul redevenit pe loc viguros când a fost vorba să se atenteze la banii lui. Când i-a murit nevasta, Paraschiva, cântată în atâta proză şi versuri, a plâns-o cu multă jale, spunând unora: "las-o s'aştepte, nu mă grăbesc deloc". Toate acestea nu sunt anecdote amintite de dragul anecdotei, ci ajută la portretul unui gropar al literaturii române, complice la cea mai gravă crimă împotriva poporului român din toată istoria lui.

Când un tânăr, dintr'a treia generaţie a acestui secol, Paul Goma, a luat în 1977 o atitudine decisă, explicită şi motivată cu cele mai riguroase argumente, nu i s'a aliat niciun alt scriitor, iar sutele de persoane care s'au alăturat la această iniţiativă nu făceau parte din nicio "inteligheţie". A fost îmbucurător că s'a găsit atunci măcar un scriitor cu şira spinării întreagă, dar a fost şi întristător faptul că nu s'a găsit decât unul singur. Aceasta arăta că literatura română era îngropată. Literatura română contemporană în 1977 nu mai era decât un decor, cu nişte sute de figuranţi, probabil mult peste o mie, condeeri de poruncealã, a căror unică problemă de existenţă şi "producţie" erau Ceauşeştii şi atâta tot. Mulţumirea şi entuziasmul scribilor după realegerea lui Ceauşescu la ultimul congres comunist, sunt aşa cum se vede din manifestările lor, clocotitoare, şi dând peste orice margini. Pentru congres această ramură de producţie a scos un opus colectiv, două volume îndesate, cu caracter antologic, întitulate "Perspective comuniste" şi sub-întitulate: "Scriitorii la Congresul al XII-lea al Partidului Comunist Român". Acolo, "într'un rost şi o gură" condeerii îşi tămâează stăpânul nu cu cădelniţa ci cu lighianul de tămâe, lăudându-l cu aplicare, convingere totală şi fără să se poată bănui nicăeri vreo "restricţie mentală"; se vede că toţi sunt sinceri, vorbesc din tot sufleţelul lor. Nu lipseşte de-acolo nimeni şi uscăciunea textelor arată uscăciunea din inimile acestor alienaţi voluntari de ei înşişi, de poporul lor şi de toată umanitatea căzută în mâinile comuniştilor. La Congres scriitori nu au lipsit, şi care de care mai rotofei, ca să nu zicem buhăit, şi-au uns şeful cu tot untul şi toată untura din retorica lor turnată după calapod. Astfel "Tovarăşul Dumitru Radu Popescu, delegat al organizaţiei judeţene de partid Cluj", a zis: "Fiindcă, împreună acum şi aici, scriitorii redescoperă în cuvântul evocator al Raportului tovarăşului Nicolae Ceauşescu, ritmurile creaţiei, proiecţia superioară a viitorului privit cu ochii omului politic şi de ştiinţă, ai temerarului conducător de ţară, dar şi al iubitorului de frumos". Deci să se ia aminte: Ceauşescu este "om de ştiinţă". Poate că această frază este tot ce s'a spus mai cinic, mai neruşinat, mai înjositor pentru poporul român, între toate osanalele stereotipe care s'au turnat cu cisterna la tovărăşeasca adunătură nr. XII. Cel puţin mai tânărul dar tot ambiţiosul Adrian Păunescu, înveseleşte "mitinul" cu o intervenţie bufonă, când la urma oratoriei în proză, rimează pentru încheere: "Permiteţi-mi tovarăşi să vă mai spun ceva,/Simţirea dumneavoastră însă e vorba mea", şi termină în culmea patosului: "Trăiască libertatea! Trăiască România / Trăiască Ceauşescu, Partidul şi Poporul! / Trăiască România! Trăiască Tricolorul".

Chronographus ANONIMUS

ETHOS MIORITIC: CREŞTIN, EUROPEAN, ROMÂNESC

Urmare din pag. 6

de unde s'ar trage şi seninătatea ciobanului, pentrucă acesta ştiind că nu e vorba de o primejdie *reală de moarte*... "puţin îi pasă". Penibile tertipuri de acest fel se chiamă în lumea daco-marxistă de azi "ştiinţă". Aberaţia din această comunicare "ştiinţifică" a trecut neobservată, dar publicitatea care i-se face arată că sunt nişte interese ale agitpropului în joc. Si se speră ca prin răspândirea unor fantasmagorii de acest fel în presa de mare tiraj, cum este şi săptămânalul "Flacăra", se poate ajunge la demontarea prestigiului etic al mesagiului mioritic, mesagiu de laudă a vieţii creatoare, nu a destrucţiei revoluţionare, mesagiu de iubire nu de ură, de compensare spirituală a răului nu de violenţă vindicativă, mesagiul unor valori pozitive pe care eroul le pune înaintea oricăror pasiuni şi "interese" subiective ridicate la paroxism de fatalitatea extrem burgheză a marxismului revoluţionar.

Lipsa de orice bază a mistificatorului lansat de agitpropul respectiv, se poate verifica foarte uşor recitind variantele Mioriţei-colind, din colecţia lui Fochi. In toate aceste variante se vorbeşte de o crimă şi de dorinţa din urmă a victimei, se vorbeşte de o dramă nu de "scenariul unui simulacru". A treia mistificare a acestui "doctor" este din domeniul limbii. Astfel verbul "a lua" este considerat în anumite părţi ale variantelor Mioriţei-colind, drept un fel de "greşală de tipar", la origine trebuind să fie "a lăua", de unde ştim că vine "lă-mă mamă". Si astfel este servit argumentul "măciucă" pe care ni-l reproduce după spusele "doctorului" Amzulescu, interlocutorul său, D-l Ilie Purcaru. Acesta după ce dă ca exemplu versurile "Pe mine nu mă puşcaţ Fără capul mi-l luaţ", rezumă: "în argumentarea lui Al. Amzulescu, există credinţa că a lua vine, de fapt, dela a la, egal cu a spăla, ceea ce sprijină cu încă un argument ipoteza: spălarea capului este una din probele prin care trece neofitul, moartea lui ne-fiind o moarte, ci un simplu lăut, sau spălat pe cap". Această aberaţie este contrazisă de toate variantele Mioriţei colind, dela prima până la ultima. Intr'una din variante ucigaşii se întreabă: "Anina-l-vom/ Spânzura-l-vom / Ori capul lua-i-l-vom", iar vicitma răspunde: "Nice nu mă spânzuraţi/Nice capul nu mi-l luaţi". In altă variantă, după ce vicitma spune "Numa capul mi-l luaţi", adaugă: "Si pe mine mă'ngropaţi". Este cerută o îngropăciune. . . simulată? După "spălarea capului", clientul etnologului-frizer cere să fie. . . îngropat? Si ce rost au variantele în care fraţii ucigaşi când se întorc acasă sunt întrebaţi unde este cel mai mic?

"Mioriţa" este un nucleu tragic care se rezolvă dincolo de tragedie. Eroul este deviat dela soarta lui generoasă de o contra-soartă meschină şi criminală, care nu putea fi însă anulată prin violenţă, ci numai printr'o răs-bunare, deci printr'o "facere din nou bine", printr'o "restitutio in integrum" spirituală, ceea ce prin trecerea la un plan superior este ceea ce spune şi Mircea Eliade, chiar depăşirea tragediei. Poporul român, dăruit prin caracterul lui cu o soartă generoasă, a fost deviat dela ea de o contra-soartă violentă, agresivă, iar de atunci agenţii acestei violenţe vor să împiedice o "restitutio in integrum" spirituală, falsificând toate bazele gândirii şi expresiei româneşti, răstălmăcind metodic şi cu o voinţă de fier toată tradiţia românească milenară, care este creştină şi europeană, în sensul rudeniei din origini cu popoarele Europei şi cu gândirea lor.

In România, adică pe pământul României, oamenii se împart în două: 1) cei care speră o reintegrare a culturii româneşti în creştinătate, europeitate şi românitate şi pentru aceştia "Mioriţa" este un exemplu universal valabil de cea mai înaltă treaptă a ethosului creştin, european şi românesc; 2) cei care sunt pentru materialismul marxist, pentru contopirea într'un sovietism eurasiatic şi pentru devierea destinului românesc în albia destinului mesianic al altora. Prima categorie de Români, probabil minoritară în noua clasă de intelectuali, nu este susţinută azi de nicio putere materială din lume, pe când cea de-a doua categorie, probabil cu apăsătoare majoritate a noii clase de intelectuali, este sprijinită de toate puterile ce se rotesc în jurul axei orizontale Est-Vest. Dacă marxismul este o fatalitate extrem-burgheză, fatalitatea marxistă însăşi este punerea metodică şi sistematică a boilor înaintea carului: se inventează, ca în cazul "Mioriţei", aşa zise "realităţi" care nu au existat niciodată pentruca "teoria" să aibă o aplicare şi astfel să se scoată din carnea şi oasele oamenilor, din suferinţe fără margini, nişte hibrizi, nişte anti-realităţi, numite "cuceriri revoluţionare". De aici se trage toată destrucţia morală, culturală, spirituală, economică, socială a marxismului oriunde se instalează, cu ţinta luciferică a unui rezultat final care ar echivala cu o destrucţie antropologică în vederea unui viitor homuncul care să fie robul total al producţiei şi care s'ar numi "omul nou". Marxismul este o adevărată "monoideocraţie ciclopică", pentrucă marxistul este un om cu un singur ochi prin care nu poate vedea altceva decât "producţie".

In afară de orice "proces al producţiei", "Mioriţa" este un imn al iubirii şi de aceea este şi operă iniţiatică, dar nu pentru iniţierea în vreo "profesie" din lumea producţiei, ci pentru iniţierea în taina de căpătâi a lumii cu creatorul şi creatura ei. Este deci o iniţiere în iubirea care ţine într'un armonios întreg toată creaţia şi originile ei. Formula care deschide această iniţiere este în primele versuri: "Pe-un picior de plai/ Pe-o gură de rai". Avem aici o imagine a paradisului terestru, altul decât cel "cantitativ", paradisul terestru calitativ, a cărui chee ne-o dau versurile la fel iniţiatice ale lui Dante: "IUBIREA CE IN DUHUL MEU VORBEŞTE, începu să-mi spună cu o dulceaţă ce de-atunci răsună în mine mereu" (PURGATORIO, II, 112-114).

Europa care a dat şi pe autorul "Divinei comedii" şi pe autorul anonim al "Mioriţei", este un întreg care nu va fi dislocat pe măsură ce începe să ajungă la o tot mai clară conştiinţă de sine. In cadrul acestui proces de contiinţă, rămâne să vedem ce spun unii gânditori ai tradiţiei europene în legătură cu miturile româneşti.

Horia STAMATU

ȚARA

SUFLETUL SATULUI

Copilo, puneți mâinile pe genunchii mei.
Eu cred că veșnicia s'a născut la sat.
Aici orice gând e mai încet,
și inima-ți zvâcnește mai rar,
ca și cum nu ți-ar bate în piept
ci adânc în pământ undeva.
Aici se vindecă setea de mântuire
și dacă ți-ai sângerat picioarele
te așezi pe un podmol de lut.

Uite, e seară.
Sufletul satului fâlfâie pe lângă noi,
ca un miros sfios de iarbă tăiată,
ca o cădere de fum din streșini de paie,
ca un joc de iezi pe morminte înalte.

Lucian BLAGA

BRASOV: LICEUL ANDREI SAGUNA

PATRIA

Te privesc prin ochianul întors
Al inimii mele, ca de pe-un dâmb.
Oricât ai fi de departe, oricât ai fi.
Prin lumea de-o clipă, țara mea,
Eu te salut.

N'am uitat mirosul livezilor line
Dar nici mirosul răvășit al marelui oraș,
Nici acela nu l'am uitat, și uneori în vis,
Strănută în mine o stradă sau alta.
Când se'ntretaie.

Si încă văd, ca acum, înaintea mea,
Luna numărând crengile ulmilor,
Pe lungi bulevarde provinciale,
De-alungul Dunării obosite,
Legând o funtă la șoldul țării mele.

Prin aceste lumi încremenite, uneori,
Seara ridică în mine, asemeni unui vânt.
Toate frunzele marelui târg,
Toate strigătele oltenilor desculți,
Dintr'un cartier în altul.

Te păstrez în suflet, țara mea tristă,
Pământ roditor, încolțit de foame,
Si nu pot uita, nici în somn,
Că în zile amare tu ai hrănit
Dorul meu de libertate.

Mie numai seara îmi apari, curată,
Printre atâtea stele reci, o caldă stea,
Si'n noaptea neagră, ca marea ta întinsă,
Adorm cu tine sub pernă, zidind,
Inefabilu-ți chip, într'o lacrimă pură.

Stefan BACIU

Rubrică realizată de **Nicolae NOVAC**

ANTOLOGIE

Fragment

Cum i-a înmuiat Dumnezeu inima. Din om aspru, sec, scurt la vorbă, totdeauna ca aer poruncitor, -s'a ales unul potolit și blând.

Inima de părinte, -inima l-a schimbat.

E în amurgul sării. Sâmbătă.

Lina fata a doua, rostise prin casă, prin tindă, măturase curtea, și pe dinaintea portiței în uliță-și acum să hârjonea cu niște pui de rațe îndărătnice, care nu voiau să între la culcuș, ci se împrăștiau cât e curtea.

Gligor dupăce izprăvise cu vitele și cu gospodăria din afară, se așeză pe prispă. Cu ochii pironiți înaintea lui în pământ ședea pierdut în gânduri.

Safta,nevasta lui umbla buimăcită prin casă și tindă, văietându-se încetinel să nu fie auzită de omul ei. Avea noroc în mângâierea lacrimelor, căci altcum simțea că nu alta, dar trebuie să-i plesnească inima de atâta durere și supărare. Nu avea ochi să vadă pe Gligor,îl ținea acum în starea în care se aflau prea de tot încăinit la mațe.

Trecând a nu știu câte-a oară din casă în tindă, îi pare că aude un sușcăit înecat. Se apropie și privește afară. Gligor ședea pe prispă perdut în gânduri, cu fruntea încrețită, cu fața îngrijorată. Părea îmbătrânit deodată cu zece ani.

Pe Safta abia o mai țin picioarele. Se razimă de usorul dinspre prispă și cu colțul năfrămii din cap, își sterge lacrimele, care îi paingeniseră ochii, -E Gligor singur. Lina e prin curtea dinapoi -își gândi.

- El să fi oftat ? Doamne, fie-ți milă de mine și fata mea- și moaie-i doamne inima împetrită, să pot merge la ea. -să o mai pot vedea barem odată.

***

Trag clopotele de veciernie. Lina vine dinspre tăietor cu un braț de surcele. Safta stă tot răzimată de ușor cu gândurile pribegite peste câteva hotare la fata ei la Măriuța.

Cine afară de Dumnezeu ar putea spune lupta ce s'a petrecut în sufletul lui Gligor, crezut atât de zăvorît, -căci la auzul clopotelor se ridică cucernic, ia pălăria din cap, o pune lângă sine, își face cruce și cu mâinile împreunate rostește lin o rugăciune.

La vederea acestui fapt Safta și Lina au înmărmurit. Nu cutezau să se clintească din loc.

După ce Gligor își isprăvi rugăciunea, își puse pălăria iarăș în cap, și ca ușurat de-o grea povară, cu glas blând ca nicicând alte dăți, zise:

- Safto, auzi Safto, ian vină încoace. Saftei îi tremurau genunchii. Sovăitor cu pași nesiguri se apropie de Gligor.

- Aud Gligor.

- Văd că ești aproape prăpădită și tu din lume Saftă, -Sezi. Sezi aci lângă mine.

Safta ca în neștire se puse lângă el. Lina de frică că o să vie iară o furtună, de care adeseori aveau parte decând cu treburile Măriuței, lăpădă surcelele și fugi spre grădină. Stia grozăvenia lui Gligor când îl apuca mânia.

- Safto, să ne înțelegem ca oamenii.

- Să Gligor.

- Hm, hm,...îi fi auzit și tu...hm, (îi venia greu de tot să vorbească de Măriuța) câ...că Măriuța noastră îi... de moarte.

- Auzit Gligor și mi se rupe inima -zise Safta începând a plânge cu toată durerea înecată a inimei de mamă.

- Lasă...lasă plânsul Safto -îi vorbi Gligor frământându-și și el lacrimele ce i se iveau în gene. -Să mă lași Gligor să merg la ea.

- In casa aceea să ne punem noi piciorul ?

- Să Gligore, căci a fi și păcat să ne lăpădăm noi de copilul nostru... E a noastră Gligor, cu tot păcatul ei... E sânge din sângele nostru...

Gligor da din cap gânditor.

- Eu în casa aceea nu-mi pun piciorul...hm... dar ușa mea...hm... e deschisă înaintea copilului pocăit... hm, hm...dacă crezi...

- Să merg să o aduc Gligore -se grăbi Safta mirată, cu licărire de nădejde în suflet -să moară în casa noastră dacă n'are zile... Vai de capul ei săraca și vai de capul părinților năcăjiți ca noi.

- Asta vezi -zise Gligor cu fața în pământ -durerea asta aici la inimă... hm..., mi s'a pus un nod Safto... de năcaz, de obidă...hm...căci e a noastră...a fost rea...hm..., ne-a rușinat ...dar e a noastră...

- Să o aducem Gligore dragul meu. Iart-o. Suntem părinți și - suntem creștini.

- Creștini -repeți Gligor ca și când ar fi auzit numai cuvântul din urmă -suntem creștini și suntem părinți -continuă pentru sine- și e sânge din sângele nostru...hm,...auzi Safto, nodul ăsta nu mă contenește dela inimă...poate e rău de tot cu ea...hm... poate -doamne ferește și apără...poate va fi și murit...

- N'a murit, Gligor. Mi-a spus Pavel poștarul... Mi-a spus adineori pe fereastră să nu auzi tu...Iartă-mă Gligore, sunt mamă și nu mă lasă inima să nu știu de copilul meu.

- Ti-a spus zici, că n'a murit încă ?...Atunci nu-i vreme de perdut Safto...hm,... Fă cum gândești... hm,...eu nu pot face nimic, mă leagă jurământul...hm,... Si e a noastră amărâta de ea...

- Si spune Pavel că are foc mult și în aiurări ne strigă...Ne strigă pe noi, pe sora sa...Gligore dragul meu eu merg să o aduc...

- Fă cum gândești...hm...dacă încă nu-i prea târziu...Copii, copii...hm -Oare unde-i fata asta- zise Safta tremurând în tot corpul -Lină, Lino, fată haid'unde ești ?...Apropie-te. Ce ți-e de tremuri și tu ?...Aleargă iute la Mitru, spune să prindă la căruță să vie încoace... -O înecă plânsul -Să vie...că mergem după Măriuța...

Lina se aruncă înaintea lui Gligor, îi sărută mâinile și cu ochii plini de lacrimi alergă.

- Copii, copii...- își zise Gligor și rămase ca împietrit pe prispă cu privirile țintă înaintea lui. Doi bobi mari de lacrimi i-au alunecat pe fața brăzdată de durerile sufletești.

Margareta D. METES

= ÎNCRUSTĂRI ÎN BANCĂ =

In anul acela, nimeni nu stia unde locuește Andrei Volbură. La școală venea regulat, vorbea puțin, dar gândea mult. Ochii lui mari, negri, se pierdeau în liniștea orelor pe ferestrele clasei, iar gândul lui plutea ca un porumbel pribeag, dintr'un loc într'altul, fără să-și mai găsească odihnă și astâmpăr.

Când se întâmpla vreodată să fie tulburat din gândurile lui, se ridica palid, cu cearcănele negre în jurul ochilor și abia îngâna:

- Pe mine m'ați întrebat, Domnule profesor?. . .

Vocea autoritară a profesorului tuna în încăperea mică a clasei. Volbură pălea și devenea din ce în ce mai mic, mai palid.

Sapte ani dearândul existența lui aproape n'a fost bănuită. Trecea prin lume fără s'o vadă și fără să i se facă văzut. Prieteni n'avea. Nici nu simțea nevoia unei prietenii. Era mereu tăcut și gânditor, mulțumit în singurătatea lui. A trecut regulat în fiecare an. Nu era nici eminent, dar nici codaș.

Era o zi de toamnă. Un vânt ușor desprindea frunzele copacilor,alungându-le departe. . . departe. . .

Volbură era pentru prima oară, în cei șapte ani, absent. Unde putea fi? Nimeni nu se întreba. Absența lui trecuse neobservată de nimeni.

Zilele treceau. In bancă, locul său, continua să rămâie liber. Si școala și viața își continuau liniștite drumul înainte.

După un timp, dirigintele clasei începu să se intereseze de absența lui. Dar de unde să-l ia? Unde știa să-l caute? Oridecâte ori îl întreba unde locuește, el punea capul în pământ și murmura cu vocea stinsă:

- Iertați - mă, domnule profesor, dar . . . nu știu cum se numește strada. Ora . . . ora viitoare, am să vă aduc adresa exactă.

Așa trecuse el prin cele câteva luni dela începutul anului școlar.

In anii ceilalți, își dăduse și el adresa ca toți elevii. Acum, însă, ascundea adevărul, se temea de el și îi era rușine de propria lui ființă.

In preajma vacanței de Crăciun, Volbură auzi câteva bătăi sfioase în ușa odăiței lui cu geamuri sparte. Se ridică încet din pat și înaintă tremurând spre ușă, dar înainte de a ajunge, ușa se deschise și în prag apăru, cu ochi mari, întrebători, dirigintele. Un moment se priviră tăcuți, apoi dirigintele cuprins de mirare și de spaimă întreabă:

- Tu aici, Volbură?. . . aici?. . .

Andrei Volbură plecă ochii lui negri. Două lacrimi i se iviră între gene și-i scăpară pe obrajii palizi. Plângea în el un suflet și o viață. Tusa îi răscoli dureros pieptul. Scuipă, fără să-și dea seama, la picioarele dirigintelui său, o picătură roșie de sânge, o picătură de suflet și de viață.

- Fără foc?. . .

- N'am. . . n'am. . . avut. . .

Voi să mai spună ceva, dar vorba i se înecă în tuse.

Pe masă, cărți, caete, aruncate în desordine, visau liniștea unui raft. O sticlă cu cerneală și un toc vechiu cu penița ruginită, iar alături un ceas hodorogit ce-și cânta mereu aceiași melancolică romanță: tic tac. . . tic tac . . .

Dirigintele ridică încet câteva cărți. Privirea îi rămase atintită asupra unui caet gros, cu scoarțe negre.

Deschise. . .

Pe pagina întâia, sus, era scris cu litere mici timide: Andrei Volbură, apoi ceva mai jos "Frânturi din visurile mele" - Poeme. Schițe. Nuvele.

Caetul era scris în întregime.

Din fuga ochiului descifră o frază:. . . "Unde sunteți toamne dragi ale copilăriei mele"?

Inchise caetul și se îndreaptă spre pat. Se aplecă încet și depuse un sărut - curat ca un buchet de crin - pe fruntea rece a elevului său.

Volbură tresări. I se păruse?. . . Nu!. . . Si cât de dulce era sărutul. Dar parcă nu era al lui, al dirigintelui, ci al mamei sale.

Incă odată, o singură dată, și-a arătat figura lui de muribund în școală în care își îngropase copilăria, apoi nu s'a mai văzut niciodată, niciodată . . .

In biblioteca mică a clasei, se odihnește un caet cu scoarțe negre, ca o fantomă a trecutului și a elevului Andrei Volbură. . .

Iar în bancă, acolo unde ședea el, cineva a încrustat adânc o cruce.

. . . Unde sunteți toamne dragi ale copilăriei mele?

. . .

Aurel D. BUGARIU

— PUII DIAVOLULUI —

- Poveste adevărată -

Ne apropiam de al doilea an de când zăceam în temnița subterană a securității din Cluj. Era toamnă târzie când, în câteva nopți, am simțit cum se deschideau ușile de fier, în mare taină. După ce a fost vârît și în celula noastră un om vânjos, încălțat în opinci, cămașă și izmene, ne-am lămurit ce se întâmplase: se operaseră masive arestări de sectari, dintre care cei mai mulți erau martori ai lui Iehova, foști studenți în biblie. Aceștia aveau o puternică organizație în țară, mențineau legături, cum se susținea de organele interne de securitate, cu Statele Unite și prezentau cel mai virulent factor în lumea satelor care se împotriveau colectivizării.

Grigore Păun, omul cu ochii mari albaștri și fața senină, ciobanul dintr'o comună oarecare din jurul Clujului, martorul care se afla acum cu mine în celulă, îmi spuse:

- Noi nu putem să păcătuim împotriva cuvântului Domnului. In Biblie scrie: "Adunările cele rele, strică obiceiurile cele bune". Si colectivele vin dela diavolul, să învrăjbească oamenii și să-i îndepărteze de Dumnezeu.

Grigore Păun fusese arestat într'o seară când coborîse dela stâna care era pe un muncel lângă sat. Fusese luat din pat, de lângă nevastă, și nu i s'a îngăduit să încalțe decât opincile. Cum a ieșit pe prispă, au început să-l izbească în cap și spate cu bețe și să-i înfunde coastele cu paturile pistoalelor. Brumase în seara aceea. Era frig. Il legaseră fedeleș și peste el mai aruncară vre-o câțiva, toți legați la ochi.

Dimineața, chiar deasupra celulei noastre, unde se afla o răsuflătoare sub trotuar, auzeam în jurul orei opt, huruitul eșapamentelor motocicletelor sau pașii anchetatorilor și gardienilor care veneau la serviciu. Noi eram sculați de mult, dela ora patru. In Grigore Păun intrase spaima și, se pare, orice zgomot de mașină îl neliniștea adânc. Se ridica de pe marginea patului unde ședeam peste zi, se uita în spre oblonul ce da în curte, și zicea, mai mult pentru el:

- Vin puii diavolului!. . . Dar scris este, că aceștia vor pieri în focurile Gheenei, adăuga el ceva mai tare.

Anchetele lui Grigore Păun începură curând și, din mărturisirile lui, erau foarte aspre:

- Niciodată nu scap nebătut mai puțin de două ori. Cu ranga, cu coada de mătură, cu lanțuri. Dar, după cum a spus Domnul: "Jugul meu este bun de purtat" (Matei 11, vers 30. . .)

Cunoștea zeci de psalmi și mii de versete din Biblie.

Intr'o dimineață am fost scoși la plimbare. Ni se puneau pe ochi ochelarii negri și apoi primul era luat de cot de un gardian, și unul ținându-ne de celălalt, urcam pe o scară strâmtă, pe un acoperiș a unei clădiri, unde se aflau zece țarcuri mici de plimbare. Erau cu ziduri de trei metri în jur iar deasupra era un fileu de sârmă groasă, încât nu vedeam decât cerul, în bucăți și, din depărtare, războaia încet freamătul orașului.

Afară era ceață deasă și se aprinseseră reflectoarele. Un miros de hârtie arsă ne înăbuși de îndată ce am intrat în țarc. Chiar lipit de peretele țarcului nostru era coșul incineratorului în care se ardeau cărțile, scrisorile, documentele ridicate dela percheziții precum și declarațiile, notele secrete ale informatorilor și alte manuscrise compromițătoare pe care securitatea le distrugea. Abia am făcut un tur, cu mânile la spate, cum era ordinul, (ochelarii negri ni se scoteau când intram în țarc), că am observat că de sus cad peste noi petece carbonizate de hârtie. Grigore Păun s'a aplecat și înmuindu-și degetul în gură, reuși să ridice în dreptul ochilor un petec înegrit de hârtie cât o aripă de rândunică. Pe măsură ce descifra literele, ochii lui albaștri i se umflau în cap, umerii i se înălțau a groază și fața i se albi complect.

- Ne ard bibliile, diavolii ăștia! Uitați-vă, se poate citi!. . .

Mă uitai și eu pe petecul carbonizat. Intr'adevăr, cerneala își păstrase forma și pe hârtia neagră, scrisul apărea clar prin scrum, ceva mai închis decât cenușa hârtiei.

Grigore Păun citi în întregime versetul din care se vedea numai o parte, dar el îl citi pe dinafară:

- "Orice pom care nu face roade bune este tăiat și aruncat în foc. Așa că după roadele lor îi veți cunoaște". . . Din Predica de pe Munte, zise Grigore Păun. Evanghelia lui Matei, capitol 7 vers 19 și 20.

Se plimbă apoi cu hârtia pe deget, cu ochii țintă pe scrum, ca și când ar fi purtat un lucru sacru. Gardianul se uită prin vizeta ușii. Grigore Păun își duse mâna la frunte și-și lipi scrumul deasupra ochilor. In toate cele cinsprezece minute cât a ținut plimbarea (care se întâmpla odată la două sau trei săptămâni), Grigore Păun a ridicat de jos aproape toate petecele arse ale Bibliei care fusese arsă. Uneori dădea și de alte rămășițe, pe care însă, după ce le cerceta, le arunca repede. Niciuna dintre bucățile de Biblie pe care le ridica nu le arunca, ci le nimicea pe frunte, încât atunci când am coborît în celulă, Grigore Păun era cu fața cănită.

Abia intraserăm în bezna celulei că s'a și deschis ușa din nou și Grigore Păun a fost dus sus, la birourile de anchetă. Nu eram surprinși de această pentrucă el era în toiul anchetelor și acest lucru se întâmpla aproape zilnic. Ne-am așezat istoviți pe marginile de fier ale celor două paturi și deodată ne-a cuprins moleșeala. Eram foarte slăbiți și efortul unei plimbări de un sfert de oră, în aer curat, ne dobora. Luptându-ne cu somnul și cu paza de a nu fi observați de gardian care la fiecare cinci minute ne supraveghia prin vizeta ușii, nu am știut cum a trecut timpul și nici anume cât, când usa s'a deschis deodată și doi gardieni au împins în celulă pe Grigore Păun, pe care, se vede, l-au adus pe brațe, deoarece când l-au slobozit de subsuori, omul a căzut grămadă gemând, pe cimentul celulei.

Când și-a revenit, am aflat ce se întâmplase:

- "M'au dus sus. De data aceasta nu mi s'a ordonat să-mi scot ochelarii. Am auzit vocea căpitanului Schwarts că mă întreabă:

- Tot mai crezi în Iehova, Grigore?

- Eu îl mărturisesc întotdeauna pe Domnul meu.

- Dezbracă-te atunci, să-ți iei porția de dimineață, a răcnit el la mine.

Am vrut să-mi iau ochelarii ca să pot să-mi dau opincile jos și pantalonii, ca de obiceiu. Dar numai ce-l aud pe Scaraoschi că țipă la mine să nu-mi scot ochelarii.

Mi-am dat pantalonii jos, opincile, laibărul, și mă rugam lui Dumnezeu să-mi dea putere să rabd. Dar, ce aud, deodată?

- Dă-ți și izmenele jos, sfântule!

Mă prinse rușinea. Nu este îngăduit ca oamenii să se arate unii altora despuiați. Am simțit că mai erau câțiva diavoli în birou. Pentru că nu am dat ascultare imediat ordinului, m'am trezit cu un tampon drept în cap. Mi-am scos și izmenele și mă gândeam la ce fel de casne mă vor mai supune. Aveam numai cămașa pe mine și eram cuprins de mare rușine.

- Așează-te jos acum, zise căpitanul Schwartz. Așează-te chiar pe locul unde te afli.

Am auzit pe cineva că s'a mișcat în spatele meu. Imi închipuiam că au ceva aparat sau cine știe ce născocire drăcească să mă chinuie. Pentrucă scris este: "In zilele de pe urmă diavolul va născoci ce prin mintea omului nu a trecut". Când aproape să ajung cu șezutul pe podea, dau de ceva mai ridicat și am tresărit. Când ți-s ochii legați, în minte îți joacă tot felul de năluci și spaime.

- Așează-te, nu te mai feri! auzii iar răcnetul ofițerului.

Mă așezai. Simții că este ceva ca o carte.

- Scoate-ți ochelarii! fui îndemnat.

Imi scosei ochelarii.

- Uită-te pe ce șezi cu fundul gol.

Cred că în minutul acela am fost nebun. Am sărit ca ars în picioare și am răcnit la ei:

- Pui ai diavolului, ai întunericului, ai Gheenei!. . . Scrum se va alege de voi și de tot neamul vostru pentru nelegiuirea voastră.

Nu știu ce am mai zis sau dacă am mai zis ceva. Am simțit un pumn în ochi și de atunci nu mi-am mai revenit până adineaori.

Pe fruntea lui Grigore Păun mai stăruia scrumul Bibliei arse. Dar pe lângă negreața cenușei mai erau vânătăi late, sângerânde și tot trupul îi era vărgat de urmele bețelor cu care fusese năucit în bătaie. Grigore Păun sta cu ochii deschiși și se uita la plafonul celulei. Prin el, desigur, ochii lui priveau în lumina gloriei cerești. Noi nu aveam cuvinte să-l mângâiem dar el își întări sufletul cu un vers care se desprinse de pe buzele sale uscate, și era parcă scris și pentru noi:

- "Doamne, spre ajutorul meu ia aminte. Doamne, ca să-mi ajuți, grăbește!"

Era începutul Psalmului 69 al împăratului David pe care a doua zi l-am învățat și eu dela Grigore Păun.

In suferință eram cu toții una și niciunul dintre noi nu căutam să ne cântărim prețul credinței pentru care înduram chinurile. Eram sub același temnicer neîndurător și aceleași lacrimi curgeau din ochii tuturor.

Ion CÂRJĂ

MAMA MACOVEILOR

Ing. Ion DIMA

Să fie oare istoria o poveste ca toate poveștile? Să fie oare cineva în fapele întâmplărilor pe care le trăim sau le învățăm? Să rânduiască oare acest cineva faptele ca să se petreacă într'un fel sau într'altul? Ce rol ar putea să joace coincidența în orânduirea acestor lucruri?

Citeam, de curând, Biblia. O deschisesem la întâmplare și dădusem de Cărțile Macabeilor. Cât au luptat acești oameni, cu arma în mână, pentru a-și apăra patria lăsată de strămoși! Mă purta cartea prin acele timpuri îndepărtate, în care oamenii luptau cu arcuri și cu praștii. Brusc am făcut un salt de aproape trei mii de ani, revenind în actualitate. Mă isbise asemănarea numelor: Macabei-Macavei, dar și a dragostei pentru țara lor strămoșească, a luptei lor cu arma în mână pentru pământul străbun. Bizară coincidență? Sau un neînțeles aranjament al unei neînțelese forțe ca oamenii cu același nume să lupte pentru aceiași cauză? Cine poate ști?

Mi-amintesc. Eram în celula 54 din Zarca, unde îmi ispășeam pedeapsa de a-mi fi iubit țara întreagă, dela Nistru până la Tisa, dela Balcic până la Ceremuș. Intunericul ne învăluise cu totul de mult. Era în puterea iernii. Ziua era scurtă. In soba metalică, din colțul celulei, aruncasem mâna de cărbuni, rația pe toată ziua, și aprinsesem focul. Aerul se desmorțise, iar pe cele două găuri de aerisire din ușa sobei puținele flăcări aruncau priviri jucăușe, învelind încăperea. Retrăiam clipe din copilărie, din copilăria mea nu prea îndepărtată, petrecută într'un sat din câmpia Dunării. In soba copilăriei ardeau coceni de porumb și aceleași flăcări se jucau de-a prinsa pe peretele din fața ei.

Mă împăcam bine cu colegii de cameră: Lazăr Caragea și Stănescu D. Nicolae - Nenicu, amândoi mai vârstnici decât mine cu aproape 20 de ani. Zarca parcă adormise sub omătul de afară. Era o seară intimă, anume pentru povestit. Caragea, cu vocea lui molcomă de bănățean, începu să ne povestească despre frații Macavei. Erau patru și toți patru au pus mâna pe arme și au luat calea codrului, nedespărțitul frate de suferință al românului, atunci când talpa cizmei de iuft apăsa așa de tare asupra grumazului nostru, încât abia mai puteam respira.

Au bătătorit cărările codrilor Sibiului, de pe unde erau, împărțind dreptate după datina veche a haiducilor, dar nu luând dela cei bogați - care de fapt nu mai existau - și dând săracilor, ci luând dela cei ce ne jupuiau și dând înapoi oropsiților.

Multe zile și nopți au pierdut regimentele Securității în căutarea Macaveilor. In cele din urmă i-au prins. Securitatea și-a încărcat palmaresul cu o nouă faptă măreață. Un regiment, două, cărora nu le lipsiseră decât tunurile, contra a patru bărbați. Impreună cu ei au arestat mulți alți oameni, care primiseră ajutor dela ei sau care știuseră de ei. Au arestat-o și pe bătrâna lor mamă și au ținut-o luni de zile la sediul Securității din Sibiu. E greu de imaginat la câte jigniri. Injosiri și umilințe erau supuse femeile care încăpeau pe mâinile securiștilor.

Te miri de unde mai avea lacrimi biata mamă îndurerată să-și plângă băieții. Pe toți patru îi iubea la fel: Teofil sau Ispas, Simion sau Samoil. Nici nu știu dacă acestea sunt numele lor adevărate, dar sunt nume des întâlnite în Ardeal. Sufletul ei îi căuta pretutindeni vrând să-i mai vadă odată. Când o scoteau din celulă ca s'o ducă la anchetă, nu mai ținea cont de primejdiile care o păsteau neascultând de gardian. Işi scotea ochelarii negrii dela ochi repezindu-se la fiecare ușă a celulelor:

- "Teofile mamă, aici ești?" Sau la altă ușă:

- "Dar tu Simioane, cel mai mic dintre copiii mei, vei fi după ușa aceasta?". La fel îi căuta și îi striga și pe ceilalți. De unde să știe sărmana că pe doi dintre ei n'avea să-i mai vadă ochii ei bătrâni decât poate în ceruri.

Erau copii ei, plămădiți din trupul și sufletul ei și pentru ea niciun sacrificiu nu ar fi fost prea mare ca să-i știe fericiți. Dar nici dragostea de țară nu era mai prejos. Ea, mama Macaveilor, își îndemnase copiii să-și apere țara cu orice preț. La ce bun să trăiești rob? La ce bun să trăiești tot timpul cu ochii în pământ muncind pentru alții?

O cunoștea ea oare pe sora ei întru suferință "mama Macabeilor" de care ne vorbește Biblia? Nu știu dar asemeni aceleia își purta cu demnitate durerea sufletului, nerenunțând la a-și ști feciorii luptând pentru libertate.

Cine și cu ce fire tainice a legat destinul acestor două femei la o distanță de mii de ani una de alta?

Tăcerea cuprinsese celula în toate colțurile ei, numai sufletele noastre zbuciumate ardeau ca niște candele vii, slăvind grelele lacrimi ale tuturor mamelor care-și îndemnaseră copiii să lupte împotriva comunismului, apărând libertatea asa cum moșteniseră ei dela moșii și strămoșii lor.

Ing. Ion DIMA

CRONICI

Literare-Artistice-Culturale din exil și din țară

NICOLAE NOVAC

TALMĂCIRI DIN LIRICA AMERICANĂ

Pe bună dreptate, o revistă americană de anul trecut, îl numea pe Nicolae Novac "cel mai prolific scriitor de limbă română din America". Afirmația, făcută de străini, subliniază o realitate: aproape nu e nici o revistă din America și Europa unde să nu'l fi găsit numele.

Ca poet, amintind pe Cotruș, dar rămânând Novac, îl găsim dela delicatul fir de borangic, țesut în colind, până la ipostaza tribunului acuzând în versuri fulminante "muscalul" care ne-a răpit din țară.

Ca prozator a fost o surpriză pentru mine. Am încercat să'i identific locul de origine: basarabean, bucovinean, dobrogean, aromân? După ce am citit "Oameni în opinci", o adevărată frescă a Transilvaniei - etern românească, puteam să jur că e ardelean.

Ca traducător îl găsim aplecat peste bucoavnele pline de înțelepciune, legănate în stilul biblic, de Kahlil Gibran, ori sculptând în sunet românesc, frumusețile folclorice ale indienilor din America.

Cel care traduce folclor trebue să cunoască la fel de bine atât locul unde a crescut un bocet, o incantație, un descântec, etc. cât și spațiul cultural unde va transplanta, pentru ca nu numai ideea este cea care trebue transpusă, ci întreaga atmosferă a sunetului de vrajă. Prin aceasta, "Tălmăciri din lirica Amerindiană" se situează printre puținele cărți traduse în românește care nu distrug corola de mireasmă a originalului.

Etimologic antologie înseamnă mot à mot, cuvinte-flori, ori în forma latină - florilegiu. In "Tălmăciri din lirica americană" Nicolae Novac adună un buchet. Câmpul spiritual al Americii fiind vast, traducătorul se trezește în fața dilemei: acesta, ori acesta? Greu de ales, totuși în urma selecției găsim pe: Stephen Crane, E.E. Cummings, Robert Frost, Edna St. Vincent Millay, Carl Sandburg, R.H.Stoddard, Emily H. Taylor, Sara Teasdale, Walt Witman, precum și niște traduceri din Canada și Germania.

Criteriul de selecție folosit de Novac este și titlul cuvântului introductiv, de George Ciorănescu: "POEZIA AMERICANA: DELA APATIE LA FRENEZIE LIRICA". Astfel, înțelegem din prefață dece o serie de condeie printre care și Ezra Pound și T.S.Eliot lipsesc din antologie.

Ceeace m'a impresionat în traducerile lui Nicolae Novac a fost, pe lângă faptul că știe ce să aleagă pentru tradus (subliniem gustul rafinat), dar știe cum să replanteze o lucrare literară dintr'o limbă în alta, neștirbind nici ideea, nici stilul, căutând a fi cât mai apropiat de original.

Fluența, muzicalitatea versului, precum și cele de mai sus le voi exemplifica făcând o paralelă între traducere și original.

THE HEART

by Stephen Crane

In the desert
I saw a creature, naked, bestial,
Who, squatting upon the ground,
Held his heart in his hands,
And ate of it.
I said: "Is it good, friend?"
"It is bitter-bitter," he answered;
"But I like it
Because it is bitter,
And because it is my heart".

In pustiu
Am văzut un om gol cu înfățișare de bestie
Care ghemuit la pământ
Iși ținea inima în palme
Si mânca din ea.
I-am zis: "E bună, prietene"?
E amară-amară "răspunse"el;
Dar îmi place
Fiindcă-i amară
Si fiindcă-i inima mea".

Nu pot să trec cu vederea forma aleasă în care e găzduită traducerea de către Editura Ion Dumitru. Grafica lui Valentin Anesia, într'o logodnă de linii ilustrează textul, tălmăcind ca și Novac scânteierea spirituală și inefabilul.

Dumitru D.ICHIM

THE EMERGENCE OF THE ROMANIAN NATIONAL STATE

by

GERALD J. BOBANGO

EAST EUROPEAN QUARTERLY, BOULDER

DISTRIBUTED BY COLUMBIA UNIVERSITY PRESS NEW YORK

1979

Nu, nu-i deloc o surpriză faptul că, în ultima vreme, se scriu și se publică în Statele Unite, cărți și teme de doctorat, pe marginea unor anumite subiecte de ordin strict românesc. E bine, este nespus de bine că, urmașii pionierilor români din Statele Unite, își îndreaptă din ce în ce mai mult atenția asupra unor asemenea subiecte, dintre care, multe, foarte multe, sunt absolut necunoscute marelui public cititor de limbă engleză. Căci aceasta dovedește, fără doar și poate că tinerii din a doua și chiar a treia generație româno-americană, deși nu mai vorbesc românește, își au totuși, cei mai mulți dintre ei, rădăcinile adânc înfipte în solul tradiției pământului românesc ce le-a fost transmisă în sânge de către părinți, bunici și străbunici.

Ca dovadă, prezentăm aici volumul: "THE EMERGENCE OF THE ROMANIAN NATIONAL STATE" al d-lui Gerald J. Bobango, publicat de către editura "East European Quarterly, Boulder", în colecția "East European Monographs" și distribuit de către agenția de presă a Universității Columbia din New York.

In general vorbind, cartea aceasta de peste 300 pagini, tipărită în cele mai optime condiții tehnice și adresându-se unui public interesat în problemele din Estul Europei, își are, fără doar și poate meritele ei în ceea ce privește documentarea istorică a actului Unirii Principatelor Române Moldova și Muntenia, act de mare curaj, săvârșit în ziua de 24 Ianuarie 1859, prin alegerea ca Domn al celor două Principate a Colonelului Alexandru Ioan Cuza.

Dar, cu toate că obiectul principal al cărții este: "Intemeierea Statului Național Român", autorul privește această realizare prin prizma obiectivă a realităților istorice din acea vreme, în conjunctură cu situațiile de facto nu numai din provinciile surori, Transilvania și Banatul, ci chiar din țările vecine și firește ale Marilor Puteri europene din acel timp ca: Rusia, Turcia, Austria, Franța și Anglia, la cheremul cărora stătea însuși marele vis al Românilor, adică Unirea celor două țărișoare românești, într'un singur stat de sine stătător, în care, Românii să-și aibe cuvântul cel din urmă în afacerile interne și nu Marile Puteri, ce se răpoiau una împotriva alteia, în detrimentul poporului.

Bogata bibliografie, dovedeste seriozitatea autorului de a prezenta o carte documentată, o carte de istorie pură, nealterată de sentimente naționale șovine și nici schingiuită de anumite "considerații de interes de Stat", cum se scriu în prezent în România cărțile de istorie, în care nu se permite a se da pe față matrapazlâcurile și amestecul ilicit al Rușilor în afacerile interne ale României din trecut și prezent. De aceea, ni s'a părut curios că dl. Bobango n'a studiat și cartea: "UNIREA NATIONALA" de Pamfil Seicaru, (Editura "Carpații", Madrid, 1959), și la fel: "INSEMNARI DESPRE ROMANI", de Karl Marx, (editura "Carpații", Madrid, 1965), care i-ar fi lărgit considerabil, orizontul de privire și judecare a evenimentelor din cele două Provincii Românești, Moldova și Muntenia, din vremea luptelor pentru unificare. Si, afirmăm aceasta, știind că dl. Bobango, a petrecut câteva luni de zile, în timp ce-și scria această carte la "Vatra Românească".

Cu toate acestea, putem afirma că dl. Bobango, a reușit să scrie și să publice o carte bună și obiectivă, o carte de reală valoare, o carte care deschide noui orizonturi de cercetare istoricienilor din întreaga lume, interesați în Estul European.

CRONICAR

• Informații Culturale

* CONSIDERATION SUR LA NATURE DU BIEN ET DU MAL, se întitulează studiul D- nei Mihaela Ghelmegeanu-Lausch, apărut într'o broșură în "Colecția Mediana" (Editura Jon Dumitru, Siegfried Str. 3,-8000 München 40, Germania).

In cele 13 pagini, autoarea prezintă câteva considerații bine documentate asupra naturii binelui și răului.

Cei interesați în acest domeniu, pot cere broșura respectivă direct dela editură.

* BULETINUL "CASA ROMÂNĂ". (124 Montecito Ave., Oakland, California, 94610).

Am primit recent cele cinci numere din acest buletin, apărute până acum, și ne-am dat seama cum, dela număr la număr, devine tot mai bogat în material și tot mai interesant. Buletinul acesta, care este organul "Casei Române și Capelei" din orașul Oakland, California, - o recentă realizare a Românilor depe acele meleaguri, demnă de subliniat și admirat -, aduce în fiecare număr, pe lângă dările de seamă financiare și progresele instituției respective sau știrile de interes pentru Românii din acea regiune, și un material beletristic. Anume, articole și material literar. Aflându-se încă la început de drum, deci în faza zvârcolirii de a-și găsi nu numai un făgaș în publicistica exilului, ci și mijloacele de existență, cunoscând entuziasmul grupului respectiv, nu ne îndoim că, pe curând, "BULETINUL CASA ROMANA", se va înscrie în rândul publicațiilor majore ale diasporei noastre.

* SINTEZA, revista publicată de Ambasada Statelor Unite din România, aduce în cel de al 38-lea număr al ei, la rubrica CONTACTE, un articol semnat de dl. Blaine Marz din redacția ziarului "The Post-Tribune" din orașul Gary, Indiana, U.S.A., întitulat: "Un studiu etnic descrie viața românilor din America". Acest articol, se referă la studiul d-nei Mary Leucă din Crown Point, Indiana și este însoțit de câteva fotografii.

Iată mai jos, câteva aprecieri ce apar în cadrul suszisului articol: "In calitate de istoric și coordonator al unui program de studii superioare asupra istoriei, culturii și limbii române, eu găsesc că acest compendiu depășește valoarea ghidurilor de cercetare și pe cea a materialelor destinate predării. O mare calitate a sa este păstrarea unor importante surse istorice. . . ceea ce face ca el să constituie o bază solidă pentru noi cercetări". (Dr.Glee E. Wilson, Departamentul de Istorie, Kent State University).

"Excelent și adecvat. . . cel mai bun studiu etnic cunoscut mie. Posedă toate elementele esențiale necesare unei adecvate informări cultural-istorice". (Stan Kokoska, Consilier principal la Departamentul Invățământului din statul Connecticut).

* LACRIMI PENTRU ȚARA DE DEPARTE, se întitulează noul disc de patefon pe care l-a dăruit de Crăciunul anului 1979, entuziasta noastră compatrioată, D-na Eglantina Daschievici, din Chicago. Si, o spunem, fără rezervă, c'a reușit un adevărat tur de forță, realizând un disc de patefon de reală valoare muzicală, pe care-l recomandăm cu toată căldura, cititorilor noștri. Discul cuprinde 12 selecții, având colaborarea d-lor Corneliu Nedelcu, Sulo Monunean și Antonio Nashimura. Cititorii noștri care doresc a-și procura acest disc, se pot adresa direct d-nei Eglantina Dashievici, 4621 N. Kenmore Ave., Chicago, Ill. 60640.

In mare şi în mormintele din noi

Vasile Posteucă

Ed. Drum, Madrid 1967

Ovidiu VUIA

L-am găsit pe poetul Vasile Posteucă în Testament, de un lirism cutremurător, în Cântece din fluer trubadur al unor versuri surori gemene cu baladele din scripcă ale lui Ciprian Porumbescu sau cântecele, mirese albe, ale lui Goga şi în sfârşit în Poeme ghivizii dirijând orchestre de cameră cu totul noi, poezie numai ritm şi formă, asemenea unei sculpturi abstracte sau mai precis a unui desen de Petra.

Dar aşa cum se arată volumul de poezii ''In marea şi în mormintele din noi'' evoluţia lui artistică este încă departe de a fi terminată, ea crescând din contră spre plinirea unei sinteze unice spirituale.

Incepând lectura acestei cărţi de poezii, primele impresii ne obligă să acceptăm faptul că suntem în faţa unor stihuri intelectualizate, adică unele ce nu se vor percepute dela primul contact, fiind învăluite în zaimfuri şi-apoi răsfrânte prin ceţuri în oglinzi, la noi ajungând întâi o siluetă a siluetelor, polenuri scuturate, ecouri de muzici:

Tot dorul mi-i în semne. Arhetipuri
De înţeles şi rit atemporar,
Iluzia e'n mers. Trăieşte'n chipuri
Si-şi jinduieşte vechiul ritm stelar.

Nu putem tăgădui realitatea că deşi vrea să fie un aed al mulţimilor, cu cât urcă pe Muntele desăvârşirii sale, devine El, Poetul, însingurat, sus pe piscuri, închis în turnul de fildeş numit atelier de lucru:

Mă mir că s'a făcut cenuşă arcul
Si-au dispărut şi stema şi săgeata,
Si-i desgrădit în inimă tot ţarcul.
Arhanghelul mă trâmbiţă: eşti gata ?

Iată-l deci pe artist ajuns pe tronul măiestriei, confruntat cu materia şi glasul său, cuvintele: *Cuvintele desfarmecă tăcerea / In ele timpul otrăveşte mierea. / Si* dacă un confrate al lui, fiu al lui Apollo, Tudor Arghezi, s'a lăsat amăgit să le potrivească aşa încât să scoată înţelesuri noi şi asta o viaţă întreagă, ceeace trebue să recunoaştem că i-a reuşit în mod genial, Posteucă va căuta să iasă din tiparul lor, să le afle conţinutul, el, cuvântul, fiind originea tuturor lucrurilor, aşa cum se spune şi în cartea tăcerii a Bibliei, că la început a fost Cerul, Pământul şi Cuvântul:

Intâia răstignire. Stă Cuvântul
Si litera-l rodeşte'n alfabet
Mai necuprins ca timpul şi pământul
Liturghisind cu cel dintâi poet.

Dacă pentru Lucian Blaga actul de creaţie se aseamănă cu lupta lui Iacob cu îngerii, la Posteucă aceşti îngeri sunt cuvintele: Cuvântu-i numai spini pe sub veşmânt./Sau expresie a suferinţei însăşi, fiind şi mir şi balsam în acelaşi timp: ''în spre Cuvânt, cu dor de viitor''.

Precum o fac unii pictori cu culoarea sau sculptorii cu piatra, poetul nostru va pune mâna pe ciocan şi va încerca, nevăzut de nimeni, ascuns, ca un doctor Faustus, să spargă cuvintele ca pe nişte păpuşi de porţelan pentru a le găsi şi răstălmăci miezul. Tiparele cunoscute de toţi, odată zdrobite, vor fi refăcute după inspiraţia magului, noua slovă având semnificaţia ştiută numai de Demiurg, ceilalţi putându-o doar ghici: Iată deci că un lucru ce pare la început greu accesibil va putea primi deodată nenumărate înţelesuri, blocul amorf fiind cizelat într'o prismă de cristal cu mii de feţe. Intr'o aşa lume nouă artiştii detronând pe Zeii de ieri, cum se întâmplă în mitul Zamolxe al lui Blaga, se proclamă ei înşişi în locul lor deci un fel de noi creatori, geneza urmând aceeaşi transformare în fiinţă, a cuvântului: Si uite litera rodi cuvânt./ Sau, Clipa creşte punte / Intre cuvântul prigonit şi cruce/

Abia acum vom pricepe cu adevărat poezia Iniţiere şi Miez, linia,/ Dispare timpul şi tu'nvii în linii/cercul şi echerul/ Si cercul se plineşte cu echerul/ cât şi alte cifre şi logaritme / Dela unul pân'la nouă/In zero-s geometrii şi-algebre/, punctul, iau semantici cu totul inedite, un fel de hieroglife oculte posedând un cod ascuns în Cella de după altarul Poeziei:

O dimensiune nouă-mi dă vederea:
M'aud şi mă culeg din orice gând;
Viaţa şi taina din adânc crescând,
Oricând şi peste tot, şi nicăierea.

Dar această alăturare a poeziei celei noui a lui Posteucă, lângă arta pură a lui Barbu (ecouri găsindu-se şi în Cântece din fluer) sau lângă, cea mai geometrică a lui Mallarme nu corespunde decât unei părţi de adevăr. Poeţii citaţi se vor şi rămân cerebrali, imaginile lor cele mai alese pot fi admirate ca cerul înstelat într'o noapte de iarnă, pe când V. Posteucă a recurs la acest repertoriu bătut în cuie de luceferi, pentru un scop anume, menţinându-şi până la urmă credinţa într'un conţinut altul decât cel pur intelectual, al poeziei.

Poetul este pe cale de a-şi căuta drumul său interior deci contextul nou al cuvintelor şi versurilor sale nu este neapărat unul altul, vroind doar să servească simfonia dinlăuntrul său, al spiritului. Deci poezia lui Posteucă s'a transformat încetul cu încetul, dela Cântece din fluer şi Icoane de dor la-In marea şi în mormintele din noi-, în limba cu vibraţii, străluciri ale sufletului său.

Pentru a fi mai expliciţi va trebui să insistăm, în continuare asupra unor momente mai principale din viaţa sa.

Vasile Posteucă s'a născut în Stăneştii de Jos ai Bucovinei, inimă a României, ţară a fagilor cum o preaslăveşte poetul nostru, crescând şi desvoltându-se ca om în anii cei mai fericiţi din istoria Moldovei de sus, desfăşuraţi între eliberarea de sub domnia austriacă până la căderea în robia cea barbară rusească.

La Cernăuţi în jurul profesorului Traian Brăileanu, având în fruntea lor pe Mircea Streinul, o mână de poeţi printre aceştia şi V. Posteucă, au pus bazele curentului iconarist şi revistei Iconar. Rămâne desigur în sarcina altei persoane să se ocupe mai pe îndelete cu această nobilă mişcare înscrisă ca una din cele mai autentice, în paginile autohtonismului nostru.

Iconarul corespunde artistului făuritor de icoane, reverberaţii în afară, indiferent sub ce formă exterioară, a sufletului, Posteucă dându-i cam astfel definiţia, învăluită în matostatul rimei şi al lambului cel suitor:

Ce limpede ţi-i lacrima pe geană
Si'n ochi ce mari luceferii de dor;
De când n'ai drum decât interior,
Te aureşte linişiea'n icoană.

Suntem tentaţi să conferim acelui gotic moldovenesc atât de propriu iconarilor, o înălţime găsită geografic în peisajul muntos al Rarăului, atunci când acesta este numai un motiv, ridicarea până sub stâlpii cerului fiind de fapt una de atitudine spirituală: ''Flămânzi în veac ne-am suit pe verticală.'' In singurătatea omului atât de sus aşezat, la porţile metafizicii, criteriile de măsură se schimbă iar diapazoanele cunosc alte acorduri:

Acolo unde gându-i beat de ştire
Si ceru-şi bea albastrul din pământ,
Se va opri o stea să ne respire,
Plinindu-se mirările'n cuvânt
Si-om bea din moarte şi tăceri, iubire.

Moartea devine în acest nou imperiu, un prag şi nu un capăt, în sensul propriu al eroului mioritic:

Dar semnul tău desparte. E hotar
Intre lumina mânelui şi ieri:
Aci-mi încep ziditul: iconar,
Si mă cuminec din adânci tăceri,
Găsind în moarte linişte şi har.

Nu este vorba de o invertire necrofila preferinţă pusă în slujba lui Thanatos, zeul Morţii aşa cum o înterpretează un critic nepriceput ca Ov. Crohmălniceanu, ci un fel de altă continuare a vieţii ''din amarul vremii salt în veşnicie'':

E'n moarte viaţa mai deplină
Ce farmecă ruinele'n palate
Si'n miezul inimii umil, ce bate
Işi schimbă întunerecu'n lumină.

Fiorii nelinistilor,-contopiri sub cruce în eternitate-, bat ca un Simun printre sicomori cu ramuri violete în scrierile celor mai mulţi iconari. Deaceea nu bucolicul, Virgil al contemporaneităţii, Francis Jammes, admirat de Ion Pillat, va fi autorul lor preferat ci pentru Mircea Streinul lunatecul Trakl iar pentru Posteucă, Rainer Maria Rilke. Desigur plecând dela Eminescu şi Nae Ionescu prezent încă din titlu: In marea şi în mormintele din noi.

Afinitatea lui Posteucă cu Rainer Maria Rilke este mai mult de ordin temperamental şi de destin pământesc decât una de o influenţă poetică propiu zisă. Rilke personifică poetul, pelerin, într'un secol străin, cu dor după propria lui fiinţă. Rătăcind din loc în loc îşi va găsi însfârşit liniştea într'un colţ al Elveţiei, Raron, lângă zidul unei biserici de munte, peisajul asemănându-se în liniştea şi suişul său, cu cel bucovinean. Sfinţenia acestui poet încorporând idealul unui ''reiner Dichter'' ne face aproape să credem că până la urmă nu a murit de leucemie ci împuns de spinii otrăviţi ai unei roze, floarea elegiilor sale.

Posteucă, încă din faşe condamnat la un drum fără oprire, se va fi simţit fascinat de soarta asemănătoare a poetului austriac, străduindu-se să-i afle evoluţia interioară căreia i-a şi dedicat un fundamental studiu.

Desigur peregrinările lui Posteucă au luat o direcţie inversă celor ale lui Rilke, fiindcă el porneşte de la un orizont visat, cu fiecare zi depărtându-se de el, condiţia de exilat stându-i ca cea mai fidelă caracteristică: ''Exilu-i ţarină. Eu ar Comoară.''

In apropierile lui Rilke faţă de bunul Dumnezeu, Posteucă îi descoperă chinurile date de o credinţă lipsită de prezenţa lui Christos ceeace ne va lumina pătrunderea următoarelor stihuri, cioplite pe un blid sfinţit, vopsit parcă în motivele lui Tuculescu:

Din pir învie tainic trandafir
Si el Isus, cu plugul pe ogor
Pe fruntea pânii aureşte mir
Din taina drumului interior.

Versurile scrise paralel cu Băiatul drumului, amintirile în proză ale poetului, conţin căutări spre cunoaşterea de sine prin analiza tuturor faptelor, ce-au constituit miezul vieţii sale, prin harul lui Anacreon, toate fiind puse unele lângă altele, cerând să fie orânduite de simţirea voia cea alburie pătată cu astre, a cititorului.

Vom fi ancoraţi în plină actualitate lângă minciuna Yaltei şi zidul din Berlin, apoi duşi în istorie şi mitologie la Daci şi Tăranul român. Incăodată se poate vedea că dacă Aron Cotruş descrie pe Ion ca individ în acţiune la V. Posteucă acesta este un tip deci stilizat ca erou de baladă sau urcat pe soclu de statuie. Mişcătoare sunt gândurile adresate camaradului mort la Majahonda, autorul Craniilor de lemn, Ion Moţa.

Si-apoi trecem în vis, la întoarcerea acasă, în sat la stână şi la ''mineşterguri: crini şi streie./Si splendori de curcubeie, ''imaginea mamei, mărul înflorit, toată atmosfera de altădată prinzând din nou cheag în Prispar biografic:

Beau din fântâni de fragedă copilărie
Tăcerea ce mă'ntâmpină mirată,
Sub mărul, numai flori şi melodie,
In care'ncepe inima să bată.

Mânile mamei, între cer şi creangă,
Mă leagănă ca'n vis, de subsuori,
Descântec de azur, parfum şi flori,
Si svon prelung de codru şi talangă.

Mama cu ''chipul Maicii din icoană'' şi casa, imagini svârlite pe firmamentul Absolutului, iar contururi de rai descântat, horbotă magică:

Fereastra ne rastoarnă ceru'n casă
Si plopii-şi pleacă frunţile pe grinzi;
E'mpărăţie casa noastră joasă,
Răsfrântă'n noi ca'n ape de oglinzi.

Si cum nu rar se întâmplă cu turmele de gazele ieşite de sub pana poetului, vers de ceas oprit în basm, ne vedem deodată prinşi precum fluturii în plasa ţesută din fire de crini, în mrejele Vrajei Himerelor purpurii:

Bând licori de cer, cu inima deschisă,
Toarcem întrebării firul de mătasă,
Si ne punem viaţa, peste gol, premisă,
Si cuvântul cruce. Am ajuns acasă ?

Descriindu-şi drumul interior poetul va rula ca pe o scenă enormă, întreaga panoramă a inimii sale, având un fundal aparţinând idealului în fapt:

Arşi pe rugul clipei, nărăviţi la mit
Din nimicul minţii rostuim concepte
Si rugăm, în munte, Omul răstignit
Să deschidă'n ceruri pârtii noi şi trepte.

sau visului, culoare şi parfum al imaginaţiei:

Pe urmă intru'n visele culorii
Cosând pe alb de somn, albastru pur
Si meditând un semn al evului lemur
Cum ştiu iubi şi plânge muritorii.

Stihurile, ''păunii lunii'', îşi rotesc multicolora sărbătoare, aruncându-şi umbrele diafane printre meditaţiile profunde ale unui filozof gata să-şi modeleze eul dupa forma gândului lipsit de lut şi greutate:

Zic, Doamne, Om. Aburc pe verticală
Adânc în mine. Par'că văd lumini.
Si răzvedescu-Ti voia cu sfială:
Ne-ai vrut vieţaşi pe drumuri, şi străini.

Trecut pe scurt în revistă, epilogul acestei călătorii întru interior şi fântânile din el se termină cu un psalm, dialog cu Domnul, mărturisindu-şi perfecţiunea găsită în armonizarea artei sale, cântec de vioară cu rugăciunile sfinte, încăodată adeverindu-se că poetul nu admite actul gratuit, lipsit de măduvă şi esenţe:

Si lasă, Doamne, cântecul să fie,
Din fir de lut Tu m'ai făcut vioară,
Cu sufletul deschis spre veşnicie,
M-e gândul melodie, Pentru prima oară..

Opera lui Vasile Posteucă ne apare azi împlinită şi dusă la capăt, cu un loc de cinste în literatura română. Deşi orice ipoteză nu mai are o valoare decât cel mult sentimentală, am siguranţa că ne-a fost răpit prea devreme, talentul său încă neepuizându-şi acel ''peau de chagrin'' balzacian, adică ciclul său vital.

Trebue în acest loc să subliniez că am analizat volumul de poezii, In marea şi în mormintele din noi în primul rând cu intenţia de a releva puterea extraordinară a lui Posteucă de a se depăşi la o vârstă trecută de amiaza vieţii danteşti. Bineînţeles că acest salt evolutiv nu se va interpreta în sens strict valoric, adică nu înseamnă că Icoane de dor şi Cântece din fluer îşi pierd ceva din frumuseţea şi preţul lor nobil, autodepăşire corespunzând aici puterii creatorului de a se înnoi, de a renaşte ca pasărea legendară din propria-i cenuşă. Vom şti evalua fenomenul dacă vom constata că înafară de V. Voiculescu niciunul din marii noştri poeţi din epoca interbelică, n'a reuşit, ajuns la maturitate, să adopte alte modalităţi de expresie înafara celor ce i-au adus consacrarea. Fără să vreau să fac o ierarhizare sau să diminuez din valoarea vreunuia, scot în evidenţă fapte grăitoare venind să demonstreze bogăţia şi polivalenţa stăpânită de talentul poetului nostru. Cântece din fluer şi Icoane de dor ar fi umbre ale sentimentelor, arome de câmpuri sălbatece crescute în barba lui Dumnezeu în timp ce In marea şi în mormintele din noi, suntem introduşi în sere, unde oricum vom admira nu numai orhideea, crescută ca o cristelniţă viorie, dar şi pe grădinar cu grija şi geniul său constructiv. In lumina acestor date Poeme ghivizii nu ne vor mai apărea drept un comentar geometric scurs din teascurile cu miere ale poeziei, deci un fel de Joc ''secund'' al poetului ci ca o piatră de hotar, o inscripţie indicând modul lui de a fi, cel nou.

Am ferma convingere că exegetul de mâine al poetului Posteucă nu-şi va putea permite să treacă pe lângă acest miracol de creaţie.

Pentru noi fraţii lui, Vasile Posteucă, va dura ca primăvara mărului înflorit în grădinile veşniciei:

Te-ascult c'am învăţat în pribegie
Să-mi măsur aşteptarea cu mormântul:
Iţi pun şi crucea mea la temelie
Si-ţi port spre ceruri, steag sfinţit, cuvântul
Spre tronul Invierii ce-o să vie. . .

Ovidiu VUIA

BISERICA CREȘTINĂ

DIALOG TEOLOGIC

BISERICA ORTODOXĂ ŞI BISERICA ROMANO-CATOLICĂ

Pr. Dr. Petre POPESCU

In nici o epocă din Istoria Bisericii, problema unității creștine n'a fost pusă cu atâta insistență și seriozitate ca astăzi.

Ruptura din 1054. - sfâșierea tunicii lui Iisus Hristos- a fost și de Biserica Ortodoxă și de Biserica Romano-Catolică, cea mai importantă și cu cele mai amare amintiri.

Timp de peste 900 de ani, Ortodoxia a trăit cu această conștiință a sfâșierii. Pentru refacerea unității, ea n'a încetat niciodată să se roage cu simțire, chiar în vremurile cele mai penibile ale acestei despărțiri, în Rugăciunea Rugăciunilor, la Sfânta Liturghie: "Pentru bună starea sfintelor lui Dumnezeu biserici și pentru unirea tuturor, Domnului să ne rugăm".

Acesta este și motivul pentru care n'a mai îndrăznit să convoace un nou Sinod Ecumenic, pe lângă celelalte șapte sigilii ale Duhului Sfânt, cunoscute sub numele cele Sapte Sinoade Ecumenice ale Bisericii Una Sancta.

După o despărțire de peste 900 de ani, un nou suflu spiritual bate, pentru refacerea unității și pentru o completă comuniune, între cele două biserici surori.

Această etapă, cunoscută sub numele Dialogul Dragostei, în relațiile dintre cele două Biserici, a fost inaugurată de Papa Ioan al XXIII-lea și continuată de Papa Paul al VI-lea, în întâlnirile frățești cu Patriarhul Ecumenic Athenagoras I și ridicarea Excomunicării din 1054. Acest Dialog al Dragostei a făcut să cadă în coșul istoriei, prejudecăți, atitudini nefrățești, prozelitismul, insinuări, atacuri nedrepte și tendențioase, acumulate de secole și în locul lor s'au instalat raporturi de respect și apreciere reciprocă, scrieri teologice izvorâte din conștiința curată și din impulsul dragostei de adevăr și dreptate, atitudini de atenție, conviețuire pașnică, fară competițiuni și fără provocări. Despărțite pe nume, pe mărturisiri, pe organizații și altare diferite, Biserica Ortodoxă și Biserica Romano-Catolică se simt astăzi unite în gând și în dorința de a se găsi adunate în același sobor, sentiment și grai al creștinătății înfrățite.

In acest spirit încălzit de dragostea de Hristos, de Biserică și de omenirea turburată, se pășește astăzi la a doua etapă, Dialogul Teologic.

Sensul vizitei Papei Ioan Paul al II-lea la Patriarhul Ecumenic, Dimitrios I din Constantinopol, la sfârșitul lui Noembrie 1979, a fost să inaugureze acest dialog. S'a exprimat clar dorința de o parte și de alta, ca acest dialog să sfârșească în plină comuniune.

Biserica Romano-Catolică a și anunțat compoziția delegației cu eminente personalități din înalta ierarhie, urmând ca Patriarhul Ecumenic după consfătuire cu Patriarhiile Ortodoxe, să-și fixeze delegații săi.

Urmând îndemnul Duhului Sfânt, m'am întrebat cu ce va veni Ortodoxia la acest Dialog Teologic, la această regăsire frățească?

Este prea bine cunoscută în lume și în special de către forurile Romano-Catolice, poziția dificilă a Bisericii Ortodoxe. Marea majoritate a Ortodoxiei se găsește în spațiul marxist, sub compresorul psihologic, politic, moral și ideologic al ateismului marxist. Delegații ortodocși, vor reprezenta cu adevărat Ortodoxia, zbuciumul, tensiunile, viața ei martirică și aspirațiile ei legitime? Ierarhii și teologii ortodocși vor avea curajul să spună fraților lor, ce înseamnă să trăești și să supravietuești în regim diametral opus lui Iisus Hristos?

Ori ce s'ar întâmpla, este bine de știut, că la acest Dialog, Ortodoxia se prezintă cu răni deschise, care sângerează. Ea vine la acest Dialog cu milioane de martiri morți întru nevinovăție, pentrucă au iubit pe Hristos și Neamurile din care au făcut parte.

Ea vine la această întâlnire cu poporul ei credincios până la moarte, pentru Hristos și pentru Biserica Lui, cu tinerii botezați și cununați pe ascuns, prin sihăstriile pădurii, de către călugări necunoscuți de statisticieni și ordinatoare.

Ea vine cu ruga, care înseamnă pentru ea îngenunchere, suspin și lacrimă. Ea vine să spună că a supraviețuit fără nici un ajutor din afară, singură, închegată în jurul Sfântului Potir, în care se cuprinde toată teologia și toată viața ei și că în această vreme de urgie, ea a trăit numai din energia nesecată împărtășită de Duhul Sfânt.

Ea vine reînnoită, cu accent nou despre dragoste, despre credință și despre speranță, izvorât din confruntările teribile cu cele mai perfide metode ale ateismului.

Ea vine cu o experiență unică în istoria creștinătății, în care a băut paharul umilinței până la fund.

Ea vine cu o dimensiune spirituală densă, entuziastă și pură ca lacrima.

Ea vine întreagă, fără rupturi, fără sciziuni, fără progresisme și fără teologii liberatoare. Ea vine cu învățătura simplă, precisă și limpede a lui Iisus Hristos și a Bisericii dinainte de despărțire. Ea vine cu un stil în care Consensul Ortodox în lipsa Sinoadelor Ecumenice, a păstrat în mod minunat și impecabil, unitatea de credință, unitatea de viață și aspirație, unitatea liturgică și unitatea canonică, în perfectă concordanță cu tradiția ecumenică. Ea vine cu duhul libertății, căruia nu i s'a opus, din care a receptat numai ceea ce îi era propriu. In Biserica Ortodoxă a prins rădăcini numai ceea ce a corespuns Bisericii Mântuitorului Iisus Hristos și Sfintei Tradiții. Fără multe legi, fără constrângeri, fără "nihil obstat imprimatur", ea s'a dezvoltat armonios, pe linia intimă a învățăturii lui Iisus Hristos.

Ea vine cu Diaspora Sa, cu această ramură răspândită în toate colțurile lumii. Diaspora Ortodoxă s'a înfiripat singură, fără misiuni, fără îndrumători spirituali și fără ajutoare materiale dela bisericile mame.

Diaspora Ortodoxă a început, unde s'au găsit câțiva ortodocși laici pe pământul nou. Ei au zidit biserici și numai după aceea s'au gândit să caute preoți. Ași putea spune chiar, Diaspora Ortodoxă, este opera laicilor ortodocși, este dorința lor nezdruncinată de a trăi ei și copiii lor în credința moșilor și strămoșilor lor. Această ramură dinamică a Bisericii Ortodoxe, cu vână puternică în noua lor așezare, este expresia fidelă a sufletului ortodox, este o creștere duhovnicească și este un stil nou al sacerdoțiului laic, al maturității și al rolului lor real în Biserică.

Nu știu, în ce măsură ierarhii și teologii ortodocși vor ști și vor avea curajul să prezinte Ortodoxia, așa cum a crescut, cum s'a consolidat și cum trăește astăzi în foc și în sabie.

Dialogul Teologic oferă teologilor și iearhilor ortodocși ocazia unică să prezinte Bisericii Occidentale acest epitrahil mucenicesc, această fidelitate exemplară față de Iisus Hristos și această forță misterioasă, condusă și inspirată de Duhul Sfânt, pe care porțile iadului n'au putut-o zdrobi în anii lungi și grei de aprigă persecuție.

Laudă se cuvine Mântuitorului Iisus Hristos, și Bisericii Lui. In ograda ei s'au născut aceste milioane și milioane de atleți, mărturisitori și mucenici. Ei au sădit cu gândul, au îngrijit cu inima și au păstrat viața întreagă crini și tradafiri lui Iisus și Bisericii Lui, pe acest pământ plin de păcate, de nelegiuri și spini.

Nu este vorba de triumfalsim pământesc, ci de triumful ideii creștine, pentru care a venit, a murit și a înviat sub ochii noștri, Mântuitorul Iisus Hristos.

Laudă se cuvine numai Lui. Ortodoxia nu trebue apreciată sub aspect artificial, ci sub aspectul ei haric, sub aspectul ei tainic, sub aspectul ei dârz și exploziv. Ea nu trebue confundată nici cu acei ierarhi docili și zeloși, cari o prezintă în Occident ca pe un copil ascultător și resemnat față de regimul ateu.

Ar fi nedrept, ar fi o mistificare a adevărului și ar fi un afront amar adus Ortodoxiei în general.

Aceste întâlniri trebuesc ținute în post și rugăciune, într'o mânăstire, departe de media de informație.

Cel mai potrivit loc ar fi Muntele Athos, lângă închinătorii, lângă rugătorii, lângă ermiții și lângă anahoreții, a căror viața este asemănătoare îngerilor din Cer.

Prezența delegaților în acest loc sfințit cu ruga, cu viața și cu devoția, de mai bine de o mie de ani, ar tempera și graba și tendințele legaliste ale delegaților. S'ar descoperi în această oază spirituală, sensul adevărat al vieții în Iisus Hristos, căci în fond și mai presus de toate, Biserica este viață.

Pr. Dr. Petre POPESCU

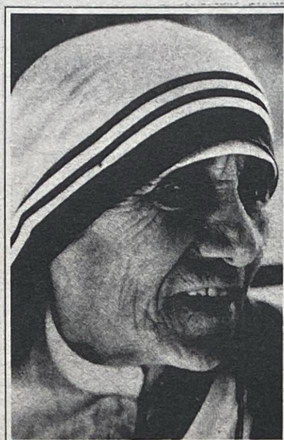
Papa Ioan Paul al II-lea și Patriarhul Ecumenic Dimitrios I din Constantinopol

O RĂSPLATĂ BINEMERITATĂ

Câte odată, din mijlocul celor buni, se desprind unele ființe cari prin spiritul de jertfă și abnegație devin și mai buni; se dedică cu totul pentru binele celor oropsiți. Dumnezeu le binecuvintează opera.

Iată adevăratele fapte de credință și dragoste creștinească ale Maicii Tereza din Calcutta și a colaboratoarelor ei. Maica Tereza a fost născută în anul 1910 și prin sfântul botez devine creștină cu numele de Agnes. Astăzi Maica Tereza 69, e gârbovită de povara greutăților, fața ei are cute adânci asemenea celor din mijlocul cărora a plecat, asemenea Macedonenilor. Părinții - după obiceiul locului - au venit din părțile Albaniei și s'au stabilit în Scoplie, Jugoslavia. Iși amintește că încă dela vârsta de 12 ani dorea să devină călugăriță, să se facă misionară, "să merg în lume să predau dragostea lui Hristos." Dorința ei deveni mai aprinsă, mai puternică, când citi scrisorile entuziasmate despre munca lor, a călugărilor trimiși în misiuni în India. Astfel la vârsta de 18 ani, Anges se atașase secției irlandeze a călugărițelor Loreto care lucrau în Calcutta, iar în 1937 s'a călugărit cu numele de Tereza.

I s'a încredințat catedra de geografie a liceului St. Maria, unde mai mulți ani deveni directoare. Munca de aici i se părea că nu-i umple întreg sensul vieții. In urma rugăciunilor și dorinței de a-și dărui întreaga viață pentru binele aproapelui, auzi un glas lăuntric, o chemare din partea lui Dumnezeu - "o chemare în chemare" - pentrucă ea era călugariță; a fost chemată să servească pe cei mai săraci dintre săraci."

Peace Prize Winner Mother Teresa

In primăvara anului 1948, i s s'a permis să părăsească mănăstirea și să lucreze printre săracii din Calcutta, iar în August părăsi locuința ei din Loreto, îmbrăcă uniforma noului ordin călugăresc format de dânsa; toga de bumbac cu colțuri albastre. Urmă intens un curs de sanitară și deschise o școală înainte de sărbătorile nașterii Domnului. Acum aveau să se vadă roadele muncii depuse ca profesoară. Câteva tinere fete, foste eleve ale școlii St. Maria, având fiecare chemarea ei proprie, s'au atașat muncii ei, astfel că nu a rămas mult timp singură. Ele credeau cu tărie că Dumnezeu le va ajuta mica grupare, care trăia dela zi la zi, împărțind cu bolnavii ceea ce ele puteau căpăta dela Binefăcători. Avea fiecare doar câte două toge, (sarice), așa că puteau propaga învățătura că e posibil să stai curat cu o singură schimbare de îmbrăcăminte.

In anul 1950 Vaticanul a aprobat noua congregație Misionarii Carității care astăzi numără peste 1300 de misionari, dintre care 150 călugări frați. Misionarii Carității sunt răspândiți în 67 de țări unde îngrijesc de săracii lumii. Dar tot Calcutta este încă centrul efortului. Acolo înfometații, leprosii și muribunzii sunt adunați ca nici într'o altă parte a lumii: dorm rezemați de ziduri unde și mor. Acolo Maica Tereza cu misionarii carității adună pe muribunzi de pe străzi ca ei să poată părăsi viața în pace printre prieteni. Salvează pe noii născuți părăsiți pe grămezile de gunoi și-i îngrijesc până se însănătoșesc și până ce se găsesc case de binevoitori care-i cresc sau îi adoptă. Ii caută pe bolnavi și răniți, spălându-le rănile ca și cum ar spăla rănile lui Iisus.

"Nu avem nimic", mărturisește Maica Tereza. "Măreția lui Dumnezeu constă în faptul că din nimic a creat totul."

Pentru a le putea face pe toate acestea, Maica Tereza se scoală la 4:30 dimineața, se închină și participă la sfânta Liturghie împreună cu surorile călugărițe. Se împărtășesc cu trupul și sângele Domnului din sfânta Taină a altarului, de unde primesc har și tărie - putere de muncă - ca să săvârșească una din cele mai grele misiuni; aceea de a îngriji de muribunzi. Maica Tereza își amintește cum a găsit o femeie muribundă la marginea trotuarului cu picioarele roase de șobolani, cu rănile încă vii, pe care cu mare greutate a reușit s'o interneze în spital. A fost greu, foarte greu începutul cu o persoană, ca să continue pe urmă să bată mereu la ușa autorităților, de data aceasta nu pentru un loc pentru o persoană ci pentru o cameră în spital unde să aducă pe muribunzii străzilor. A stăruit până i-a dăruit o fostă casă de odihnă a pelegrinilor, aproape de templul Kali, zeița hindusă a morții.

Ea i-a schimbat numele în NIRMAL Hriday - "Pure Heart"- și-a umplut-o. Acum numără, în toată lumea, peste 35 case pentru muribunzi, 70 leprozerii, 30 case de copii, toate conduse de ordinele de călugărițe. Vizitatorii sceptici în loc de a găsi motive de critică devin intimi încât încep să-i hrănească și'ngrijească pe bolnavi, așa că cu drept cuvânt Maica Tereza poate spune: "Munca noastră aduce lumea față în față cu dragostea."

Totul se face cu atâta dragoste și cu adevărată milă a Samariteanului din parabola lui Iisus, încât în nici una din aceste case nu se practică sectarismul. Muribunzii sunt îngrijiți după ritualul pe care-l doresc; apa de Ganges pe buzele Hindustanilor, citiri din Coran pentru Musulmani și chemarea preotului pentru a îngriji pe puținii creștini, petru a-i împărtăși cu Sfintele Taine și a-i unge cu Sfântul Moslu înainte de-a muri.

Copiii găsiți rămân musulmani sau hinduși după dorința părinților, numai cei găsiți fără nici o indicație sunt botezați. Maica Tereza și colaboratoarele ei păstrează cu strictețe dogma creștină în privința concepției: nu admit folosirea pilulelor și avortul. Iar celor care se arată nemulțumite de intervenția surorilor și fraților călugări, spunând că numai bandajează o rană care are nevoie de o operație, Maica Tereza le spune: "Noi nu încercăm să facem o muncă socială ci să trăim această viață de dragoste, de compasiune pe care Dumnezeu o are față de oamenii săi. Săracii suferă mai mult din cauza respingerii lor din societate decât de dorința materială. "Dacă noi nu i-am respinge ei n'ar fi săraci."

Oricât de adâncă e compasiunea ei pentru săraci, ea nu nutrește nici un fel de ură pentru bogați, ci foarte bucuroasă le arată tuturor vizitatorilor un album cu fotografiile orfanilor plasați prin casele bogaților.

Maica Tereza se folosește de fructele societății moderne cari o pot ajuta în munca ei. In anul 1964, Papa Paul al VI-lea, în vizita făcută prin India, a primit cadou o limuzună Lincoln pe care a lăsat-o Maicii Tereza. Ea imediat a pus-o la loterie și a câștigat $100.000 în folosul săracilor ei.

In călătoriile ei se folosește de un permis gratuit pe toate tramvaiele din Calcutta, de unul pentru toate trenurile din India și de unul pentru avioanele din India. In anul 1973 Industriile Chimice Imperiale au dat Maicii Tereza o fostă fabrică de uleiuri pentru pictură, pe care dânsa imediat a umplut-o cu copii, bolnavi, muribunzi și femei cu boli mintale.

Maica Tereza îi acceptă pe ziariști și fotografi numai pentrucă publicitatea o poate ajuta în munca ei. Când un fotograf a reușit s'o convingă să pozeze i-a spus că în dimineața aceea s'a rugat la Sfânta Liturghie în mod special pentru sufletele celor plecați dintre noi, obicei sădit în sufletul ei încă de mic copil prin exemplul unei mătuși care a luat-o la biserică să aprindă o lumânare.

Prin munca și sacrificiul ei a câștigat o serie de onoruri: Ordinul Lotus al Indiei, Primul Premiu de pace al Vaticanului, premiul Templeton pentru progres în religie iar în luna Octombrie a luat premiul Nobel pentru pace pe anul 1979.

Maica Tereza se uită la ele ca la "o recunoaștere că săracii sunt frații și surorile noastre, că există în lume oameni care au nevoie de dragoste, de îngrijire și de mângâiere". Maica Tereza va încasa cei 193.000 de dolari și-i va folosi să cumpere cele necesare pentru cei 250.000 de săraci, bolnavi, leproși și muribunzi, va continua să muncească la fel ca acum treizeci de ani, muncile cele mai grele și mai ales cele mai umilitoare.

Acum, la început de an să ne gândim la exemplul de dragoste pentru săraci al Maicii Tereza din Calcutta, să îngenunchem în fața altarului rugându-l pe Dumnezeu să le dea cât mai multă putere și sănătate în munca lor.

E.Mihai

EXILATUL ROMÂN

După ani de discriminare, teroare, permanentă anxietate, după ani de încercări legale și ilegale de trecere a frontierei, dintre cruzime și nepăsare, după ani în care privilegiații, numai membrii de partid vorbeau blazați despre drumurile din care abea se întorseseră din Occident, el românul făcând parte din cei 90% din categoria fără de partid, el, a reușit să spargă vigilența și. . . incredibil, fenomenal să pună piciorul pe tărâmul celălalt, al occidentului.

A fost un act disperat, de transplantare și ca ori ce transplantare există probabilitatea ca actul să fie respins. Se putea ca metabolismul său psihic, să nu poată, să nu aibă condițiile de identificare, de eficiență pentru a putea face față și să justifice în special pentru cei rămași în urmă, spectatori încă, că fugind de pericolul de a-și pierde total demnitatea sau a cădea chiar în complicitate culpabilă, aici s'a izolat în neputința psihică și materială de a-și stabili coordonate sociale omologate sau o confirmare a valorii gestului făcut de el și visat de un neam întreg. Dar bine că nu a fost așa, pentru că la prezentarea în fața autorităților din țara occidentală unde a ajuns, un simpatic român, fost ca el cândva, reprezentant al Comitetului sau Asociației Românilor din lumea liberă, i-a dat primele sfaturi și i-a arătat perspectivele în funcție de posibilitățile sale.

A fost o minune, sau stiți și Dvs. că la fel ați fost primiți, ați avut un sprijin de la început, v-ați aflat drepturile și obligațiile și nu v-ați simțit ca un naufragiat cum nu se simte nici românul ce vine. Ce s-ar face fără acest suport. Ar fi un nenorocit în voia soartei fără a ști limba, fără bani, fără casă, o frunză în bătaia vântului nepăsător al occidentului și neînțelegerii conștiente sau inconștiente a ceea ce înseamna comunismul, în occident.

Pe parcurs, el este ajutat de aceeași organizație, cu bani puțini, de aur când nu ai nimic, pe care-i va da înapoi în timp și cu îndrumări neprețuite. El simte unitatea și cerebralitatea neamului din care face parte, din unitatea și cerebralitatea exilului și este mândru, iar cei din țară știu că nu se poate ca după 30 de ani de exil să nu fie așa.

Tot această organizație sau asociație reprezentativă, face demersuri la forurile internaționale, începând cu guvernele țărilor respective, care dau un azil mai mult sau mai puțin, cu toate drepturile, de cât a fost stipulat la Geneva în 1951 sau până la ONU, pentru a semnala încălcările grosolane ale libertăților omului din RSR., încurajate, stipendiate indirect prin facilități financiare acordate regimului din RSR.

Ce nu face această organizație, pentru unitatea neamului nostru, în respectul amintirii străbunilor și ca exemplu pentru generațiile care sunt pe drum și cari în timp nu vor mai sti diferența dintre azil politic și azil economic.

Dacă suntem aici, vina este a țărilor care acum ne dau azil. Dacă nu este așa, vă rog să scrieți, avem ziar.

Comunismul tentacular prin sucursala din țara noastră, ar vrea să fim ca ciupercile fiecare cu particularitățile sale de concepție, dar în ori ce caz destrămați, cu teme de discuție, ce am făcut rău până în 1944 și cine în ce zi a greșit. Totul este acum istorie scrisă sau nescrisă, dar viitorul va fi istorie și ne va consemna. Acum în primul rând așa cum ne-am organizat aici, în condiții speciale grele vom continua sau nu să mai fim cavaleri ai unor cauze pierdute. Intr'o zi, căci va veni și ziua aceea, noi sau cei pregătiți de noi va trebui să însemnăm, o pondere în stabilirea formulei de viitor a omenirii.

Homocomunistus este perfid, crud, inflexibil, nu deosebește punctele de vedere și a planificat să nu avem nici un ziar eficient, dar avem, a mai planificat să nu fim organizați, dar suntem, cerebrali și eficienți, avem și un organ reprezentativ. Cine nu mă crede să scrie, are unde.

Care român din exil cu plapumă materială, deci aranjat sau încă nu, declară că nu are nevoie de așa ceva? Care nu declară, are nevoie, deci este al nostru, al exilului, contăm pe el ca număr, chiar dacă unii au greșit cândva obligați de împrejurări și "proforma" au fost comuniști. In exil nu mai sunt și actul disperat, deliberat făcut și de ei, îi absolvă dacă nu s-au făcut culpabili nemijlocit în cadrul organelor represive în slujba cărora au fost.

Anghel Capitanul

CÂT OPTIMISM ESTE POSIBIL?

Aurel POP

Toată lumea se întreabă de ce în definitiv nu se schimbă ceva la comuniști ca să devină mai omenos, sistemul care în Rusia Sovietică și în România socialistă trece de orice limită a suportabilului și aruncă oamenii într'o pasivitate care îi face să pară mai mult morți decât vii. Toți cei care tae părul în patru în Occident nu vor nici morți să vadă un lucru: sistemele comuniste se bazează exclusiv pe un sistem general de interese, interne și externe.

Sistemele de interese interne din țările comuniste s'au fixat în așa fel încât nu pot face un pas spre mai binele populațiilor fără riscul de a se desface. In peste 60 de ani de când există sistemul comunist s'a dovedit că s'a stabilit definitiv ca un sistem de dictatură și teroare în avantajul exclusiv al unei minorități care singură se bucură de toate privilegiile. In momentul în care minoritățile privilegiate care au în mâna lor sistemul, ar întinde un deget ceva mai încolo decât l-au ținut până azi, populațiile le-ar înhăța imediat toată mâna și i-ar înghiți și pe toți membrii minorităților, pentrucă imediat cei mai puțin privilegiați s'ar înfrăți cu populația rebelă. Acest lucru, atâta de elementar în cât nici nu s'ar putea numi "principiu" de guvernare, îl știu și toți semi-analfabeții urcați ca scroafa în copac prin acest sistem. Dictatorii "personali", în jurul cărora se face spectacolul tras de păr al "cul-

Continuare in pag. 14

CA LA NOI LA NIMENEA

Adrian B. COSMA

E o vorbă dela București, rămasă din epoca fanariotă, când Bucureștiul începea să fie un centru de circulație a ideilor în Balcani, și un centru de critică națională în care da să înmugurească gândul unirii.

Dar vorba a rămas și pe mai târziu. A fost valabilă și în timpul criticei făcută "roșilor" de Eminescu, era valabilă și în vremea lui Carol II, este valabilă, din nefericire cu supra-măsură, și azi. Pentrucă niciodată nu a fost la noi atât de rău ca ne-lumea.

România a fost "industrializată". Fabrică oțel, cu minereu de fier adus din.... China, în cantități copleșitoare, dar neavând ce face cu el îl dă aproape pe gratis unde poate, pentrucă de altfel doar un mic procent este oțel superior. Se fabrică azi în România mașini peste mașini. O vreme s'au tot cumpărat mașini din România în Suedia. Acolo însă "mașinile" erau tratate ca fierul vechi: se recupera metalul ca să se facă apoi ceva ca lumea din el. Francezii au tot luat tractoare, ca să le dea cadou. . . în Africa, pe bani puțini, fiind ieftin cumpărate din R.S.R. Diverse triburi din Africa au importat, din România televizoare, dar la un moment dat le-au trimis înapoi și nu mai vor să audă. Nu făceau cinci parale. Arabia Saudită cumpără geamuri, dar condiționat: geamurile trebuesc înrămate și puse în lăzi de un anumit lemn, de calitate impecabilă și anumite dimensiuni, deci lemnul îi interesează, nu "produsul" industrial, pentrucă la banii lor cumpără din Occident tot ce este mai bun, dar lemn așa de ieftin și "bului" ca din R.S.R. nu obțin. In schimb România, ca să "exporte" își sacrifică pădurile, cum făceau și mai fac probabil și cu Sovietele, cărora le furnizau apă minerală în sticle, dar acestea trebuiau să fie în lăzi de anume dimensiuni, din lemn gros de stejar. Apa minerală o dau Rușii pe gârlă, dar blănile de stejar le trebuesc. Si acesta era, sau chiar mai este, tot "export".

S'a tot încercat să se strecoare în Occident conserve, dar nu a prins pentrucă nu sunt bune, uneori au gust de ulei de uns căruța, s'a încercat cu "salamul de Sibiu", dar nu a prins, pentrucă salamul de Sibiu tovărășesc nu mai este ca pe când nu era "tovărășesc", în schimb cel unguresc e bun și se mănâncă pe capete la Paris și în alte părți. Conservele de carne românești se vând pe nimic, ca să se vândă cu orice preț, în vreme ce Românii nu găsesc regulat să cumpere nici oase. Nici măcar "brânza de Brăila", brânza noastră populară de altă dată, nu au reușit Românii s'o plaseze, și în Occident se vinde "brânză grecească" sau "bulgărească", bună cum era înainte "telemeaua" românească, sau "brânza de Brăila". Așa dar, ca la noi la nimenea.

Nici oțel dela Galați nici brânză dela Brăila, nimic din România "industrializată" și "colectivizată" nu merge nicăeri, cu toate colhozurile numite "ferme model", și cu toate uzinele colosale, întinse pe kilometri întregi. Automobilele cu licențe străine, făcute în România, sunt mizerabile, nu le iau decât localnicii, nici vorbă de "universalitate", și de aceea nu se fac piese de schimb, așa că nimeni nu poate să-și repare "mașina națională", deci trebue să cumpere alta, pentruca vânzarea să meargă și să nu fie "uzinele" degeaba. Ca la noi la nimenea. Odată un criticastru cu buzele umflate și ochelarist, se plângea că dacă în România literatura s'ar fi desvoltat pe măsura noii "culturi materiale", deci industria și celelalte, am fi avut una dintre primele literaturi de azi ale lumii. Nenerocitul de iobag care spunea această enormitate știa foarte bine că nu este așa, dar își consolida postul de "cultural partinic".

Dacă se face o socoteală, și în această socoteală se înșiră bob cu bob elemente de ici colo, se constată ceva îngrozitor: există un neînchipuit număr de talente și spirite aplicate în toate domeniile culturii și ale tehnicei, în literatură, artă, știința, inginerie, organizare, în tot ceea ce pretinde o societate în acest secol european, dar din toate aceste elemente, din toți acești oameni talentați și capabili nu se alege nimic. Tot acest capital viu este făcut praf de partid, pentrucă prin "organizare", adică prin arbitrarietate partinică, toate lucrurile se bat cap în cap, toate posibilitățile se anulează. Esența partidelor comuniste este negativismul absolut față de orice valoare, pentruca primatul ideologic să nu fie umbrit cu nimic, și neîncetat să se poate pretinde că lucrurile nu merg bine din cauză că marxismul nu este bine aplicat și zelul revoluționar trebue mărit. Ce face tot timpul Ceaușescu decât acest lucru? Si astfel felul "comunist", distruge tot.

Dacă asa de-o dată, ca prin farmec, România ar redeveni o țară a inițiativei libere, în care să nu mai fie nevoe să se aducă copiii și profesorii la culesul recoltelor, în cea mai scurtă vreme ar fi uluitor saltul care s'ar face și întreaga lume s'ar întreba: ce a fost acolo, unde au fost toți acești oameni grozavi, de unde i-au scos așa dintr'o dată?

Cu deosebire în ultimii zece ani s'a lățit până la hipertrofie puterea "centralismului democratic", care este egal cu bunul plac al familiei Ceaușescu, în toate domeniile. In acești zece ani sărăcirea literară, artistică și general culturală, a mers tot mai mână în mână cu ruina unei industrializări care uimind prin "mărime" practic nu dă nimic folositor, și al unei colectivizări al cărui rezultat este și în "câmpul agricol" permanenta grevă perlată, care duce la aceleași rezultate ca și în industrie. Impuținarea tipăririi de cărți, a fost justificată de Ceaușescu foarte simplu: "mai întâi să crească pădurile din care să facem hârtie." Dar lemnul jefuit pentru exportul de sticlă sau apă minerală, între altele, când va mai creste? Si ce crește din el?

O serie de oameni tineri care se afirmaseră foarte personal și promițător în cultură se diluează tot mai mult, apar cărți tot mai puține și de departe nu sunt cele mai bune care ar putea să apară, revistele sunt de o îngrozitoare monotonie, nu găsești nimic de citit în ele, și în general în toată publicistica este manipulată o singură temă obsesional adusă în primul plan: fascismul a dus România la ruină și amenință din nou lumea. Ceea ce este o fundamentală potlogărie. România nu a fost condusă de fascism, iar "fascismul" care ar apărea în lume, nu este practic nimic, ci doar niște manifestări sporadice, de minuscule grupulețe, care ar vrea să facă față terorismului mondial dus de marxiști-leniniștii manipulați și alimentați de Moscova. Dar cum lumea se apără de terorism cu mijloacele de care dispune, nu are nevoe de niciun fascism, și așa nu se iau în seamă sporadicele grupulețe care nu pun în niciun fel democrațiile în primejdie, ci doar arată că există și o exasperare față de abuzurile comuniste.

Dar propaganda reseristă cu "fascismul" nu este fără cântec. Judecata sofistică este așa: fascismul a dus la ruină România, fascismul amenință lumea, și numai comunismul poate înlătura primejdia. Doar că primejdia nu există, dar asta n'are nimic a face cu chestiunea care interesează pe "ai noștri". Deci: dacă totul merge azi rău în România, dacă oamenii nu pot să-și dea măsura creativității lor în niciun domeniu, aceasta nu se datorează "centralismului democratic" al familiei Ceaușescu, venit colac peste pupăză deasupra calamității marxism-leninismului, ci fascismului din trecut, care nu a existat în România, și fascismului care amenință lumea, și care iarăși nu există nici în România, nici în lume. Acesta e cel mai grosolan și în același timp cel mai perfid alibi posibil, și așa de rău cusut cu ață albă, încât niciun gangster din U.S.A nu ar putea să-l folosească, de pildă pretinzând că victimele lui erau fasciști care amenințau democrația. Așa ceva nu se trece decât criminalilor comunismului mondial, chiar de niște "năzurași" ai justiției, ca americanii. Deci e de înțeles: din momentul în care ar începe în România să nu mai fie "ca la noi la nimenea", ar însemna că România nu mai este condusă de comunism, iar în jargonul acestora ar însemna că țara a devenit "fascistă", așa că nu trebue niciodată să fie altfel decât "ca la noi la nimenea", ca să aibă necontenit ce face familia Ceaușescu și partidușul lor, pe care-l ajustează, reducându-l la cât le trebue. Așa că în România condusă de "forțele populare" nu trebue să fie nici telemea mâncabilă, nici ceva carne pe oasele care se găsesc din când în când, nici frigidere care să nu coste 7000 de lei, trei lefuri de medic, dar să se strice în două luni ca să se cumpere altul deoarece nu se fac piese de schimb, pentrucă atunci ar rămâne șomeri Ceaușescu și compania.

Aceștia trebue să strice necontenit totul, pentruca apoi să se strice totul și mai rău, și iar să intervină Ceaușeștii și ceaușescologii, și așa mai departe până la ultima istovire a unui popor condamnat la dispariție. Criminalitatea merge atât de departe, încât după dezastrul recentului cutremur, fără să se tragă concluzia necesară, s'a poruncit ca blocurile care abia se mai țineau, din care fusese evacuată lumea, să fie reparate la fațade, și repuse în uz, fără nicio restaurare a centrelor de rezistență, doar ca să se dea "față" capitalei și să se vadă ce repede a "rezolvat" chestia Ceaușescu. La primul cutremur slab, de 3-4 grade, aceste blocuri își îngroapă fără iertare locatarii.

Nu se știe când va veni cutremurul care să spulbere toate "fațadele" familiei Ceaușescu și ale slugoilor din partid, dar ne mirăm cum își închipuesc respectivii că nu va veni. Le va veni, dar ca întotdeauna nu vor plăti vinovații. Acest cutremur moral, adus de o conjunctură care în orice caz se apropie, nu va fi provocat de niciun "fascism", ci oamenii din țară își vor veni în fire și vor întoarce foaia. Ca să fie odată și la noi ca lumea, nu tot ca ne-lumea.

Adrian B. COSMA

CÂT OPTIMISM ESTE POSIBIL?

Urmare din pag. 13

tului personalității", sunt ținuți cu dinții de "curțile" lor, care alimentează divinizarea, pentrucă numai așa se poate împărți profitul cu spor, iar "curțile" care ar lăsa să cadă cel căruia i-au organizat "divinizarea" ar cădea și ele, pentrucă s'ar desminți fundamental după ani și ani de "cult al personalității". In acest fel în sistemele celor mai nerușinate privilegii din istorie, toate mâinile dacă nu se spală, mai mult, se țin strâns una pe alta, și cât le-o fi să țină, țin așa înlănțuite, pentrucă odată "deslănțuite" se alege praful de sistem.

In toată lumea comunistă sunt milioane de cointeresați, iar cointeresarea din regimurile comuniste e din nefericire cea mai defavorabilă pentru majorități, din toate cointeresările de stăpâni din istoria omenirii. Se știe, de pildă, că muncitorii dela piramidele Faraonilor erau foarte bine întreținuți, și nu erau "sclavi" ci lucrători străini din părțile mai sărace ale Orientului Mijlociu, sau populații cu spirit nomad, și în caz de nemulțumire puteau chiar să protesteze, să facă grevă. Ce a urmat în "Republica Socialistă România" după protestele din Valea Jiului se știe: cele mai drastice sancțiuni împotriva mai multor mii de oameni, și imediat după aceea "curtea" l-a declarat pe "divinizat" primul minier al țării. Faraonul ar fi poruncit să fie pâinea mai bună, dar nu s'ar fi dat în stambă cu asemenea găinării propagandistice.

Sistemele comuniste sunt un fel de caracatiță, adică au ceva acefal: o burtă centrală cu o infinitate de brațe, ceea ce a dus la metafora "centralism democratic". De aceea dictatura comunistă se deosebește de alte dictaturi, care se dizolvă odată cu dispariția dictatorului. A murit Lenin, fundatorul sistemului, sistemul a continuat cu Stalin, după el cu Malenkov, după aceea cu Hrușciov, a rămas până azi cu Bresniev și va rămâne și după el cu cine știe cine. Deci într'un anume sens, comuniștii au dreptate când spun că fac "democrație" nu "dictatură cum a făcut Hitler", pentrucă sunt o minoritate cu regim democratic înlăuntrul ei și solidară în întregime, pentrucă altfel piere în întregime, așa că toți sunt pentru toți și se înțeleg automat când trebue să fie numit un nou șef vizibil, care se știe că este secretarul partidului.

Niciun regim comunist nu a căzut până acum niciodată, pentrucă democrația comunistă e o democrație "sui generis", mai mult sau mai puțin invulnerabilă, din cauză că se compune dintr'o grupă compactă de interese: pe de-o parte este "partidul" cu toți ca unul și unul ca toți, o parte de fapt și restul cel puțin în principiu, iar pe de altă parte sunt "popoarele", desarmate, înregistrate individ cu individ până la amprenta ultimului deget, numărate, controlate și în somn, și frecate până le iese sufletul și nu mai au nicio energie pentru a face opoziție.

Dar în afară de această solidaritate de interese internă a comunismului, mai există și alta externă. Lumea comunistă de azi, nu s'a făcut ea prin ea însăși, miraculos ca în povestea cu "scânteia" lui Lenin, care numai o biată scântee fiind a aprins cel mai mare foc din istoria lumii. A existat și există o complicitate nepopulară în toată lumea, care mai întâi a ajutat să se ajungă la "Uniunea Sovietică" în locul Rusiei, și după aceea ca să se facă dintr'o gloabă cum era Uniunea Sovietică la sfârșitul războiului, când abia își mai ținea câteva petece de piele pe oase, a doua putere din lume. Pentru aceasta s'au dat contribuții materiale și morale atâta de imense încât nici în vis nu le poate bănui cineva. Si susținerea continuă, fie că este vorba de grâu sau de computere, dar mai ales de propagandă, pentrucă toată propaganda occidentală este la cheremul nevoilor sovietice. Intern sistemul comunist este detestat de toată lumea și se menține numai cu teroare, iar extern comunismul este susținut de toată "pătura conducătoare a lumii", pe față, pe ascuns, cu cinism sau minciună, cu ipocrizie, cu sofisme de tot felul, dar efectiv, activ, fără lacune, și se pare că această totală complicitate cu comunismul mondial este singura acțiune mondială fără lacune. Si aceasta se face permanent împotriva voinței popoarelor, și împotriva voinței celor ce suferă comunismul pe spinarea lor, și împotriva majorităților de alegători care la toate alegerile europene nu vor să scoată "frontul popular". Desigur există ceea ce se chiamă "uzura istorică", boală împotriva căreia nu se poate face nimic, ca și împotriva bătrâneții, și aceasta este inevitabilă în lumea comunistă, dar pentru a se salva lumea de comunism nu va ajunge această uzură, care e vizibilă dar primește injecții de tinerețe dela complicii occidentali, deci "libertatea" va veni când și suprastructura din lumea necomunistă care face totul pentru comunism, va ajunge și ea la uzură. Deci când va veni o inevitabilă revoluție generală pe urma uzurii comuniștilor din Est și a complicilor din Vest, se va putea vorbi de o lume post-comunistă. Va fi un proces istoric pe care nimeni nu poate nici să-l grăbească, dar nici să-l oprească. Si cât va dura acest proces de uzare generală, comunismul va fi din ce în ce mai rău și nu se va "îmbunătăți" niciodată, dar va cădea când complicii nu vor mai putea să-l țină împotriva întregii lumi.

Aurel POP

CEALALTĂ FAȚĂ

D. BACU

Venirea comunismului la conducerea destinelor țării a adus cu sine răsturnarea întregii scări de valori care-i justifica existența și a declanșat supunerea întregului spațiu românesc, material și spiritual, la o experiență neprevăzută, neașteptată și cu atât mai cutremurătoare. Cu o singură excepție, Mișcarea Legionară, care a încercat să dea o orientare spirituală tineretului, să-l facă să înțeleagă unde era adevăratul pericol care-i amenința ființa. Din lumeea politică, puțini au fost cei care au dat crezare avertismentului dramatic lansat de C. Codreanu în momentul în care Titulescu negocia la Geneva trecerea trupelor sovietice prin nordul țării pentru a veni în ajutor Ceho-Slovaciei amenințate de expansiunea hitleristă. "Dacă vor intra trupele rusești pe la noi și vor ieși învingătoare, în numele diavolului, cine poate să creadă, unde este mintea care să susțină, că ele vor pleca dela noi, înainte de a ne sataniza, adică bolșeviza?" (Circ., P. 79). Increderea în democrațiile occidentale era încă nesdrucinată. . . dar să venim la această sinistră realitate.

Dincolo de explicațiile filosofice marxiste, de considerente de tactică sau de conjunctură, scopul ultim, niciodată mărturisit al marxismului constă în "golirea sistematică a omului" de tot ceeace este profund înrădăcinat în el, de specificitatea lui, de tot ceeace vine de dincolo de rațional. Adică tot ce constitue piedecă în încercarea de reeducare a omului "alienat" fie de obscurantismul religios, fie de opresiunea burgheză. Pentruca în locul lui să fie edificat un alt om. nou, omul marxist. Acest proces de transformare voită naște dintr'un orgoliu ne-uman; vrea să înlocuiască OMUL creat de Dumnezeu printr'unul diametral diferit, deci să procedeze la o nouă GENEZA. Explicația lui nu este deloc simplă cum pretind ideologii sau misticatorii marxiști. Rădăcinile procesului se situează dincolo de rațional. Deși se vrea rezultat al analizei dialectice a istoriei, el nu poate fi abordat cinstit decât numai printr'un recurs serios la psihologia profunzimilor, la cercetarea aspectelor încă puțin cunoscute ale adâncului sufletului omului, la cercetarea răbufnirilor ilogice, cu referințe la forme și termeni rebarbativi care nu au pătruns decât puțin, fragmentar în limbajul modern. Este vorba de aceea parte a psihologiei care se ocupă cu cercetarea abisului, iraționalului, a subconștientului, etc. etc. Termenul poate părea și este desigur echivoc. El înglobează o sumă întreagă de manifestări obscure care scapă controlului rațiunii. Evantaliul este cu atât mai larg cu cât cercetarea devine mai serioasă; limitele lui par a se pierde în negura trecutului. Dela subconștientul colectiv al lui JUNG și până la supraconștientul părintelui Stăniloae, cercetătorii moderni vâră tot ceeace nu prea pot să explice, sau nu reușesc. . . Termenii înșiși acceptați "logic" nu mărturisesc altceva decât confuzia omului în fața "nepătrunsului încă" atunci când încearcă să se caute, să coboare dincolo de microcosmosul organic și să abordeze tainele încă puțin violate ale sufletului, zona în care se situează tocmai conflictul tragic interior al omului. Dar în această zonă nu se poate pătrunde oricum. Nu există decât două căi: cercetarea introspectivă, autodisecare spirituală, curajul supraumam de a ridica, de a aduce la suprafață imaginea "abisului din noi" zona misticei satanice cercetată parțial de Goerres, mistică ce ne sălășluește într'un fel pe fiecare din noi.

Cea de a doua cale este calea experienței științifice întreprinsă de un om asupra unui alt om, cu toate mijloacele pe care logica, deliberat sustrasă oricărui fel de îngrădire morală sau penală, i le poate pune la îndemână.

Prima cale a fost bătătorită de Sfinții părinți ai Bisericei vreme îndelungată și cu mai multă pătrundere decât Goerres. Ei au pătruns adânc în tainele acestui abis dar scrierile lor sunt din păcate prea puțin cunoscute de psihologii raționali de astăzi. Reluarea acestor "descoperiri", complectarea lor cu aportul adus de psihanaliza întreprinsă de cercetătorii moderni ai Bisericei și cu studiile asupra "spaimei metafizice" constatate de sociologi în contextul civilizației moderne, ne vor deschide poate un nou drum, o nouă posibilitate de apropiere, poate un început de înțelegere.

Cea de a doua cale este aceea a experimentului științific, calea PITESTIULUI. Cu rezultate foarte parțial cunoscute. Si nu acelea ale procesului însuși, ale științei aplicate, ci acelea ale rezultatului practic, a metodelor mecanice întrebuințate, care au dus la dezastrul pe care cu greu îl putem situa chiar astăzi, după treizeci de ani dela consumarea, sau mai binezis dela inițierea lui. Se va putea oare afla mai mult? Or fi consemnat undeva "ingineriii sufletului comunist" procesul intelectual, raționamentul dialectic care i-a putut duce la o asemenea aberație, la o asemenea monstruozitate? Cine știe. . . Poate o convertire "pauliană" care nu este exclusă niciodată. . . Poate că undeva, într'un sertar ascuns de ochii securității, dorm pe hârtie mărturisirile cutremurătoare ale unui convertit. . Dar până atunci noi suntem obligați să ne întrebăm, să căutăm căile de apărare împotriva unei tentații care este permanent "în fața porții" Să ne apărăm de "ingineriii sufletului comunist" dar și de noi înșine. .;

Pentrucă răul este în om, în noi, în aceeași măsură ca și binele. Unul și altul nu se pot concepe și defini decât în raport de reciprocitate. Omul bun rousseauist nu există. Starea de beatitudine, adică absența totală a răului, ține de domeniul supranaturalului și scapă realității obiective.

Starea de beatitudine nu poate fi decât întrevăzută ca o stare "ultimă" aceea a depășirii păcatului și a intrării în lumea paradisiacă, adică în posibilitatea depășirii stadiului de violență și constrângere în care ne scăldăm astăzi și trecerea în lumea libertății christice. Ea implică rezolvarea contradicției fundamentale, rezolvarea tragicului din viața omului, tragic insurmontabil atâta vreme cât omul va încerca să realizeze ordinea perfectă rămânând în cadrul interior al împărăției obiectivării, adică împărăția cezarului. (Berdeaeff). Această dublă identitate a omului stă la rădăcina conflictului intern, permanent, care-l macină din clipa în care "mușcând din măr" printr'un act voluntar deliberat, a căutat să intre în stăpânirea unui atribut divin, acela al CUNOASTEREI. Din clipa în care omul a devenit stăpân, fie și parțial, pe stiință, drumul lui s'a bifurcat în mod fatal. Unul duce înapoi, la integrarea lumii din care singur s'a gonit, în care binele fiind absolut, i se deschide posibilitatea trăirii edenice. La care a renunțat din orgoliu. Celălalt drum, acel al fugii înainte, negativ prin esență, în care "fondul abisal, mistica satanică" devine preponderentă, toate barierele morale cad și omul îmbracă chip luciferic.

Răspunzător față de el însuși dar și față de Dumnezeu, de Creatorul lui, omul este de acum liber să aleagă; cu toate consecințele ineluctabile care decurg din această alegere. Care alegere nu este deloc ușoară. Pentrucă omul trebue "să se asume" integral, să devină judecătorul lui propriu, într'un fel egal Celui care l-a făcut "după chipul și asemănarea Lui". Dostoievski demonstrează magistral în faimosul rechizitoriu din Frații Caramazoff cât de greu este omului să dispună de liberul arbitru și cât de ușor poate fi "acaparat" de cei care l-au înțeles greșit sau pe dos. . . Drumul binelui este îngust, arid, presărat cu piedici și capcane, jalonat de înfrângeri și renunțări, de căderi și ridicări succesive. Drumul răului este dimpotrivă ușor, abundent în satisfacții trecătoare, lesne de parcurs. Cu o singură condiție dar de talie: renunțarea la chipul lui Dumnezeu. Inchizitorul lui Dostoievski a căpătat chip, s'a întrupat și s'a multiplicat la infinit. Profeția se împlinește acum sub ochii noștri. Ochi, care nu vor să vadă. . .

D.BACU

Soare-Botează

Se-aprinde soarele pe lume
Si tot ce-i corp și chip, la nesfârșire,
Primește din înfățișarea 'n fire
Botez și nume.

Nălțându-și luminata frunte
Din adâncimea razelor lustrale
Cu zeci de orgi din zeci de catedrale
Muntele spune largului: "Sunt munte!"

Si iată, dintr'un pic de trup și pene
Se 'ntinde 'n larguri slavă cântătoare:
Păsări, popoare de păsări, izvoare
De ossanale-aeriene.

"Varsă-ne vâlvătaia scutului,
Soare, tu, facere și nuntă!"
Așa menesc - și 'n gușa lor măruntă
E toata lauda făcutului.

Iar ție, scut al lumii, mult ți-s scumpe
Si arta magilor le dai, străbună,
Si neastâmpăr viu și voie bună
Si viers ce fără saț irumpe.

Dar și mai dragi cu mult, soare-copile,
Ti-s norii, lung prilej de joacă.
Tu cu vopseli de foc i-ajuți să-și coacă
Ostroave-nenufari, grădini mobile.

Sau potrivești din scamele fugare
Arhipelaguri, steme, continente,
Sorine Doamne! Sau descoperi, lente,
Mirate lumii semne de 'ntrebare.

Si 'n ce văpăi aprinzi lanțuri de ghiață
De Himalaie după Himalaie!
Ești chiag de aur viu pe lumea laie,
Botezătorule de viață!

Ci eu, din norii tăi cel mai zânatec,
Cel mai purtat de vânturi fără țintă,
Rogu-mă ție, joc de raze-alintă,
Nu 'ngădui topirea mea 'n noptatec!

Scaldă-mă 'n marea ta, lumină trează,
Să fiu, să tremur, ardere curată.
Incăodată și încăodată
Aprinde-mă, Soare-Botează !

Nicu CARANICA

Coșmarul

Coșmarul începe atunci când visând, ești conștient că visezi un vis din ce în ce mai urât. Când prăbușindu-te, încerci să te oprești, dar căderea îți este peste puterea de a te opri. Coșmarul te smulge din paginile lui Poe și după ce te tăvălește prin cele ale lui Kafka, te izbește de Borges. Coșmarul este strigătul ce nu poate porni, făptura neagră ce te așteaptă la fiecare colț de speranță, deșartă speranță. Coșmarul este tremurarea mâinii ce în ape învolburate cată paiul, este smoala ce suge apa, este moartea noastră cea de toate zilele. Dar mai ales cea de toate nopțile. Despre acest coșmar, cronicarul veacurilor ce nu mai vor să vină, trebue să dea mărturie. Nu pentru acel ieri, pe care l-au înțeles prea puțini, ci pentru acel mâine ce nu trebue să devină azi. Să nu devină!

Coșmarul a început într'o noapte, cum încep toate coșmarurile. Era, - dacă îmi aduc bine aminte,- prin 1980 sau prin 1982. Un an cu soț, din anii fără de pereche. Era în ziua de. . cât să fi fost? Poate 30 Februarie, sau 32 August. Era în acea vreme când la Riad se proclamase Republica Populara Arabă, când Aiatolahul Refulah proclama unirea sfântă a republicii iraniene cu prea sfânta islamico-sovieto republică azerbaigiană. In numele profetului. Si al lui Marx.

Muriseră Begin, Brejnev și Tito. Obsedat, de propaganda Kremlinului, pentru a căuta și pedepsi naziștii, Israelul nu a băgat de seamă cum l-a subminat și apoi descompus, Kominternul. Tot bâiguind după Dr. Goebels și Mareșalul Antonescu, s'a trezit la granițe cu 5 milioane de adepți ai Doctorului Arafat. Nu femei, nu copii: înarmați cu Kalashnikov. De altfel, și Doctorul Arafat murise de un an sau doi: era prea blând. In Egipt, frontul de eliberare nasserian ținea de 100 zile peste 10 mii de turiști ostateci între Sfinx și Piramide. Dar se constatau și lucruri pozitive: Mareșalul Fidel Castro, fusese primit într'un triumf delirant, în Venezuela, unde Președintele Frontului Popular de Eliberare îi decernase titlul de Mare Eliberator. Noile sonde ale Republicii Democrate Venezuela pompau zi de zi, oră de oră, spontan și în proporție de masă, pentru a asigura petrolul necesar forțelor păcii, progresului și socialismului. Iar Mareșalul Fidel Castro și Secretarul Frontului de Eliberare din Venezuela au declarat că nu urmăresc scopuri agresive.

După nota ultimativă sovietică, prin care demonstrându-se juridic, inexistența statului german, teritoriul până la Rin a fost ocupat în mai puțin de o săptămână, venerabilul Sartre a declarat că înțelepciunea aripei de stânga a socialismului german a ferit lumea de un inutil cataclism nuclear. Faptul că diviziile sovietice nu au trecut granița Luxemburgului a fost salutat de guvernele socialiste din Olanda, Belgia, Suedia, Austria, Danemarca și San Marino. Ziarul parizian Canard a publicat de astă dată doar fotografii: când tancurile sovietice au pătruns pe toate autostrăzile germane, pe partea dreaptă, cele 200 tancuri germane au trecut la atac pe partea stângă (restul de 10.000 tancuri germane neputând fi utilizate din cauza lipsei echipagiilor, aflate în concedii, la demonstrații antimilitariste sau la adunări ale ecologiștilor.) Intru cât la o bifurcare, tablele de circulație arătau sens obligatoriu spre stânga, ultimii luptători germani au urmat disciplinați sarcina trasată, după care venind ora mesei de prânz au procedat în consecință.

In momentul în care și-au dat seama că nu sunt amenințați direct, olandezii, belgienii, danezii, norvegienii au anunțat completa retragere din NATO și deschiderea de negocieri pentru dezvoltarea turismului cu URSS. Franța a arătat încă odată perfecta sa politică de nonsupunere, guvernul felicitîndu-se pentru ieșirea la vreme din NATO.

Doar la Washington, nu înceta coșmarul, mai era o problemă. Una singură. Geniala politică a președintelui reales, se pare că reușise să salveze viața ultimului ostatec din prea vechea și uitata afacere din Teheran. Așa că i s'a satisfăcut cererea de a se da dreptul să se sinucidă. Ostatecului.

Vă mărturisesc slăbiciunea mea. Este îngrozitor, coșmarul. Nu mai pot să îi rezist. Cine mă ajută să ies din el? Cine?

Este cineva?

Constantin MAREȘ

DIN PRESA STRĂINĂ

O IARNĂ DE ÎNTUNERIC BEZNĂ

(articol apărut în "Der Spiegel")

NOUL PLAN CINCINAL DIN ROMÂNIA, ABIA RATIFICAT DE CONGRESUL PARTIDULUI COMUNIST, SE CONSIDERĂ DE PE ACUM IREMEDIABIL ÎMPOTMOLIT.

ȘEFUL P.C.-ului CEAUȘESCU S'A SUPRAEVALUAT

'Porumbul trebue să rămână pe câmp până dă bruma, chiar dacă peste noapte cade bruma pe el'', a poruncit țăranilor lui în toamna trecută Ceaușescu, șef al Statului și al P.C.-ului. Rezultatul: mii și mii de hectare cu știuleți degerați. În toamna aceasta Ceaușescu n'a mai poruncit răbdare, ci grabă: 'Pe toate ogoarele, fără excepție să fie strânsă recolta până la 15 Octombrie!'' Dar rezultatul a fost la fel de catastrofal: țăranii n'au prididit cu strânsul până la 15 Octombrie și pentrucă se temeau de sancțiuni au răscolit terenurile nerecoltate cu tractoarele. In acest fel cel puțin o treime din recoltele de porumb și sfeclă de zahăr a fost făcută una cu pământul. Ceaușescu se comportă ca un fel de ''tătuc al țării'' care în principiu s'ar îngriji de tot, omniprezent, atotștiutor și care face orice mai bine ca ori și cine. Fie că este vorba de programele școlare, care de altfel recent au fost date din nou peste cap, fie că e vorba de morala matrimonială sau de directivele în materie de export, marele ''Conducător'' decide în stil despotic. La drept vorbind altfel nici n'ar putea să se decidă nimic, pentrucă nimic nu mai funcționează în cadrul nici unei raționări. Aceasta din cauză că România, care deținea de ani de zile ''fetisismul creșterii economice'' în Europa de Est, s'a înnămolit în cea mai grea criză din 1947 încoace, și care face cu maximum de gravitate foarte problematică ''independența'' față de Soviete. După imitarea unui exemplu din alte părți, se dă toată vina pe lipsa de energie. Adevărat este doar că între cele două războaie mondiale România era a șasea țară producătoare de petrol din lume, iar acum dă semne de epuizare. Regimul comunist din București este de altfel singurul regim comunist din Europa care nu poate să se bazeze pe țițeiul sovietic, pe care mai înainte nu îl cerea iar acum nu i-se dă. Producția proprie scade an cu an și în 1978 a ajuns limita inferioară cu 13,7 milioane de tone, un milion mai puțin ca în anul precedent. Vice-Ministrul comerțului exterior, Niță, a declarat: 'Dacă nu găsim noi zăcăminte, în zece ani ni-se usucă pompele''.

Sursele de petrol ieftin de până acum deja s'au uscat. O bună parte din cele 14 milioane de tone importate, după cum pretinde Ceaușescu, venea din Iran. Sahul Reza accepta dela comuniști plata prin compensație, cu materiale de foraj și instalații de rafinerii, dar Chomeini și furnizorii arabi, chiar cei de stânga ca Gaddafi, nu acceptă decât devize grele.

Industria petrochimică din România, instalată pe picior foarte mare, cu combinatele dela Ploești și Pitești la care se adaugă și cel nou dela Năvodari pe malul Mării Negre, se transformă într'o imensă investiție deficitară.

România deci trebue să economisească energie cu orice preț. Iarna aceasta va fi o iarnă de întuneric beznă și frig. Nu mai există anunțuri publicitare luminoase, străzile nu mai sunt luminate aproape deloc, mesele de scris sunt luminate doar cu câte un bec slab, birourile sunt încălzite doar până la cel mult 16 grade, 15.000 de șofeuri de taximetre și dela altfel de vehicule au rămas fără de lucru. ''Cea mai bună sursă de energie este economia de energie'', repetă până la îngrețoșarea lumii Ceaușescu, încercând astfel să dea tot mai mult impresia că petrolul ar fi singura problemă a României.

In realitate subita criză de energie nu face decât să dea pe față o criză economică ce de mult se tot lățește. România s'a supraevaluat în materie de industrializare. Forțată de închipuitul Ceaușescu, fosta țară agricolă săracă trebuia să intre în câteva decenii în cercul națiunilor de mare desvoltare industrială. Desvoltarea anuală a produsului social de 8,9 la sută și a producției industriale de 11,5 la sută din 1975 încoace nu a fost ajunsă în niciunul din statele blocului de Est (de exemplu Ungaria are 4,9 și 5,3 la sută, iar supraindustriala Germanie de Est, 4,3 și 5,7 la sută). Acest salt înainte a fost plătit cu cel mai lung orar de muncă și cu cel mai coborât nivel de viață din toată Europa de Est. Masivele ridicări de prețuri au lovit din plin un popor care abia o duce cu un minimum de exitență și care nu mai dispune de niciun fel de rezerve. Această creștere artificială a industrializării s'a plătit de asemenea și cu păraginirea agriculturii. Deși sectorul agrar ocupă o treime din populație, produsul social al agriculturii este doar de 14 la sută. Nu se găsește niciodată suficientă carne, nici fructe și legume. Puținul timp liber de care dispun oamenii și-l pierd făcând cozi pentru cumpărarea strictului necesar.

Un alt fel de a plăti acest salt nefiresc este calitatea mizerabilă a produselor (cu excepția materialului de foraj). Mașinile românești, tractoarele, automobilele, au o faimă internațională de marfă foarte mediocră. De exemplu față de fabrica de mașini ''Augsburg-Nuremberg'' (MAN), ale cărei camioane de transport se fac în România cu licență sub numele ''Roman'', țara lui Ceaușescu trece drept cea mai tembelă în comparație cu toate celelalte 20 de țări din toată lumea, care au aceeași licență, (europeni și ''subdesvoltați''). Chinezii au renunțat deja la autoturismele tip ''DACIA 1300'', pentrucă versiunea românească a lui ''Renault'' le apare dubioasă. Un martor dela fața locului a raportat următoarele: dela Peking au fost comandate la început 20.000 ''DACIA 1300'' pe an. Când primul contingent era gata de predare, s'a dus la Pitești o delegație chineză și cu cel mai prietenos râs pe buze chinezii au ales 50 de mașini din întregul contingent și au rugat politicos să se schimbe ușile dela o mașină la alta. Ușile făcute în serie ale unei mașini nu s'au potrivit la a doua, ușile celei de-a treia clămpăneau la a patra și așa mai departe. Chinezii au contramandat marea comandă. Probă că așa stau lucrurile este faptul că după aceea orice român interesat poate avea o ''DACIA 1300'' în 24 de ore, de unde înainte trebuia să aștepte 24 de luni.

Planul cincinal 1980-85, hotărât în Noembrie la congresul partidului, este chiar după opinia experților români de pe acum ratat. Cele mai multe importuri de instalații pe care se sprijină planul sunt în întârziere, din cauză că România în lipsă de devize nu vrea să facă nicio comandă decât pe bază de compensație cu produse proprii. Multe fabrici iau comenzile cu întârziere pentrucă și furnizorii lor sunt întârziați. De exemplu: 'Industriile Unite de Fier și Oțel'' din Austria, construesc pentru combinatul din Târgoviște o instalație quadruplă de laminaj. Trebuia ca cilindrele laminoare să fie instalate în 1979 și să funcționeze în 1980. Austriecii au fost punctuali. Ceea ce lipsește sunt cilindrele laminoare pe care Românii voiau să le pună dela ei. Acestea însă vor lipsi nu se știe câtă vreme, pentrucă România nu este deloc în stare să fabrice asemenea cilindre. Dar birocrații dela București nu se încumetă să le comande în afară pentrucă Ceaușescu a poruncit ca cilindrele să fie produse în România.

Dar România are și ea sorții ei. Agitatul tovarăș-șef dă multe ordine de acest fel pe care după aceea le uită. O dovadă îmbucurătoare pentru bucureșteni este că pe mândra lor stradă ''Calea Victoriei'', Ceaușescu a dat ordin ca dela 1 August 1979 să nu mai circule decât pietonii, dar de atunci și până acum continuă să circule mai departe turisme și camioane.

Käuferschlange vor rumänischem Fleischerladen: Wichtigste Freizeitbeschäftigung

Coadă de cumpărători la o prăvălie de mezeluri și brânzeturi

O scrisoare din Siberia

In Octombrie 1978, doi poeți sovietici, necunoscuți, N. Achmetov și W. Miculenco, deportați în lagărul de muncă forțată Kranojark, au redactat o scrisoare adresată opiniei mondiale, și au ascuns-o în încărcătura unui transport de lemn destinat Europei, care a ajuns peste un an la o fabrică de palete pentru pictură din Hornberg-Ohm, în Germania Occidentală. Scrisoarea a fost după aceea tradusă și publicată în presă. O reproducem mai jos după un săptămânal, cu justificata convingere că este un model de stil, modestie, sinceritate și credință în justa întemeere a ființei umane ca atare. Cât vor mai fi și vor naște asemenea drepți, lumea umană nu va pieri. Iar faptul că aceste rânduri ajung la destinație, la destinația necunoscută de autori, odată cu o nouă crimă comunista împotriva unui popor, dă textului o veracitate profetică.

REPORTER

Textul scrisorii

Nu știm dacă aceste produse confecționate de niște deținuți sovietici constrânși la o muncă de sclavi, vor fi exportate într'o țară socialistă sau într'o țară liberă. Apelul acesta, pe care l-am redactat în numele prizonierilor politici din Uniunea Sovietică, îl adresăm poporului și guvernului țării importatoare, indiferent de regimul ei politic, deoarece suntem siguri că el va găsi ecou în orice țară, la orice popor. Noi, Nisamatdin Sometdinovici Ahmetov și Wladimir Mihailovici Mihalenco, suntem deținuți politici într'un lagăr de concentrare extrem de riguros din fundul Siberiei. Suntem izolați de opinia publică a țării noastre și a lumii, nu mai avem nicio speranță să fim lăsați în libertate și viața noastră este în primejdie. Nu suntem nici criminali, nici atentatori la bunele moravuri, ci doar am avut curajul să ne gândim la libertate, să avem un punct de vedere personal și mai ales să vorbim și să scriem despre libertate, drept și democrație. Noi am spus adevărul și nu ne-am ascuns propriile convingeri. Nu am făcut nimic excepțional și nu am săvârșit nicio faptă eroică, acțiunea noastră n'a adus în țară nicio revoluție, poporul nici nu cunoaște numele noastre. Nu mai puțin însă noi am făcut alegerea noastră și am luat calea luptei împotriva nedreptății și a minciunei și pentru apărarea intereselor naționale ale marilor și micilor popoare din Uniunea Sovietică. Noi suntem împotriva asupririi oamenilor, împotriva lipsei de dreptate, și ne-am ridicat să ne opunem transformării oamenilor în robiți ai muncii și ai uciderii ca soldați, și astfel am intrat într'o confruntare cu îngrozitorul regim și nelimitata dictatură a Partidului Comunist Sovietic.

Poate că nu folosim metodele potrivite și deci e foarte posibil ca acțiunea noastră să nu fie destul de eficientă, dar străduința noastră în orice caz e justă și lupta noastră îndreptățită.

Trăim într'o țară pe care o numim Patrie și pe care o iubim. Ceea ce urâm însă este ce s'a făcut din această țară sub camarila dictaturii discreționare a Comitetului Central al Partidului. Poporul nostru este cel mai lipsit de drepturi și cel mai sărac, temnițele noastre sunt cele mai aspre și mai mari, armata noastră este cea mai uriașe și mai agresivă, guvernul nostru cel mai crud și mai ipocrit și politica țării noastre reprezintă cea mai mare primejdie pentru întreaga lume. Nu credeți acest lucru? In acest caz continuați cu aplauzele voastre pentru comuniști. Surâdeți rachetelor sovietice care sunt îndreptate împotriva caselor voastre. Lăsați pe comuniști să ajungă la victorie. Lăsați să fluture steagurile roșii peste Paris, Londra, Bonn și Washington. Facă-se întreaga noastră planetă o lume comunistă. Atunci și numai atunci va recunoaște fiecare ce este comunismul sovietic. Si abia atunci va veni începutul sfârsitului pentru comunism. Abia atunci va începe lumea să se vindece de el. Dar vă prevenim: pe această cale nu ar mai rămâne decât jumătate din oamenii planetei. Este dela sine înțeles că nu vreți să aduceți asemenea jertfă prin folosirea acestei metode împotriva căreia suntem în primul rând noi înșine. Dar nici nu vrem să ne uităm nepăsători cum lumea liberă cedează pas cu pas poziția ei față de comunism. Este adevărat, gândim cuprinși de emoție și nici nu suntem învățați cu finețurile și dibăciile de prestidigitație ale mareipolitici, și nu suntem decât doi poeți la un pas de moarte. Dar în afară de noi fierb fără apă în lagărele din Mordvinia și din districtul Perm, în cazematele închisorilor din Wladimir, mii de alți deținuți politici. Inafară de noi trăesc în această țară 250 de milioane de oameni nefericiți, lipsiți de orice drept, și aproape tot atâția în Europa de Est (Nu mai vorbim de China; tancuri și rachete sovietice nu așteaptă decât un semnal să transforme China miliardului de oameni în sânge și cenușe).

Stim că lumea din Occident, mai ales în ultimii ani, a făcut mult pentru noi și face mereu, atât pentru deținuții politici cât și pentru ceilalți compatrioți și suntem recunoscători. Noi nu cerem că soldații americani, sau alți soldați să ne libereze, pentrucă acest lucru ar fi absurd din partea noastră, deoarece în asemenea caz nu am putea fi decât dușmani. Dar cerem o mai largă și mai durabilă solidaritate pentru un sprijin mai hotărât. Acest lucru este posibil, este necesar și de aceea trebue realizat.

N. Achmetov, W. Mihalenko

CUM SE MANIFESTĂ "INDEPENDENȚA DE TIP NOU" A RSR-ULUI

Unul din caii de bătae ai presei internaționale este de ani de zile discutarea existenței unei politici externe de sine stătătoare a actualilor guvernanți dela București.

Din păcate, în general părerile expuse sunt fie lipsite de obiectivitate, fie semi-sau deloc documentate. Cu toate acestea există atât în presă cât și în lucrări de sinteză date suficiente, care să permită formarea unei concluzii.

Cert este că în România dela 1944 încoace nu poate fi vorba de o suveranitate în sensul în care aceasta este înțeleasă în Vest. sau cel puțin cum a existat până în 1940.

Făcând parte dintr'un bloc de sateliți sovietici. înlănțuiți de câte un tratat economic - CAER, militar - Pactul dela Varșovia și politic - pacte bilaterale între fiecare cu fiecare, România are foarte puține mijloace de a juca în afara horei comune. Totuși pași mărunței, discordanți și cu iz deziaționist se înregistrează permanent, dar discret dela luarea puterii la Moscova de Nikita Hrusciov și până astăzi.

Este de necontestat că în multe sectoare ale politicii externe conducătorii dela București umblă pe poteci întortochiate, dar cu totul distincte de ceilalți parteneri. Polița o plătește populația. căreia rând pe rând i s'au impus restricții tot mai severe: minirevoluția culturală, salarii minimale și ore suplimentare cu duiumul, înregimentarea în "formații patriotice" paramilitare, etc.

Noua Clasă în cap cu Președintele C. a învățat lecția după opărelile lui Nagy (Ungaria 1956), Dubcek(1968) și Gomulka (1974).

Să amintim doar câteva din performanțele echilibristice ale Bucureștiului din ultimii ani:

-menținerea legăturilor cu Israelul de la războiul din 1973 și până azi:

- strângerea relațiilor economice, militare și "de partid" cu China lui Mao, apoi cu cea a lui Hua Kuo Feng;

- prezența alături de Jugoslavia la toate conferințele țărilor neangajate în blocuri;

- producția în comun de armament occidental - francez, israelian, jugoslav, ca de ex. helicoptere, misile, avioane de vânătoare.

- provocarea turiștilor din țările "prietene", cehi, DDR-iști, unguri obligându-i să plătească benzina auto în dolari (August 1979).

Iată două exemple și mai recente:

In ziarul Frankfurter Rundschau (de culoare socialdemocrată) din 30.8. apar sub titlul: România ajută pe Sadat, următoarele: "Moscova, 29 August.

Intre Un. Sovietică și România pare că un nou conflict se întrevede, de data aceasta din cauza livrării de piese de schimb sovietice pentru armamentul din Egipt. Agenția TASS a citat Miercuri într'un mod neobișnuit ziarul din Beirut "Al Shaab", după care România livrează încă din 1978 piese pentru avioane, tancuri, artilerie-rachete și alte arme în Egipt. România este (încă) membră a pactului dela Varșovia. Egiptul nu mai primește nicio piesă de schimb dinpartea Moscovei de la ruperea relațiilor din 1974. TASS adaogă că ziarul beirutez citează surse arabe bine informate. După acestea colaborarea româno-egipteană s'a dezvoltat și mai mult după vizita ministrului de apărare egiptean la București în luna Martie, pe nume Hassan Ali. Acesta a predat un mesaj personal al Președintelui Sadat lui Ceaușescu, în care ar fi exprimat dorința îmbunătățirii colaborării militare. Apoi s'ar fi semnat o convenție prevăzând sporirea exportului de piese de schimb în Egipt. Până acum Egiptul primise piese pentru avioanele sale MIG de la China."

A doua știre din aceeași zi în același ziar anunță că "după convorbirile lui Jassir Arafat, șeful PLO palestinean cu Ceaușescu la București, în comunicatul publicat s'a accentuat de ambele părți, că retragerea Israelului din regiunile ocupate de el în 1967 trebue să fie cât mai repede realizată. Ambele părți și-au arătat mulțumirea pentru rezultatele instructajului cadrelor palestinene în România. Până acum nu se știa nimic de asemenea instructaje."

Acest joc pe sârmă reamintește de călătoria regelui Carol II la Londra, Paris și Berchtesgaden (la "cuibul" lui Hitler) puțin timp înainte de izbucnirea războiului al doilea mondial. Era o încercare de a salva poziția României, care se izolase de realități, pierzându-și toți partenerii din Mica Înțelegere. Doi ani mai târziu ea a pierdut mai bine de o treime din teritoriul ei. Non bis in idem - e oare o consolare?

J.M.R.

"BOLȘEVICULE" DE PE VAPOR, UNDE EȘTI?

Florian ONIZA

Incepuse războiul și chiar în anul 1941, am fost transferat în interesul serviciului la București, unde am căutat să-i cunosc pe unii oameni, despre care auzisem cât am stat la Timișoara.

Printre ei, era și comanderul Negulescu care colabora la fostul "Ziar al științelor și călătoriilor" semnând cu pseudonimul Moș Delamare.

Fiind anunțat că va ține o conferință, m'am dus să-l ascult. A vorbit despre "Cea mai puternică armă din lume - Iubirea".

Printre altele, comandorul Negulescu, ne-a istorisit că i-a fost repartizat pe vapor un tâmplar, despre care, ceilalți meseriași i-au spus în șoaptă: "Domnule Comandant, tâmplarul acela este bolșevic, să aveți grijă să nu ne facă vreun rău".

Comandantul nu s'a neliniștit de loc, iar în drum spre America, a făcut ca de obicei, o inspecție prin cabinele meseriașilor. In cabina "bolșevicului" a găsit atârnate pe pereți, portretele lui Lenin, Stalin, Marx și Engels. Cu mult calm și cu multă iubire de oameni. i-a spus tâmplarului: "Foarte frumos, toți aceștia crezi că au luptat pentru binele omenirii. Cum se face însă că lipsește dintre ei, tocmai acela care s'a jertfit pe sine și a suferit moartea pentru noi?"

- Care, a întrebat bolșevicul?

- Isus Christos, răspunse comandantul.

- Păi, nu mi-a vorbit nimeni despre el, a spus tâmplarul.

- Bine, uite îți dau să citești Noul Testament, ca să știi cine a fost și ce învățături ne-a lăsat nouă Isus Christos, răspunse comandantul.

Că această cărticică a fost citită și că sămânța aruncată de Comandant, a căzut pe pământ roditor, a dovedit-o faptul că la întoarcerea din America, printre celelalte portrete din cabina tâmplarului, la loc de frunte, a fost pus și chipul Mântuitorului Isus Christos, răstignit pe cruce.

La a doua călătorie în America "bolșevicul" a rămas în această țară, de unde i-a adresat iubitului său Comandant, o scrisoare, prin care îi mulțumește din adâncul inimei, pentru că l-a ajutat să cunoască învățătura creștină și apoi să devină el însuși un militant neobosit pentru răspândirea acestei învățături. A mai scris că va căuta să-și completeze studiile, să urmeze chiar cursurile universitare, ca să poată aprofunda cât mai mult învățătura creștină și să lupte cu toate puterile, pentru a aduce pe calea cea bună pe toți cei ce rătăcesc pe căi greșite, așa cum a făcut iubitul său Comandant, când i-a dat să citească Noul Testament.

Nu-mi mai amintesc acum, după 37 de ani, numele tău "bolșevicule" de altă dată. Dar dacă mai trăiești și dacă întâmplător ajungi să citești aceste rînduri, ca bun creștin, cum ai devenit, te rog să fii bun și să-mi scrii, unde ești?

Florian ONIZA

Sovrom-Uraniu

Cornelia BALTAG

In Munții Apuseni circula o poveste culeasă și descrisă de unul din autorii de romane polițiste "noi" și asta nu cu scopul de a'l pune în lumină tragedia, ci spre a o folosi ca leit-motiv pentru o nouă carte! Un cioban-copilandru a găsit într'o zi, pe un abrupt, o piatră sclipitoare. Cum n'o putea ajunge, l-a chemat în ajutor pe moșu cu care locuia în casa de lemn, țuguiată, din poiană. Au dus piatra cu ei și tare se mai minunau de ea pentru că mai ales noaptea, piatra arunca raze! Au așezat-o pe geam ca să lumineze întreaga încăpere. S'a adunat lumea din toți munții să o vadă. Unii i se închinau ca la o minune, alții își făceau cruce ca de satan. La puțin timp, cei doi locatari ai casei moțești s'au îmbolnăvit de o boală necunoscută și au trecut pe rând la cele drepte. La înmormântare unii și-au zis că piatra poartă vina vieții scurtate a celor doi; amândoi au suferit la fel. Au aruncat piatra în prăpastia de unde venise. In Apuseni s'a întins din nou liniștea până la sosirea perforatoarelor sovietice atrase de legendă!

Intâmplarea a făcut ca în 1967 să cunosc un inginer geolog care lucrase în Apuseni.

- Cunosc legenda desigur - ne-a spus el - și mai cunosc din nenorocire și altceva:

Pe vremea Sovromurilor, ca basarabean ce vorbesc limba rusă și cu meseria mea, am fost neprețuit pentru tovarăși. M'au dus la minele de uraniu din Apuseni. (Inginerul ne-a spus exact mina la care a lucrat ca și timpul cât a stat acolo pe versantul sud-vestic al Apusenilor spre Beiuș, dar dacă eu azi nu pot transmite exact aceste date, de vină este memoria mea și lipsa unei hărți a Patriei)

Speriați de spectrul colhozului care după plenara din 3-5 Martie 1949 începuse a'și arăta colții ca și de mizeria adusă mai mult de noua orânduire haotică decât lăsată de război, țăranii-moți se îndreptau spre minele de la Băița-Bihorului ca spre o salvare posibilă. Veneau moții - povestea inginerul - flăcăi de la oi, sănătoși, voinici, cu roșul mărului în obraz și se angajau la mină. Doar noi o mână de experți și conducerea rusească știam exact ce este acolo. Noi primeam zilnic în birou cota de supraalimentație și lunar ni se făcea un sever control medical obligatoriu. Cum apărea ceva suspect, cum omul era trecut pe foaie de boală și tratat deosebit. Cel absent nu putea sau nu avea voie să fie înlocuit, nu știu. In locul lui trebuia să facem noi cei rămași, munca. A fost cazul unui inginer tânăr, care după câteva luni s'a reîntors dar...

De vorbit se înțelege că nu puteam vorbi, dar chiar și dacă am fi făcut-o oamenii simpli, mânați de mizerie, tot nu ne-ar fi crezut. Când totuși șoaptele noastre s'au făcut auzite era prea târziu, leucemia se întinsese în Apuseni! Moții veniți la mină cu câteva luni în urmă, cu roșul mărului în obraz, plecau cu roșul purpuriu al boalei. Cel mai mult m'a impresionat însă întâlnirea după mai mulți ani dela desființarea Sovromurilor, umblând din nou prin Munții Apuseni, cu un flăcău pe care'l știam de la mină:

- Domnule inginer - îmi spune - mai bine muream și eu de boala aceea ca și atâția alții din satul meu. Eu trăiesc dar sunt un om mort! Am câștigat bani, mi-a fost dragă o fată și m'am însurat cu ea, dar la puțină vreme m'a părăsit. Sunt impotent. N'am fost așa înainte de-a lucra la mină! Sunt un om singur și nenorocit și ca mine aproape toți cei ce-au rămas în viață. E așa o durere pe care nimeni n'o înțelege domnule inginer și nimeni nu se mai interesează de soarta noastră.

- Cât am să trăiesc n'am să-l uit pe flăcăul acela frumos, voinic, deștept și nenorocit - continua inginerul-apoi tăcu și tăcurăm toți cu el ca într'un moment de pioasă reculegere pentru întemnițații liberi ai Munților Apuseni.

Cornelia BALTAG

CRĂCIUNUL LUI ION NEBUNUL

Un sfert de sută'n calendar,
Sfârșit de an fără colinde,
Fără urări, fără un dar
Si liniște de moarte'n tinde.

Din sat colhoznicii în rând,
Purtând în spate ger și foame,
Cu-ascunse amintiri în gând,
Printre nămeți cresc negre coame.

De lucru le e scris în PLAN:
" Să vânture pe ger zăpadă ".
Coloana'n mers pe bărăgan
Ceru-l străpunge ca o spadă.

Colhoznicii în câmp pustiu,
Inghesuiți unul în altul,
Să-și plângă soarta nu mai știu,
Doar pe furiș privesc înaltul.

Dar unul freamătă pe loc
Si-a început așa de-odată
Să se îndoaie de mijloc
Si pas de joc încet să bată.

S'a rupt din rând și pământiu
De frig, o horă așa de unul
A început dar toți îl știu
Căci e Ion, Ion nebunul.

Nebun ce nu a priceput
Ce e PROGRES și ce-i LUMINA
Ce e sfârșit și început
Si BINELE ce o să vină.

Si dănțuind, Ion scaieți
A strâns, cu apă dă să-i lege
Soptind: " să nu vă înmuieți
Că bun de rău se va alege ".

Si-a pus un băț, un pai și-un vreasc,
Trei ațe, petice și zdrențe;
Zăpada s'a bătut ca'n teasc
In pas de joc și reverențe.

Si bradul de scaieți a prins
Să strângă raze de lumină,
Stă paznicul pe loc surprins,
Colhoznicii încet se'nchină.

In viscol, clopot fermecat
Plutește vechile colinde,
Colhoznicii toți au plecat,
Ion de brad nu se desprinde.

El, satului a dăruit
Brad de Crăciun și Sărbătoare.
Doar un nebun nesăbuit
Putea să spună ce îi doare.

Stefan G. THEODORU

Dintr'o eroare tipografică a fost omisă strofa șasea din poezia de mai sus, publicată în Nr.44 p.6 al ziarului nostru. Deasemenea, primul vers al strofei următoare în loc de "Nebun ce nu a priceput" a fost scris "Nebunul ce nu e priceput".

FARA ARMÂNEASCĂ

CALINDAR PI SCURT

Sămbătă	2	Scurt	Papandima
Sămbătă	9	Scurt	Caraga (Sămbăta Morțlur)
Niercuri	13	Scurt	s'măcă purinteață
Viniri	15	Scurt	s'măcă purinteață
Dumănică	17	Scurt	Lăsarea preasinilor din Paști
Sămbătă	23	Scurt	Ayutul Theodor

"Di la armâñi adunati s'iară la armâñi turnati"

Cola Chirani, di Florida nă pitricu aisti amintiri, avdzăti di la Prof. Ianachi Ciumetti di Veria:

După bitisita războilui al doilea, starea armâñilor dit Machidunia grățească, irea di lai' ma lai'. Tuti stepsurli se-arucau pi Armâname, cai di cai ma mare: că lucrară cu nemțilli ș'cu italieñilli, că fură contra grețlor, alti și alti. Atumțea ahurhi avinarea armânamillei, hăpsăñili s'umplură di oamiñi fără căbati, iara alț fură vățămaț.

Atumțea fură încllişi şi Dr. Mitsibuna, Medic a Internatului Armânesc di Salonic, Poetul Zicu A. Araia ș'un dhascal armân pi numă Dimitrachi. Dr. Mitsibuna și Zicu Araia, iarau dolliă di Samarina fură giuducaț deadun, s'loară dolliă căti 25 añi di hăpsani. Tut 25 añi lo și Dimitrachi. Când aflară căt lă deadiră Dimitrachi îlli dzăsi al Mitsibuna:-"Ore yatre, ca mult nă deadiră grețlli, ți dzăț tini?" Mitsibuna lliu tură troară -"Dimitrachi -dzăsi el - tră ți adrăm, ca mult nă deadiră, ma trâ ți nă minduiam s'adrăm, nă deadiră puțăn!".

Pit oamiñilli ți s'duțeau si'lli veadă la hăpsani, dipusi ș'un armân di Samarina, soț de-al Zicu Araia, s'cându îl vidzu tu hăpsani, îlli dzăsi cuvenda ți si spuni tu ahtări videri: -"Hai Zico, pirastica! la cari Zicu lliu tură: -"Bre chirute, ți pirastica'ñi dzăț, nu vedz că hiu di 75 di añi și'ni deadiră 25? Cât va bănedz? Vrîcolacu va mi adar?"

Di Dr. Mitsibuna și știă că fu livendu tu hăpsani, nu putu s'lu apleacă țiva, cu tuti că îlli fură tălliate dauli cicioari. Arăsu ti pi budză nu-lli chiru vârnă oară, niți șicăili ți li fățea. Plin di giuneață, muri tu hăpsane.

Ma mulț cititori nă întreabă cum fu sibepea după al doilea război mondial, di nu s'discllisi niți ună sculiă ti armâñilli dit Balcañi.

Scrisum până tora di ma multi ori, că sculiili și biserițli dit Grecia, Yugoslavia, Bulgaria și Albania, ireau plătiti di Statul Român, după Convențiili Internaționali ți li aveau adrată cu aisti țări. După vinirea comunistilor tu Rămăniă, fondurili ti armâname fură tălliati și sculiili și bisearițli fură încllisi.

Ma mulț armâñi patrioț, căftară s'discllidă sculii și biseariț pi grailu armânesc, tu țărili iu si spunea că tuti milețli au idhia ndriptate. Tu anul 1945, la Bituli se-avea adrată ună Comunitate Culturală Armânească sub Preşedinția armânului T. Paşancu și Secretară irea D-na Eliza Berberi-Papaspiridon. Aistă Societati pitricu cărț către tuti alanti locuri iu s'aflau armânilli ca s'adară ună singură comunitate armânească. Lucărli acățară s'neagă ghini, până avdzără dușmañilli armânamillei și acățară si-lli încllidă pi armâñi. Se-aflară și codzi di tăpoară di a noci, ca Take Papacocea, cai deadi tută arhiva armânească tu măna inspectorului vurgar Jankulovski, cai u asparsi tută. Ca document istoric dăm ma'nghios (pi scurt) ancllimarea Comunitățíi armânești cătă alanti comunităț:

BITOLIA. . . .1946.

ARMÂNEASCA

COMUNITATE CULTURALĂ

Cătră Comunitatea Armânească Skopie.

Cătră identicile comunități di Crușova, Ghevgheli, Muloviște, Gopeș Magarova și Nijopole.

Cu aistă a noastră carte, avem tiñia ta s'vă apandisim la întribărli a voastre, di tu cărțăle di 15 Martie 1946, di Ghevgheli, Skopie. Comunitatea Armânească di aua s'formă la 28 Noembrie 1945, dar cu cama mare activitate, anchisi s'lucreadză di la 14 Februarie 1946. Scoplu ali Comunitate a noastră iaste nu ma-și pi ațelli cari armasiră di totuna credincioși la originea lor ma și pi ațelli armâñi cari s'cultivă pi altă limbă xeană și cu nicunoașterea a istrilli a noastre, la ti ți comunitatea a noastră di Bitule, s'aningăsi la disfațerea a sculiilor a noastre toamna. Cu Tito ninte! Președinte T.Pașancu, Secretar, Eliza Berberi.

Di învițațilli armâñi ți ireau intraț tu aistă comunitate fură și Trifon Carabatak și Eleonara Marcu. Tiñisiti numili a lor și neagărșătă aduțirea noastră aminti.

Cu tuti că armânamea închisea "Cu Tito ninte!" sculiili armânesti nu s'disfeațiră și dorlu ti limbă s'ti fară iasti ază ma mari tu tută armânamea.

Armâñi ți citiț aisti zboară scrisi cu săndzi! Pi loclu iu hiț, vă întribat vroară, ți adrat ti armâname? Macă nu, întribațivă tora! Până nu iasti ninga amănat. Nu advzăț boațea pâpâñilot di sum murminț: -"Chirut dulțeama somnu!" Haideț deadun, s'ascăpăm ți ma putem s'ascăpăm dit marea noastră chireari. Chicută cu chicută s'adară isvurlu ți creaști rău, până s'vearsă tu amare. FARA ARMANEASCA, VA ASTEAPTA!

Zahu PANĂ

Cânticlu al Marcu Fărșerotu

O lăi Marcu Fărșeroate,
Fărmăcaș featа, lăi frate !
-O-le-le, s'eara să știm,
Mini'n hoară nu trădzeam,
Andreapta nu va mutream,
Cu ocllіu nu va-lli fățeam.

Va țâneam caplu-aplicat,
S'nu veadă că hiu mușat !
O, le-le, s'eara să știam
Mirache nu va-lli băgam,
Mini feata va o luam;

Am cupie di trei suti
S'li vindeam ti năsă tuti !

Din Folclorul Aromân

ROMANUS

la Români și Aromâni

Azi, numai Românii poartă fățiș și cu mândrie numele Romei.

Poporul Român se numea odinioară, Rumân iar România, Tara Rumânească (de la Matei Basarab, Tara Românească).

Rumân, apare în documente prin sec. XIII.

Dela dispariția numelui Romanus în Dacia și Peninsula Balcanică prin înlocuirea lui cu Romèos, până în sec. XIV, când apare oficial numele Român, e o perioadă lungă în care numele Român, nu apare în documente.

Cauzele acestei eclipse aparente sunt mai multe și pot alcătui un studiu. Vom da mai jos pe scurt, unele dintre aceste cauze.

Evul Mediu poate fi un nume sinonim cu cuvântul confuzie, în general. In Orient, confuzia a fost și mai pronunțată. Uneori unele neamuri au fost luate drept alte neamuri. Chiar cronicarii bizantini, au făcut mari confuzii la aplicarea numelor etnice, ceeace a dat de lucru istoricilor moderni. Invățatul Aathas interpreta altfel numele de popoare date de scriitorii bizantini.

Cercetarea sigură a istoriei în acest domeniu, depinde și de cunoașterea acestei situații paradoxale.

Afară de confuzia nevroită, aceea a ignoranței, era și o altă cauză, aceea a "comodității" care făcea pe Bizantini, Statul și scriitorii, să nu-și dea osteneala să deosebească popoarele. Uneori un nume colectiv, era suficient pentru mai multe popoare. Nu odată Românii au fost luați drept Barbari.

Față de Români însă Bizantinii aveau și altă cauză, aceea că numele Român semăna așa de mult cu numele Romèos. Forma populară veche română, aceea de Rumâni semăna și mai mult cu forma populară greacă Rumni.

Deci mult timp, câteva secole poate, numele Rumân va fi fost reprezentat prin Romèos.

Dela tendința de grecitate a Imperiului Romèion, va fi apărut și separatismul românesc, care mocnește și izbucnește apoi cu revoluția din Tesalia și cu aceea din munții Balcani. Trebuia un nume distinctiv pentru Români. Așa va fi luat circulație numele Valah la scriitori. Confuzia oficială și cărturărească se degaja. In circulație, existau și numele Rumni și Rumâni. Si azi în Grecia, unii Greci își zic Rumni și nimeni nu semnalează faptul. Oficial și cărturărește, acești Rumni sunt înregistrați Greci.

Dacă aceasta era situația la Bizantini, care aveau și cultură înaintată, care putea fi situația la popoarele înapoiate? Nu încape îndoială, că aceste popoare confundau pe Români cu Romèii. Așa că multe pasagii vechi care se referă la Romei, trebuesc socotite că se referă uneori și la Români, cel puțin până la apariția numelui de Valah. Denumirile derivate din Roma și Romanus, care apar la Goți, la Germani, la Asiatici, Rum, Romai, etc., se referă uneori și la Români.

Confuziile se făceau și pentrucă Romèii erau constituiți în Statul pe care l-au acaparat. Românii nu reușiseră decât târziu să înfiripeze state, care uneori n'au durat. Iar cronicarii de atunci, descriau, de regulă evenimentele nu popoarele.

Confuziile acestea care duc la eclipsarea de nume etnic, duc și la credința de eclipsare etnică. Astfel, unii dușmani ai neamului speculează problema. Ungurii scriu că Romanii au plecat din Dacia și că poporul Român s'a format în Balcani. Bulgarii scriu că Românii s'au format în Serbia. Sârbii nu recunosc această teorie.

Aceasta e problema tăgăduirei continuității.

Forma Rumân se menține până în sec. XIX.

Forma Român și România apare în secolul trecut. Pentru cancelariile Europene acest nume începe în 1857. LA 1848 PE CAMPIA LIBERTATII, ROMANII AU CERUT EUROPENILOR SA-I NUMEASCA ROMANI, NU VALAHI.

După părerea lui Ovid Densușianu, forma Român apare sporadic și în sec. XVI cu tendința de a se face o apropiere cu Romanus. Al. Philipide întrebuințează prima dată numele Romania la începutul sec. XIX. M. Kogălniceanu întrebuințează forma Roumains, în 1837. Străinii în Evul Mediu ne numeau Valahi, dar nu lipseau și denumiri derivate din numele Roma. Papa Clemente VI (1343) scria Vlachi alături de Romani.

Iată și denumirile ce se dedeau Aromânilor din partea învățaților:

Thumann scrie că Grecii îi numesc Valahi, dar ei, " SIE NENNEN SICH SELBST RUMANJE ODER RUMUNJE".

Pouqueville scrie că se numesc ROMOUNIS ou ROMAINS. Cousinery, scrie ROUMAN.

La Boiagi, găsim forma ROMĂN pentru Aromâni; la C. Nicolaidi forma ARÎMÎN și la St. Mihăileanu forma ARMÂNU.

Filologii Aromâni ne dau următoarele păreri despre felul cum își zic Aromânii:

Pericle Papahagi: Arumăn, Armân. Rumăn, în Pind și în Bitolia, iar la Fârșiroți și Moshopoleni, Rrumăn, Rrămăn, Rrmăn.

Th. Capidan crede că numele Rumăn, după despărțirea Macedo-Românilor de Daco-Români, devine prin poteticul a, Aromân. Apoi se pierde u și devine Armân.

Th. Capidan mai crede că în Albania se găsește și forma Româñi, alături de forma Rumăñi. Dar forma generică este Rămăn.

Tache Papahagi, dă forma Rumăni și Rămăni.

Alături de poporul român care s'a format la Nord și la Sud de Dunăre, se formase la Vestul Peninsulei Balcanice, în Dalmația, încă un popor romanic, care s'a numit Roman de către Const. Porphyrogennetus. Ultimul reprezentant al acestei ramuri a poporului Roman-Dalmatin a fost descoperit de învățatul Bartoli, în insula Veglia din Adriatică, prin 1897. Acel ultim reprezentant al acestei limbi a murit în 1898.

L. Niederle crede că Românii de pe țărmul Adriatic erau numiți în documente Romani sau Latini, pentru a fi deosebiți de Rumanioți (Greci, Bizantini), iar Românii din Peninsula Balcanică erau numiți Vlahi.

T.Hagi-Gogu

(Romanus si Valachus)
București 1939

MATERIALELE PENTRU " FARA ARMÂNEASCĂ " SE PRIMESC PE ADRESA REDACTORULUI NOSTRU:

ZAHU PANĂ 31-25, 89-th STR. JACKSON HEIGHTS

N.Y. 11369 U.S.A.

ÎNTRE PRUT ȘI NISTRU

A rosti numele Basarabia e una cu a protesta contra dominațiunii rusești - Mihail EMINESCU

FLUERARI BASARABENI

Logică rusească

Incepură să vină rudele: fratele Parfenie cu soția, surorile Marioara, Ludmila, Ghinia, Sonia, cumnații Filip, Vasile, Anton, apoi mătușa Paraschiva și multe alte rude. Spre seară, mai mult din curiozitate să vadă mireasa, veniră învățătoarele Antonina Ganea, Anastasia Morei, Anastasia Babii. . .

- Rămâneți în sat? - întrebă una din ele - că mai sunt câteva posturi libere de învățători. . .

Ion Ursu, om deschis cum era, zise că Bacilă ar fi spus de acum că școala din Cepeleuți n'are nevoie de ofițeri români.

Alexei Bacilă era un rutean pripășit de mic copil prin părțile locului și devenit chiar din primele zile de putere sovietică "cânerul satului", cum îl poreclea lumea.

A doua zi Galia rămase în pat. Noaptea rece dormită sub ploaie în fața gării Rediu-Mare lăsă urme adânci în plăpândul ei corp de femeie tânără. In două luni de zile slăbi cu douăzeci de kilograme. Din cauza acestei boli grave tinerii însurăței rămaseră fără nuntă. De fapt, nici nu mai era cu ce face o nuntă. Lumea sărăcise, rar cine mai avea de mâncare. Rușii luau din casa omului tot ce găseau: ouă, lapte, brânză, carne, fructe, legume, pâine. . .

Când Galia se însănătoși puțin, Nicolae o urcă în furgonul lui Helic Luterman și se duse cu ea la medicul Sor din Briceni. Totodată hotărîră să se înscrie la institutul pedagogic din Bălți. Pentru asta era nevoie de consimțământul comisarului militar raional. Imbrăcat într'un pardesiu dela taica Lazăr de pe Lipscani, cu pălărie pe cap și pantofi cu talpa de două degete, Nicolae se ceru în audiență la căpitanul Tatarcenco.

- Ce mai este și asta?! - se răsti comisarul fără să răspundă la salut.

- Vreau să-mi urmez studiile,- zise Nicolae într'o rusească pocită.

- Ce-i asta, întreb eu?

Nicolae se uită în jur. Nu mai era nimeni în cabinet. . .

- Ești american sau cetățean sovietic?

- Cetățean. . .

- Marș de aici și să-mi vii îmbrăcat omenește!

Nu s'a mai dus niciodată să se ceară la învățătură. In cale îl întâlniră pe Nicolae Suru. Săltându-se neîndemânatec în cârje și cu dinții afară, un râs forțat, acesta le întinse mâna.

- De ce umbli iar în cârje?!

- Mă doare. . .

- Ce să te doară, când osul n'a fost atins?

- Mi se pare că a fost atins puțin. . .

Tuturor celor pe care-i întâlnea, Suru le spunea numaidecât că fost rănit pe frontul din Ungaria. Contra nemților. Nu cumva să creadă cineva că luptase pe frontul dela Iași, contra rușilor.

Aflând că Galia și Nicolae ae duc la biroul de pașapoarte, Suru începu să se scuze că nu-i poate conduce.

- De ce?

- Incă niciodată n'am trecut pe lângă miliție, mi-e frică. . .

- Atunci vezi-ți de treabă,- zise Ursu bucuros că scapă de el.

Suru porni în treburile lui, scârțâind din bețe. Privit din urmă părea un moșneag.

- Simulant ! - scuipă Ursu în urma lui.

Le deschise ferestruica un asiat. Popov îi zicea. Luând adeverințele pe care le aduseseră ei dela sovietul sătesc, Popov le porunci să vină peste trei zile. Peste trei zile veniră. Le întinse niște adeverințe valabile doar pe trei luni.

- N'o iau,- zise Galia.

- De ce, mă rog?- se holbă Popov.

- Pentru că m'ați scris Ursova!

- Păi soțul e Ursu și tu ești Ursova.

- Soțul e Ursu și eu sunt Ursu,- închee Galia vorba dându-i înapoi adeverința.

- Treaba ta, altă însă n'ai să pupi, - o intimidă Popov.

Se duseră la șeful miliției. Acesta n'a vrut să stea de vorbă cu ei. Cu mare greu nimeriră în audiență la Severinov, președintele comitetului executiv raional. Le dădu dreptate și Popov fu nevoit să facă alte buletine în aceeași zi. Mulți ziceau că Severinov era om cum se cade. A fost însă împușcat de propriul său fiu. Odată cu el banditul și-a împușcat două surori și o verișoară. Toți patru au fost înmormântați în parcul din Briceni. A venit să-i petreacă la groapă lume din multe sate vecine. Nu din mare regret, ci mai mult din curiozitate.

- Așa ceva nu s'a mai auzit pe la noi de când lumea și pământul,- ziceau femeile clătinând din cap.

- Dacă rămânea acolo de pe unde o fi venit, poate că-l trecea păcatul,- o făceau pe filosofii bărbați.

Dar morții cu morții și viii cu viii. . .

N.L.

TOȚI SE UITĂ PESTE PRUT!

Nicolae LUPAN

Situația lui Nicolae Ursu, ca responsabil pentru educația tineretului, se complica prin faptul că în așa numitul an jubiliar al lui Lenin, afară de inscripțiile antirusești de pe străzile Chișinăului, la o școală din Anenii Noi au fost arse portretele conducătorilor sovietici, la o margine de centru raional de pe malul Prutului doi tineri făcură din portretul lui Lenin panou de tragere la țintă, iar doi coriști de la radioteleviziunea moldovenească nu găsiră un loc mai bun pentru necesitățile lor decât monumentul lui Ilici din Chișinău.

Istoria radiodifuziunii republicane nu mai cunoștea un caz ca la vre-o ședință a colegiului să asiste primul secretar al comitetului central al comsomolului. Prezența lui avea explicație: dela un timp se vorbea despre mazilirea ideologului republicii Dumitru Cornovan. In cazuri de acest fel pronosticurile diferă. La comsomol se spunea că locul lui Cornovan va fi luat de Lozan, în timp ce la radioteleviziune circula versiunea că ideolog al partidului urma să devină Lucinski.

Natural, că din considerente de carierism, Lozan l-a și invitat la ședința colegiului pe viitorul ideolog al republicii. Acesta, la rândul său, nu putu să refuze, crezând că este invitat de secretarul de mâine al comitetului central de partid.

Astfel stând lucrurile, atât unul cât și celălalt căuta să facă la ședința colegiului pe principalul și vigilentul, să pretindă la o linie proprie, numind-o linie a partidului.

- Ni s'au ros urechile,- începu Lucinski,-auzind una și aceeași întrebare: două limbi sau una? Două, tovarăși! O știe și moș Gheorghe: limba moldovenească și limba română. Numai postul de radio pentru tineret nu vrea să știe acest lucru. De ce să nu se organizeze un ciclu de emisiuni prin care să li se dovedească odată și pentru totdeauna celor tari de cap că nu este o limbă, ci două?

Ursu încercă să spună că e o chestiune de competența academiei de științe, dar aprinsul orator îl puse la punct, zicând că nu e cazul să fie întrerupt, și trecu la o altă grijă mare: monumentul lui Stefan Vodă.

- Izvorul tuturor relelor naționaliste ! După cum știți, în Piața Biruinței se află două monumente: al lui Vladimir Ilici Lenin și al lui Stefan cel Mare. . .

Accentul logic dat ultimelor două cuvinte lăsa să se întrevadă că acest "domnitor feudal" n'a fost el chiar atât de mare. Apoi începu să filosofeze că și la unul și la altul se pun buchete de flori.

- De ce nu s'ar organiza o misiune inteligentă în care să li se dovedească admiratorilor lui Stefan că nicăieri în lume la monumentele istorice nu se depun flori?!. .

Inșirarea păcatelor lui Ursu în materie de naționalism nu-și făcea efectul și Lucinski trecu la pretinsa promovare a culturii occidentale.

- De ce atâta Beethoven când îl avem pe Ceaicovski? De ce atâta Bach când îl avem pe Kabalevski? De ce atâta Chopin când îl avem pe Sostacovici?

Această ultimă învinuire fusese aleasă ca moment culminant, spunând că comitetul central nu mai are chef să-l dădăcească pe Ursu și propuse ca acesta să fie destituit. . . . In timpul cât vorbise trimisul partidului, Lozan dădea mereu afirmativ din cap. Odată cu ultimele cuvinte ale lui Lucinski opri și el scripeții gâtului, se ridică, semn că îi venise rândul la cuvânt, și începu prin a-i aduce osanale oratorului. Rar cine îl întrece în demagogie. Apoi înșfăcă taurul de coarne:

- Tovarășul Ursu este un bun ziarist. Nu pot zice nu. Dar nu pot să spun că el nu se uită peste Prut. . .

In sală începură să scârțâie scaunele. Pe fețele multora se citea consternare. Mulți lăsară capetele în jos: aceștia erau basarabeni cu trup și suflet.

FRICA E DĂ VINĂ ...

N. LUPAN

Oamenii întindeau cererile:

- Mă dau și eu în colhoz.

- Si eu.

- Si noi. . .

- Veneau buluc?

Toader făcu șiret din ochi.

- Buluc mare nu se prea vedea, că erau chemați câte unul. Unul ieșea și altul intra. . .

- Unde intrau?

- In cabinet. La o masă învelită cu pânză roșie stăteau doi împuterniciți ai raionului iar lângă ei - trei de-ai noștri. Pleava satului. . .

- Așezați-vă,-zicea mieros cel din capul mesei. - Si te așezai. Scaunul era pus în mijlocul odăii, la vre-o doi metri de masa lor și nu puteai să nu te așezi. . .

- Si?

- Te întreba dacă ai adus cerere de intrare în colhoz. . . N'am știut, răspundea omul.

- Cum nu ți-au spus pentru ce te chemăm?!

- Nu mi-a spus nimeni nimic. . .

- Lasă că le dăm noi lor. Cui să dea și ce să dea numai cel din capul mesei știa. Si-i turna omului un pahar de apă.

- Nu, că n'am mâncat încă.

- Hai, iscălește aici!

- Ce să iscălesc?

- Că intri în colhoz.

- Păi încă nu intru.

- Ce vrei numaidecât să fi dus?

- Unde?

- La urșii albi. . .

Si omul dintr'odată auzea parcă vântul Siberiei. Lua tocul și iscălea.

- Ai să vezi ce bine o să fie, Toadere!. .

- Da, numai nu știu pentru cine.

- Hai, du-te, du-te, nu bate capul!

Si țăranul se duce. Se duce și se gândește la cântecul cu "ogorul meu și mândra mea" pe care, vorba cântecului, "doar Dumnezeu le poate lua. . ."

Crivățul Siberiei băgase fiori în trupul țăranului.

L-am văzut adesea la margine de țarină, cu ochii ațintiți spre locul unde cerul pare lipit cu pământul: orizontul.

Țăranul se avântă, urcă dealul calvarului și vede tot mai limpede nedreptatea, înstrăinarea pământului.

Grânele vălură: val după val, hectar după hectar, până hăt departe, la orizont. . . Si dincolo de el.

Spic după spic, lan lângă lan: de grâu, de porumb. . . Dar țăranul nu poate zice: grâul meu, porumbul meu, pământul meu.

Toate se duc pe gură de lup. Iar de mai rămâne ceva - pentru vaci, pentru porci rămâne - vacile colectivei, porcii colectivei, omul colectivei.

Si atunci stăpânul pământului o face pe prostul:

- Tovarășe, înscrie-mă în registre vacă!

Privirea țăranului lunecă încet pe cămașa scrobită și cravata înflorată, pe pantalonii la dungă ai "tovarășului". Apoi își trece ochii la peticele din genunchii lui și lăsând urme largi de praf pe roșul covorului iese din cabinetul "tovarășului".

- E deștept prostul. . . Vacă ar vrea. . . Trei kilograme de porumb pe zi! Mai pune-ți pofta în cui. . .

PAGINA "ÎNTRE PRUT ȘI NISTRU" APARE SUB ÎNGRIJIREA ROMÂNULUI-BASARABEAN: NICOLAE LUPAN

DIN VIAȚA NOASTRĂ:

AUZITE, VĂZUTE, ȘI PĂȚITE

CE ȘTIA SATUL NU ȘTIA PREȘEDINTELE!

Pres. Carter a fost tare dezamăgit și și-a schimbat părerea despre comuniști pentru că Breznev l-a mințit.

Ceeace a învațat Pres. Carter noi am și uitat.

Invazia din Afganistan nu-i o întâmplare, nu-i o coincidență, ci un antrenament al armatelor sovietice.

"Umanitarismul vestic" s'a trezit subit și se revoltă că se îngrădesc libertățile civile și religioase ale musulmanilor din Afganistan, în timp ce și-au pus vată în urechi ca să nu audă strigătul crestinilor de după Cortina de Fier.

Alături de protestul contra impunerii cu forța a unui regim comunist în Afganistan trebuesc reamintite și regimurile impuse cu forța în țările din Europa de Răsărit: precum și nerespectarea tratatului dela Helsinki.

Dacă azi Orientul Apropiat este gata să sară în aer, nu-i de mirare.

A început să miroase a "gaz"!

TÂNĂRUL CU MATURII ȘI MATURUL CU TINERII

La biserica Sf. Cruce din Hollywood, Florida, am avut în ultimii 5 ani 3 preoți.

Si toți au fost preoți buni!

Neînțelegerile din sânul parohienilor par a se dămoli.

Tânărul preot Pop Gemănaru a trecut la biserica Sf. Treime din Miami, unde majoritatea membrilor sunt mai puțin tineri (păr. Paul Crăciun a ieșit la pensie, N.R.);

In locul lui, la biserica Sf. Cruce din Hollywood, unde majoritatea membrilor sunt mai tineri, a venit ca duhovnic sufletesc un om matur, păr. Ion Bugariu.

Bis. din Miami aparține de Episcopia dela Vatră, cealaltă este independentă.

Bisericile au colaborat în trecut și sperăm că vor colabora și în viitor.

NE-A PĂRĂSIT UN CÂNTĂREȚ ȘI UN EPIGRAMIST

Pentru generația dinaintea războiului Jean Moscopol era Frank Sinatra plus Bing Crosby al României.

A fost primul care a lansat în țară genul artistic "declamația cântată" (diseur à voix) așa cum americanii îl au pe Phil Harris.

Pe lângă compozițiile lui muzicale (a avut peste 300 de plăci de gramofon) era socotit ca unul dintre bunii epigramiști români.

Vorbea franceza, engleza, germana, italiana, greaca, turca!

Pasul în lumea artistică și l-a făcut dela Banca Chrissoveloni la Barul Zissu. Mai târziu s'a dus la Berlin unde a studiat canto cu prof. Korst.

A cântat la Radio Bucuresti și avea un talent deosebit la fluerat.

Ca epigramist a fost colaboratorul permanent al revistei "Epigrama" (de sub conducerea lui Virgil Slăvescu), a colaborat la Răzoiul și în lumea liberă la "Cuvântul Românesc". A fost crainic la Europa Liberă, etc.

Când se plimba pe Calea Victoriei (și-i plăcea să se plimbe) toată lumea întorcea capul: 'Uite-l pe Jean Moscopol''!

Era iubit și un idol al tinereții.

De prietenia lui mă leagă amintiri din Bucureștiul de altă dată. . .

Imediat după ce și-a terminat contractul la Colonade, a trebuit să plece la Berlin, unde fusese angajat ca să apară într'un film.

A doua zi, după plecarea lui, pe căi netipărite ne-a parvenit și o altă știre: frumoasa și tânăra soție a proprietarului restaurantului (d-na I.) căpătase absență nemotivată în catalogul conjugal.

Când s'a aflat vestea, prietenii care-i cunoșteau caracterul, nu puteau accepta teoria că Jean cumpărase două bilete de drum pentru Berlin.

Un "prieten" comun, plănuise escapada ca să creeze o temporară confuzie.

DESFIDARE ORI INSINUARE?

Ne-am întâlnit tineri și bătrâni, veniți de mult sau de câțiva ani, catolici, și ortodocși de toate nuanțele.

Ne-am întâlnit pentru că am avut ceva în comun: respectul și dragostea față de cel care a fost părintele George Nan.

Siragul de automobile ce l-au condus la cimitir a fost unul dintre cele mai lungi ce a văzut orașul Windsor, Canada.

După înmormântare a urmat masa creștinească de pomană și printre cei prezenți a fost și un promotor de excursii cu titlul diplomatic de "secretar" cu un număr la coadă.

A fost invitat și el să spună câteva cuvinte.

Dar reprezentantul lui Niculiță și-a terminat cuvintele elogioase cu declarația: "Mie nu-mi este rușine să spun Dumnezeu să-l ierte!"

Mulți din cei prezenți, și în special preoții, au început să se uite unul la altul.

Era un act de sfidare al regimului ateist pe care-l reprezintă? Ori a fost o insinuare că astăzi este o rușine să te rogi lui Dumnezeu?

Nu știu ce concluzie să trag, dar de un lucrul sunt sigur:

Comunistului "nu-i rușine!"

CONTRIBUȚIA RSR LA REALIZAREA STRATEGIEI SOVIETICE DE CUCERIRE A LUMII

TACTICILE LUI NICOLAE CEAUȘESCU PENTRU REALIZAREA MISIUNII SALE INTERNAȚIONALE

Victor VALER

(1) Stabilirea de relații diplomatice cu toate țările lumii

O țară mică ce trăiește de fapt din relațiile cu câteva țări, RSR întreține relații cu aproape 140 de state. O armată de ambasadori, consuli, consilieri, etc. etc. O armată care dacă s'ar ocupa doar de relațiile diplomatice conform convențiilor internaționale, ar trebui ca în proporție de 80 la sută să doarmă. Dar armata "diplomatică" nu doarme deloc, ci este foarte activă. Iar pașaportul de diplomat ajută multe în această activitate. . .

(2) Declarații și lozinci

Vorba unui președinte de stat și șef de partid are pe plan internațional valoarea unei legi. Așa se face că vorbelor lui N. Ceaușescu, cel puțin public, i s'au acordat importanță. De situație s'a știut a se profita, iar declarațiile și lozincile repetate au stârnit o anume sensație necesară în actvitatea de propagandă internațională. S'a creat un joc în care se aplică principiul: "Noi ne facem că vă credem, voi vă faceți că ne păcăliți". Jocul este necesar ambelor părți, blocului sovietic pentru motivele arătate, iar blocului occidental pentru a se menține un status-quo în care armatele sovietice nu sunt în RSR și deci nici vecine cu Jugoslavia, există o cutie poștală pentru unele informații în ambele sensuri (cazul Orientului Apropiat), plus pentru propaganda antisovietică. Restul, oricât de prosovietic ar fi, contează pentru Occident mai puțin.

(3) Voiajul internațional

Ceaușescu este cel mai mare voiajor între șefii de state. Voiajele sale au un scop oficial declarat: "îmbunătățirea relațiilor cu toate țările lumii", "misiunesolie a păcii" și, lansat ca zvon cu tâlc, crearea unei solidarități cu RSR, ambianță care ar impune Rusiei în relațiile sale cu RSR.

Voiajele sunt pregătite de N. Ceaușescu și provocate prin: invitarea în RSR de șefi de state, guverne și partide, invitare care determină automat conform uzanțelor diplomatice, reciprocitatea, invitarea lui N. Ceaușescu în alte state, invitare care se obține la insistențele ambasadorilor RSR, organizări de voiajuri-lanț pentru vizitarea mai multor țări dintr'o anumită zonă, situație în care se practică oferta de vizită din partea guvernului RSR adresată mai multor guverne, misiunile de medieri internaționale, conferințe internaționale etc.

In vizitele sale Ceaușescu pleacă cu o suită de 200 până la 300 de "experți".

Orice vizită în sine are o valoare de propagandă, de demonstrație, fără a mai lua în calcul rezultatul clar pentru care se fac vizitele. Vizitele atrag contracte, convenții, declarații de principii etc. Deci se crează o bază legală pentru dezvoltarea relațiilor de orice natură. In plus, N. Ceaușescu fără a ține cont de posibilitățile țării, promite țărilor și mișcărilor comuniste din lumea a 3-a ajutoare economice, etc. pentru care sunt necesare periodice consultări. In baza convențiilor, sunt necesare consultări pe care le vedem și în relațiile cu Occidentul cu care se încheie contracte de cumpărare, și se constituie comisii mixte. In plus, se promit medieri între COMECON și Piața Comună, între Pactul militar sovietic și NATO.

(4) Medierile

In virtutea politicii sale zisă de independență, N. Ceaușescu promite că poate să medieze nu numai în relațiile dintre blocul sovietic și lumea liberă și lumea a 3-a ci și în afara blocului sovietic. El își oferă serviciile. Medierile sunt totdeauna binevenite, căci cine nu vrea să i se rezolve interesele de către alții, cine nu vrea să fie ajutat. Sunt cazuri când orice posibilitate trebue să fie folosită. Astfel a ajuns N. Ceaușescu mediator între USA-Vietnam, USA-China, URSS-China, Israel-țările Arabe, Israel-URSS. Dar mediatorul pentru a-și putea îndeplini misiunea trebue să fie la curent cu datele problemei. Ambele părți, deci inclusiv Occidentul trebue să-l pună la curent pe mediator și cu părțile mai delicate, cu dedesubturile intereselor. . . Medierile reprezintă o ușurare și o contribuție la munca ONU, care vede foarte bine această activitate, pe care de altfel ONU ar trebui să o desfășoare mai pe larg, dar ONU este lipsit de unele relații speciale pe care șefii unor state le pot avea. Deci o laudă și din partea ONU pentru mediator.

(5) Solicitarea și acordarea de ajutoare

Pentru ca RSR să se poată menține în viață, așa cum se menține, N. Ceaușescu solicită ajutoare din Occident. Pentru ca RSR să-și realizeze misiunea de îndeplinire a strategiei sovietice, acordă ajutoare mișcărilor comuniste, rebele etc. Atât obținerea cât și acordarea de ajutoare impun un contact pentru discutarea cadrului juridic, politic, strategic, economic.

Toate aceste tactici se pot aplica fără multă greutate. Ele antrenează contacte între Ceaușescu și șefii altor state, cărora le urmează o armată de "experți" care formează o rețea densă, o țesătură în care capul firului este greu de găsit, dar și mai greu de dovedit. Misiunea lui N. Ceaușescu se realizează deci.

Victor VALER

Se dau pașapoarte!

Doresc să aduc la cunoștința românilor aflați în libertate, situația în care se află emigranții din ultimii doi ani.

Mai întâi, cine sunt acești oameni care vin din România ? Sunt ei acei români, care fac cinste neamului nostru ? Merită ca ei să ducă prestigiul unei țări ca România, cu istorie milenară, plină de eroism pentru adevărata năzuință de libertate ?

Iată trei întrebări, la care răspund în felul următor: Unii, fac parte dintre cei ce emigrează pentru întregirea familiei. Alții sunt cei ai căror părinți au fost și au rămas adevărați români, adică legionari, și al căror "viitor", sub actualul regim al dictaturii comuniste, este fără viitor. O altă categorie sunt românii, ajunși la limita răbdării, disperați, înfometați, oprimați de toate drepturile elementare, și care emigrează în speranța că vor găsi libertatea promisă de regimul comunist timp de 35 de ani. Urmează cea mai periculoasă categorie; aventurierul, vagabondul, escrocul, și printre ei acel trimis cu misiune specială în serviciul securității; Cum a reușit acestă categorie să se strecoare în emigrație ?

In vara anului 1976, print'un decret de amnistie, s'au deschis porțile închisorilor de drept comun. Bucureștiul și toate orașele mari, au fost invadate de capetele tunse, cu rânjetul fiarei pe buze, îmbrăcați cu haine câștigate la 'barbut'', joc ce se practică încă sub ochii închiși ai miliției corupte. Au început din nou violurile, spargerile, tâlhăria la drumul mare, și toate aceste nenorociri în dauna românului cinstit, care și-a adus aminte de versurile poetului "George Coșbuc: "Vai de el, român săracul..."

O parte din acești " cavaleri ai răului " au auzit de "Carta 77", și ce s'au gândit: "Mergem afară și noi, și scăpăm și de poliție, iar experiența noastră ne va ajuta să ne facem treaba !".

Si astfel în 1978, din luna Aprilie până în Septembrie, au plecat 2.000 din această plagă socială. Rezultatele s'au văzut în presa și la posturile de radio din lumea liberă. Ex: Spargerea băncii din München; articolele din presa austriacă și germană apărute sub titlul: "Cum să ne ferim de țiganii din România"; încăierarea din lagărul dela Viena; etc.

Săraca țară românească a lăcrămat din nou, și odată cu ea toți românii adevărați, ce trăim și simțim românește.

Poate acesta a fost scopul domnilor dela serviciul de pașapoarte, care și-au ales informatori și agenți tocmai din această pleavă. Dar domniile lor au uitat că în libertate există și români adevărați, care în 35 de ani de dictatură comunistă, au cunoscut perfidia și sistemul de lucru al securității.

Aceștia, împreună cu luptătorii din exilul românesc, vor constitui un zid moral, de care se vor lovi toți cei cu misiuni speciale. Nu este o amenințare ! Este un clopot de alarmă, un apel către toți cei cu "inima română" ca să strivim dușmanul în "libertatea" ce cu greu am câștigat-o !

Așa s'au strecurat între emigranți acei oameni fără caracter care au acceptat în schimbul unui pașaport să colaboreze cu domnii comuniști. Un caz concret, petrecut la Brașov în vara anului 1979 cu domnul T. Ion, fost condamnat politic. I s'au adus pașaportul și dosarul condamnării, și a fost întrebat:

- Alege ! ori lucrezi pentru noi și primești pașaportul, ori ia-ți dosarul în brațe, și mori cu el !

- Nu domnilor ! Eu nu colaborez cu dumneavoastră. Refuz pașaportul și vă rog să trageți !

- Noi nu tragem...am glumit numai !''

Nu mai știu nimic despre acest om, dar am auzit că rătăcește undeva în Europa, cu frica morții în sân, pentru că a refuzat să-și vândă demnitatea în schimbul unui pașaport.

Am scris aceste rânduri, în speranța că vor ajunge și la urechea celor dela serviciul de pașapoarte din România, ca să lase practica și lozinca: "Lucrezi pentru noi, capeți pașaportul !"

Si totuși, se dau pașapoarte !

Mihai IONESCU

NOUTĂŢI ÎN ŞTIINŢĂ ŞI TEHNICĂ

VEHICULE ŞI COMPUTERE

In Germania, autobuzele şi tramvaiele vor fi conduse în viitor cu ajutorul unui computer. Introducerea sistemului de control computerizat realizat de Siemens este programată în oraşele Regensburg, Augsburg şi Wiesbaden. Vehiculele sunt în contact cu centrul de control prin radio. Poziţia fiecărui vehicul precum şi orice deviere dela orar sunt evaluate continuu de un computer. Astfel, centrul de control poate acţiona rapid, de exemplu poate cere unor conductori să conducă mai repede sau mai încet, de asemenea să amâne plecările vehiculelor de legătură în perioada de vârf a circulaţiei. Mesaje standard dela centrul de control sunt mici, care de asemenea arată timpul, orarul, devierile dela orar, timpul de plecare, opririle şi frânările.

SUPERCONDUCTIVITATE

O echipă ştiiţifică de cercetători din Franţa şi Danemarca susţine pentru prima dată ideea de a fi descoperit superconductivitate într'un solid organic. Prin superconductivitate se înţelege scurgerea liberă a electricităţii printr'un material fără a întâlni rezistenţe. Un reprezentant al Institutului american de fizică a arătat că nu poate confirma descoperirea, care ar revoluţiona ştiinţa. Superconductivitatea este întâlnită în metale sau în aliaje dopate cu metale. Noua descoperire făcută de Denis Jerome, Alain Mazaud şi Michel Ribault dela Laboratorul de semiconductori al Universităţii sudice din Paris şi Klaus Bechgaard dela Institutul Oersted din Copenhaga, a fost anunţată Academiei de ştiinţe franceze de către Andre Guinier.

Substanţele organice sunt de obicei izolatoare; echipa de cercetători a observat fenomenul de superconductivitate în aceste substanţe la temperaturi de aproape zero absolut.

Phillip Schewe, fizician la Institutul american de fizică spune că mulţi oameni de ştiinţă lucrează la descoperirea superconductivităţii în materiale organice pentru că se crede că într'o zi se va realiza această descoperire la materiale organice, fără a fi nevoie de temperaturi aşa de extreme. Metalele de asemenea trebuesc răcite aproape de zero absolut pentru a deveni supercondu̧cătoare.

NOUTĂŢI DIN DISNEY WORLD

O nouă uzină de producere de energie folosind rezidii municipale va fi construită în complexul lumii minunate a lui Disney. Construcţia acestei noi uzine este programată să înceapă în Mai a.c. şi să intre în funcţie în Septembrie 1981. Procesul denumit "Conservarea energiei din rezidii solide" constă din piroliza la temperaturi înalte, reducerea rezidiilor la temperaturi de peste 815° C în vederea creerii unui combustibil gazos care este apoi ars în a doua cameră de ardere la mai mult de 1371° C ca să alimenteze un boiler. In final acest sistem va furniza peste 15 % din energia necesară asigurării încălzirii şi aerului condiţionat lumii magice a lui Walt Disney. Cea de a doua uzină similară va fi construită în "Orange Country" în Florida. Trei uzine asemănătoare au fost construite în Germania de Vest, Luxemburg şi Franţa, producând aburi, iar alte două sunt în construcţie în Japonia şi Franţa.

A FOST EINSTEIN ROŞU?

In revista "OMNI" din Februarie 1980, se publică următorul comentariu al "Buletinului Societăţii John Birch", care spune: " A fost Einstein un farseur ? Este adevărat. . . El a fost un fals om de ştiinţă". Cum de ştiu ei ?. . . . " Uitaţi-vă la nenumăratele lui titluri onorifice nemeritate, de care ne îndoim cu seriozitate" -scriu ei- " nu credem că un singur savant cinstit în domeniul ştiinţelor matematicii sau fizicii ar putea spune ceva despre presupusele descoperiri şi invenţii ale lui Einstein, or vor suporta autenticitatea curentă a titlurilor cu care el a fost onorat". " El a fost un superficial prin excelenţă în teorii esoterice -el neînţelegând anumite lucruri, le dădea un dublu înţeles". Buletinul Societăţii John Birch a acordat cu generozitate lui Einstein meritul de a convinge pe preşedintele Franklin Roosvelt să construiască bomba atomică, dar, spun ei, "nu să salveze lumea liberă, ci imperiul stalinist, comunist dela pieire."

CONFUZII DE TERMENI JIGNITORI PENTRU ROMÂNI

Există un fel înflorit de a vorbi foarte nepotirivit în cazul Secretarului botezat Preşedinte din R.S.R. Acesta este pus de presă nici mai mult nici mai puţin decât "la cârma ţării", cum face şi poetanul de casă Adrian Păunescu. Metafora nu se potriveşte în niciun fel când este vorba de o ţară satelizată prin comunism, pentrucă prepuşii respectivi nu dispun de nicio direcţie a lor la cârma ţării, care prin muşchii lor este teleghidată de un creer străin. Metafora, un vechi loc comun de altfel, rămas din vremi voevodale şi preluat în era liberală, vrea să spună că o ţară este asemenea unei "nave" al cărui curs pe mare îl decide un căpitan prin echipagiul executant. Pentru România de azi asemenea comparaţie este absolut inaplicabilă, pentrucă România nu este ca o navă singură pe mare, ci este în realitate un şlep agăţat de transoceanicul care se chiamă UNIUNEA SOVIETICA. Acest şlep tras acolo unde vrea transoceanicul sovietic, pe care se dau comenzile de manevră, are un substitut de comandă în cineva care ţine cârma în direcţia în care e tras şlepul şi atâta tot, deci un sub-cârmaci la o subcârmă. Subcârmaciul şlepului R.S.R. s'a constatat că este dublu: Secretarul Preşedinte şi Preşedinta respectivă. Despre aceasta. care pentru moment se pare că şi-ar fi scrântit nişte mădulare, cavalerul Manea Mănescu spune că este "un exemplu major de comunistă activă, care luptă pentru libertate şi independenţă, mai ales ca. . . strălucită persoană de ştiinţă şi cercetătoare". Cu ştiinţa dânsei este însă un cântec: este adevărat că decide pentru toate posturile existente în ştiinţă, dela orice uzină până la Universităţi şi Institutele de cercetări pe care însă le-a demontat sistematic, dintr'o deosebită ură împotriva oamenilor de ştiinţă şi a intelectualului de tot felul. In acest sens este un fel de patroană absolută a independenţei ignoranţei. Poetul de casă Ad. Pău., care o ţine la "cârmă" ştie bine că pe acest "şlep independent" cârmacea patronează sabatul unui canibalism partinic neegalat nici de celălalt şlep independent al Cehoslovaciei, scutit însă de farmecul ştiinţific al eternului feminin. Măcar cu atâta ne întrec.

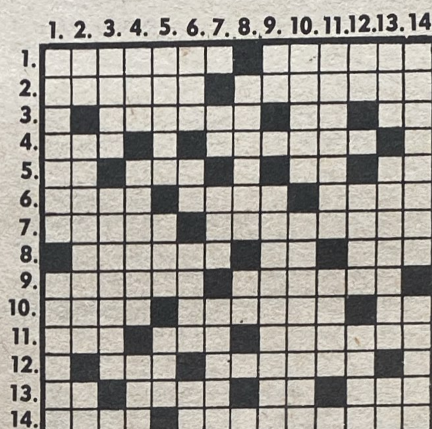
ION din EUROPA

CUVINTE ÎNCRUCIŞATE

Aronel CLOTEANU-OHIO

ISTORIA PILONILOR BISERICII ORTODOXE ROMÂNE DIN AMERICA

... Preotul OCTAVIAN MUREŞAN ...

ORIZONTAL

(1) Preotul Octavian .... este hirotonit preot la 3 Mai 1908 de Episcopul Ioan Meţianu, Sibiu, România. El este menţionat ca prezent în USA în anul 1914. Intre 1921-23 serveşte în Philadelphia, Penn. In 1927 şi 1928 slujeşte la Warren, Ohio şi la parohia "Sf.Gheorghe" din Detroit. A fost foarte activ în acţiunea de înfiinţare a Episcopiei Ortodoxe Române din America. -Preotul Dumitru.....se naşte la 19 Iulie 1915 în comuna Gheremgic, Jud.Constanţa. Absolvind Seminarul din Galaţi, studiază la Facultatea de Teologie din Cernăuţi, România. Este hirotonit preot de Episcopul Ucrainian Bogdan în 30 Mai 1955. In Ianuarie 1964 intră sub jurisdicţia canonică a Episcopiei Ortodoxe Române dela Vatra Românescă, America. Din 1972 se semiretrage servind ocazional la bisericile lipsite de preoţi. (2) Omogen. -Preotul Ioan......se naste în localitatea Pleasa din comunitatea macedo-română, Albania. Emigrează în USA în 1912 şi este hirotonir preot în 4 Martie 1928 de Episcopul Rus John Kedrovsky al New Yorkului şi serveşte un an la parohia "Sf.Dumitru" din Bridgeport, apoi din 1929 până'n 1956, serveşte ca parohul bisericii "Sf. Ioan Botezătorul" din Woonsochet, Rhode Island, când se retrage. (3) Călugărul Glicherie ..... s'a născut la 25 Nov.1899 în com. Dorohoi, Basarabia România, este hirotonit ca preot la 23 Sept.1938 de Mitropolitul Pimen al Moldovei. In acelaş an soseşte în Canada, servind pe rând la parohiile din Flintoft, Sask; Montreal, Quebec şi Timmins, Ontario. In 1938 se mută în USA la Dearborn, Michigan şi din 1947 la parohia "Sfânta Treime" din Detroit. Insă, caracterul lui l-a împins dela dragostea de Dumnezeu, creindu-şi singur acuzaţii şi osândiri prin încălcări grave a vieţii canonice, în urma cărora în 1947 este răspopit şi exclus din clerul Bisericii Ortodoxe Române din America. Moare la 1 Iulie 1973 la Detroit. - Romeo Neacşu. -Ilarion Moloci. (4) Inima de teban ! -Răsăriteană. (5) Stefan Opreanu. - Pe verticală. -Teodor Henţia. -Feliciu Răspop. (6) Piatră pentru ornamentare. -Unitate de bază în organizaţia legionară, antebelică. -Creola, fără primele două petale ! (7) Zero. -Sigur, neîndoios. (8) Parohieni. -Luca Orăşeanu. -Ustensile de cusut. (9) Conduc caii înhămaţi la căruţă.(pl) -Bisericuţă. (10) Curba mare în drumeţie. -Titan legendar din mitologia greacă, care a detronat pe tatăl său, Uranus, să devină el stăpânul Universului şi care până la urmă a fost şi el detronat de fiul lui, Zeus. -Romulus Stângaciu. (11) Călărit, chiar pe mijloc ! -"Sfânt", în limba portugheză. -Fericit.. (12) Frumoasă cămaşă naţională românească a femeii. -Venită. (13) Pronume. -Tub de scurgere. -Const. Cosma. -Invrednicire, dar, dela Dumnezeu. (14) Semne făcute pe trupul Mântuitorului în săptămâna Patimelor. -Rezidenţi.

VERTICAL

(1) Preotul Victor ...... împreună cu alţii, a fost primul grup de preoţi trimişi în America de Mitropolitul Nicolae Bălan din Sibiu. După demisia părintelui Ioan Radu ca deca, părintele Dr. Victor, este ales ca nou decan, servind ca preot în Farrell, Penns., până la 1 Iunie 1927 când se retrage în România. -Preotul Iuliu...... se naşte la 28 Martie 1879 în comuna Bucium Poieni, Jud.Alba. Absolvent al şcolilor pedagogice din Blaj şi Sibiu, este hirotonit preot la 22 Octombrie 1901 de Episcopul Ioan Meţianu din Sibiu. Trece în USA în Martie 1913 şi serveşte doi ani la Erie, Penns., patru ani în Gary Indiana. In 1919 se reîntoarce în România, ca în 1923 să se înapoieze iar în USA. Serveşte trei ani în Alliance, Ohio. Pleacă în România a doua oară în 1926, iar în 1927 revine pentru a treia oară în USA, servind în parohiile din Niles, Youngstown şi Canton, Ohio şi apoi în Buffalo, New York. In 1934 suferă un atac de paralizie şi se retrage definitiv în România, unde apoi decedează. (2) Primul la numărătoare. -Preotul Alexandru....... se naşte în 18 Noembrie 1886 în comuna Checea Română, Banat. Trece în USA în 1913 şi este hirotonit preot la 18 Septembrie 1918 de Episcopul Rus al New Yorkului, servind apoi 15 (!) parohii până la decesul lui în 1964. -Notă muzicală. (3) Stă la coada.. versului. -Interesaţi. (4) Ceţos, la mijloc! Imbold. -Pronume reflexiv. (5) Diaconul Ioan.....este hirotonit ca preot la 4 Iunie 1979 la Biserica "Sfânta Treime" din Los Angeles, Calif., de către Episcopul Bisericii Ortodoxe Române din America, Valerian, pe seama parohiei "Invierea" nou înfiinţată la San Francisco, California. -Uriaşa cupolă albastră. -Uscat. (6) A scurma pământul. -Savin Cucu. -Ana. -Ovid Lscu. (7) Notă muzicală. -A căsători. -Diaconul Romeu..... este hirotonit preot de Episcopul Valerian dela Vatra Românească şi numit parohul bisericii "Sfânta Maria" din St.Paul, Minnesota. (8) Inima fără Dumnezeu. -Cornel Olaru. (9) Nota muzicală. -Preotul Vasile...... se naste la 14 Septembrie 1897 la Piatra Neamţ, România si emigrează în USA în 1920, lucrând la început ca funcţionar la Banca din Warren, Ohio. Este hirotonit preot la 10 Martie 1823 de Episcopul Rus Stefan al New Yorkului. Serveşte apoi la Cincinnati, Ohio, până în 1933. (10) Stopat. -Preotul Ioan....... se naşte în Brăila, România, la 26 Octombrie 1890 şi trece în USA în 1907, unde apoi este hirotonit preot de Episcopul Stefan al New Yorkului la 23 Februarie 1923, şi serveşte ca paroh la Biserica "Sf.Ioan Botezătorul" din Erie, Penns. In 1929 se mută în Philadelphia, Penns., unde serveşte 39 ani neîntrerupţi. In 1936 i se încredinţează funcţia de decan; iar în 1959 este ridicat la rangul de protopop. La 28 Februarie 1973, în vârstă de 83 de ani, decedează în Philadelphia. (11) Preotul Miron......este hirotonit la 13 Martie 1918 de Episcopul Rus alexandru al New Yorkului. A păstorit în Buffalo, New York, în Omaha, Nebraska şi în Martins Ferry, Ohio şi Wierton. Decedează la 1 Mai 1952. - Plecat din casă. (12) Rafil Şerban. - Verbal. -Partea din faţă a tahometrului ! (13) Aicea. -Pâlpâie în candelă. -Pătrat agricol. (14) Inventariate. -Veşti.

DEZLEGAREA CAREULUI ÎN PAG. 24

IMAGINI DIN CRETA: MATALA

L. CROMIDE

Pe coasta de sud a Cretei, insulă aruncată în mijlocul Mediteranei şi care păstrează o atmosferă de mister indefinibil, există un loc care se singularizează prin ciudăţenia lui. El se numeşte după un sat de pescari alăturat, Matala. Satul e format din câteva zeci de case adunate în jurul unei pieţe mici, umbrită de un platan secular, sub care se adăpostesc biserica, un magazin şi cafeneaua, după tradiţia tuturor aşezărilor din Grecia. Si tot după datină, la umbra deasă în contrast cu soarele strălucitor al Mediteranei, pe pavajul de piatră al pieţii, la cele câteva măsuţe ale cafenelei, indiferent de oră, vei întâlni pe bătrânii marinari. Işi vorbesc pe îndelete, uneori se antrenează într'un nevinovat joc de cărţi, sorbindu-şi cafeaua făcută după reţete diferite pentru fiecare client, spre prânz schimbând ceaşca pe un degetar de rachiu, cu aperitivul respectiv. Este o pace extraordinară pe care ţi-o dă satul grecesc de astăzi, chiar şi în această insulă aşezată în "calea năvălirilor", unde peste minoicii antici au venit dorienii, apoi romanii, sarazinii, bizantinii, veneţienii, turcii... Astăzi, milioane de turişti în goana pullmanelor turbură liniştea venerabilă a trecutului, dispărând după vizite de câte zece minute până la o oră...

Numai aici la Matala, lucrurile se petrec altfel. Căci satul se deschide spre mare printr'un golf strâmt, străjuit de doi pereţi de stâncă înalţi de peste douăzeci de metri. In acesti pereţi, vântul mai întâi, mâna omului mai apoi au săpat zeci de grote, câteva mai mari cu deschidere de câţiva metri, altele ceva mai reduse şi puzderie nise mici. Grotele au servit în timpurile vechi la adăpostirea rămăşiţelor celor plecaţi spre alt tărâm. Dar astăzi, ele servesc din Mai până în Septembrie câtorva sute de familii de hippies pe care-i vezi ducându-şi în rucksac bagajele cu care străbat lumea în lung şi în lat. Aici, ignorând în general pelerinajul clasic de la Cnossos sau Agia Taiada, se abat mulţi din acei tineri bărbosi şi mustăcioşi, împreună cu însoţitoarele lor urâţite de rochii lungi şi lălâi, legate ţigăneşte cu o basma în jurul frunţii. E o cochetărie pe care numai tinereţea şi-o poate permite, rămânând în aceste condiţii, încă frumoase. Si tot ca o cochetărie juvenilă, din câte un sac agăţat în spinare, un copilaş priveşte cu ochi nevinovaţi defilarea de peisaje prin care-l poartă dorul de ducă al părinţilor.

E acelaşi tablou pe care-l vedem la Amsterdam, la Roma, la Paris, la Barcelona sau Florenţa, devenit familiar ochilor noştri, dar aici căpătând un aspect special, animând pereţii de stâncă, spre fiecare grotă urcând cărări şi scări din bolovani. Intrările sunt blocate de câte o sfoară, pe care atârnă de obicei la uscat sumarul echipament al locatarilor. Mulţi preferă să coboare pe plaje complet goi, să se întindă pe nisip absenţi, rar intrând în apa albastră cum numai acolo e pe lume. In afara golfului, un vaporaş alb alunecă lin parcă ocolind dinadins golful umbrelor morţii. Văzându-i mă gândeam ce imens progres a înfăptuit omenirea ca mentalitate: acest tineret pentru care graniţele şi distanţele nu mai există. Imi aminteam că la vârsta lor era o aventură să plec cu trenul, obţinând foarte greu aprobarea părinţilor şi odată ajuns, să zicem la Braşov, trebuia să dau telefon acasă că am călătorit cu bine. Unde mai sunt astăzi aceste prejudecăţi? Să nu le plângem: erau vestigiile în care tineretul nu avea încrederea celor maturi. Acum e altfel.

Am intrat în vorbă cu ei. Două fete blonde veneau - n'aşi fi zis - din Ciudad de Mexico, alţii din diverse oraşe din U.S.A., mulţi suedezi şi danezi, o tânără studentă franţuzoaică se strângea la braţul iubitului ei, un mecanic dela regia Renault pe care-l cunoscuse pe ferryboatul Ancona-Patras... In schimb o pereche din Memphis Tennessee deţineau recordul: erau împreună de cinci ani, aveau două jucării de fetiţe de 1 şi 3 ani şi între timp tânăra mai aştepta altul. Mă întrebam care erau motivele acestor peregrinări, ce-i adusese aici pe coasta Mării Lybiei, în acel loc ce păstra încă din aerul vechii necropole. Răspundeau politicos la chestiuni, dar ei nu întrebau niciodată. Si mai ales nu şi adresau cuvântul între "familii", fie ele mixte, dar şi multe "monosexuate"... Un postulat clasic de sociologie spunea - pe vremea când eram elev - că oamenii se grupează în comunităţi strânse, în condiţiile aceloraşi cerinţe, aspiraţii, primejdii. Acum îl vedeam infirmat: fiecare cuplu nu depăşea strictul său cadru, nu doreau să se cunoască, nu-i surprindea când alături, într'o ţară străină, se vorbea limba lor de acasă, lăsată la mii de kilometri. Eram stupefiat când vedeam cum fiecare străbătea lumea, dar izolându-se de ea. Perechea de fete mexicane, trecând prin Irakteon nu se oprise să vadă muzeul din acel oraş, cunoscut pentru arta minoiană.

Seara târziu, aveam să mă lămuresc făcând o vizită de adio pe plajă, la ora când cerul era violet închis, marea neagră şi prin peşteri ardeau opaiţe. Cei rămaşi pe plajă, hotărâţi să nu se mai deplaseze până la "domiciliu", fumau pierduţi ţigări pe care şi le treceau unul altuia. Un miros greu definit - marijuana sau haşiş? - stăruia în seara de calm plat a plajei. Pe undeva prin apropiere deci, era o staţie a filierii prin care intra otrava drogului în Europa şi aici, la porţile ei, era mai ieftin. Pentru acest fumat călătoriseră cei mai mulţi mii de kilometri, făcuseră nopţi albe pe punţile de lemn ale vapoarelor, mâncaseră roşii cu brânză sau o bucată de peşte pe hârtie zilnic, o ţigară-două costând cât o noapte la Hilton sau Sheraton. De asta erau aşa divizaţi, în loc să-şi unească entuziasmele, să se unească pentru mai binele zilei de mâine, să se instruiască pentru clipa când vor conduce această lume...

De acest tablou al divizaţilor, al singurătăţilor juxtapuse îmi aminteam de curând într'un mare oraş al lumii când un prieten îmi vorbea de "bisericuţele" Exilului. Fiecare cu grota lui, nevoind să-l cunoască pe celălalt deşi toţi români şi fiecare cu himera proprie a visului psihedelic de mai binele personal. Acum, când e nevoie mai mult ca oricând să ne unim pentru Ţară. Cei ce luptau pentru acest ideal erau foarte puţini.

Să renunţăm la acest spectacol: ca şi în seara aceia la Matala, totul e ratare, transformându-ne din oameni puternici, în semicadavre...

L. CROMIDE

ŞTIRI RĂSFIRATE ŞI ADUNATE

"Marea Adunare Naţională" (MAN") şi-a îngroşat democraţia alegând 20 de extra pupători de mâini. Candidaţii au fost examinaţi la plămâni şi la cap. Cei bolnavi de plămâni au fost respinşi. . . . .Legile din ţară nu-s destul de aspre, oamenii îşi isprăvesc osânda înainte de a muri. Niculiţă a dat ordin (5 Dec. a.c.) pentru întărirea legalităţii comuniste. . . .

S'a prăbuşit--la Staţia Lucreţiu Pătrăşcanu (Balta Albă)--şoseaua care trecea peste săpăturile ce se fac pentru prelungirea liniei de metro. Circulaţia a fost întreruptă un timp îndelungat. . .

Ministrul adjunct al comerţului exterior Radu Abagiu a fost condamnat la 4 1/2 ani pentru furt. Sentinţa a fost explicată astfel: 6 luni pentru că s'a lăsat prins şi patru ani pentru ca n'a împărţit furtul cu alţii.

"Munca voluntară" este bine organizată! Au fost "voluntarizaţi" doctorii şi personalul ajutător dintr'un dispensar din jud. Vrancea ca să are 2 hectare de pământ, iar vara să culeagă 4 hectare de vie. In general munca este executată de copii până la 16 ani, de bătrâni, şi apoi de echipele voluntare de studenţi, profesori, etc.

Colonelul Burlacu, un fost hoţ de buzunare care-l păzea pe Niculiţă când venea la Neptun, împreună cu şeful Cazinoului din Constanţa, un fost bucătar, au fost prinşi că transferau cocaina de pe vapoarele ce veneau din orient pe vapoarele româneşti care sunt mai puţin controlate la vamă în porturile din apus.

S'a pus în circulaţie o monedă de 5 lei, din lipsa de metal moneda este foarte subţire şi uşoară. O dovadă că în România banii se fac uşor!

Două explozii, una la fabrica de tractoare din Braşov şi alta la o bafrică de produse farmaceutice. Au murit 200 de muncitori. Unii susţin că a fost un act de sabotaj, alţii menţin că a fost neglijenţă, lipsa de pregătire şi de interes a muncitorului.

PROGNOZA VREMII

Această prognoză a fost elaborată pe baza influenţei corpurilor cereşti asupra stării meterologice a vremii pentru regiunile din sudul Canadei şi nordul Statelor Unite, însă, ţinând seamă de diferenţele regionale ale temperaturilor atmosferice, ea este valabilă, în ceea ce priveşte starea de înseninare sau de înnorare, precipitaţiile şi vânturile, pentru toate regiunile Statelor Unite, Canadei şi Europei Centrale. Prognoza va corespunde realităţii aproximativ 60-70 %.

Luna Martie 1980

(1) Intervalul 1 - 10 Martie.

Zile cu cer senin şi cu vreme în general caldă şi frumoasă: 3,4,5 şi 6 Martie. Vântul va sufla slab, temporar moderat. In unele regiuni în zilele de 5 şi 7 Martie vor cădea averse de ploaie de scurtă durată. In alte regiuni, în toate aceste zile vremea va fi caldă şi frumoasă, iar cerul senin. Maximele temperaturilor vor oscila în jurul unor valori de 50° până la 70° Fahrenheit. Cele mai ridicate nivele ale temperaturilor atmosferice vor fi semnalate în zilele de 3, 4, şi 5 Martie.

Zile cu cer înnorat sau schimbător şi cu vreme rece, schimbătoare sau moderată: 1, 2, 6, 8, 9 şi 10 Martie. Vântul va sufla slab până la moderat, cu intensificări temporare. In ziua de 6 Martie vor cădea precipitaţii în cantitate moderată sau abundentă, iar în zilele de 1, 2, 9 şi 10 Martie vor cădea precipitaţii în cantitate moderată, în deosebi averse de ploaie. Maximele temperaturilor vor oscila în jurul unor valori de 40° până la 60° F., iar minimele vor oscila în jurul unor valori de 38° până la 50°F.

(2) Intervalul 11-20 Martie.

Zile cu cer senin şi cu vreme frumoasă şi caldă: 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19 şi 20 Martie. Vântul va sufla slab până la moderat. Maximele temperaturilor vor oscila în jurul unor valori de 54° până la 72° F. Local, vor cădea slabe precipitaţii în zilele de 14, 18 şi 20 Martie. Nivelele maxime ale temperaturilor vor fi semnalate în zilele de 13, 14, 16, 17 şi 18 Martie.

Zile cu cer înnorat şi cu vreme umedă, rece sau schimbătoare şi moderată: 11 şi 12 Martie. Vântul va sufla slab până la potrivit. Vor cădea precipitaţii în cantitate moderată sau abundentă, sub formă de averse de ploaie în ambele zile. Maximele temperaturilor vor oscila în jurul unor valori de 50° până la 70° F. Minimele temperaturilor vor oscila în jurul unor valori de 40° până la 50° F.

(3) Intervalul 21-31 Martie.

Zile cu cer senin şi cu vreme în general caldă: 21, 23, 24, 26, 28 şi 31 Martie. Vântul va sufla slab până la moderat. Temperaturile atmosferice se vor menţine în general la aceleaşi nivele ca şi în intervalul precedent. Maximele temperaturilor vor oscila în jurul unor valori de 54° până la 70° F. Nivelele maxime ale temperaturilor vor fi semnalate în zilele de 21 şi 26 Martie.

Zile cu cer înnorat sau schimbător şi cu vreme umedă, rece, sau schimbătoare şi potrivită: 22, 25, 27, 29 şi 30 Martie. Vântul va sufla slab până la moderat, cu intensificări temporare, îndeosebi în zilele de 22, 25 şi 27 Martie. In toate aceste zile vor cădea averse de ploaie în cantitate medie sau redusă. Maximele temperaturilor atmosferice vor oscila în jurul unor valori de 50° până la 65° F., iar minimele vor oscila în jurul unor valori de 40° până la 55°F.

Dr.N.Vinereanu

HOROSCOPUL FIAREI COMUNISTE

Dr. Nechit VINEREANU

De peste șase decenii duhul fiarei apocaliptice a comunismului dezlănțuie stihiile distrugerii,teroarei și întunericului deasupra omenirii; de aproape patruzeci de ani popoarele din Europa de Răsărit gem sub sclavia unei noi religii satanocentrice și satanodulice, comunismul, îndurându'și îndelung soarta grea și fiind conștiente că un blestem dumnezeiesc planează deasupra lor, dar nutrind speranța că acest iad instaurat de comuniști pe pământ trebue să aibă odată un sfârșit, ca orice fenomen care se desfășoară sub soare dela Creațiunea lumilor și până în prezent. De peste șase decenii, comunismul, inspirat de îngerii lui satana, ai întunericului și morții, construiește pe pământ o împărăție infernală a teroarei, minciunii, sărăciei și sclaviei, adulmecând toate libertățile și cuceririle democratice ale umanității din toate timpurile, ademenind în genunea sa popor după popor și aruncând în cazanul cu smoală clocotindă a mașinii infernale a tacticii și strategiei sale zeci și sute de milioane de oameni și îndeosebi tot ceea ce constituie valoare spirituală, morală și materială în tezaurul fiecărui popor.

Ei bine, această urgie cosmică, acest blestem dumnezeiesc, care ne-a rânduit pe noi, popoarele din răsăritul Europei să fim martirii secolului 20, îndurând decenii de-a rândul stăpânirea lui satana pe pământ, va avea un sfârșit sigur. Nu peste prea mult timp, omenirea va respira fericită, mulțumind Creatorului că a salvat-o dela sclavia eternă pe care i-o promiteau proorocii lui Lucifer din pandemonionul comunist. Umanitatea își va aminti cu groază de cea mai hidoasă și mai neagră perioadă din istoria civilizației umane, comunismul, care va lăsa, în ultimele sale zvârcoliri înaintea dispariției totale din istorie, numai ruină, scrum atomic, doliu și suferință.

Pentru ca cititorul să înțeleagă din punct de vedere astrologic explicarea științifică a fenomenelor fundamentale care apar în comunism, în cursul acestei lucrări vom prezenta succint, atunci când va fi nevoie, și câteva noțiuni teoretice de astrologie.

Un horoscop științific, așa cum încercăm noi să prezentăm, va cuprinde următoarele capitole, inegale ca întindere:

(1). Efemeridele planetelor. In acest capitol vom extrage din anuarele sau tabelele astronomice cele mai complete, efemeridele fiecărei planete. Efemeridele unei planete constau din patru coordonate sau elemente fundamentale ale poziției sale pe cer: ascensia dreaptă, declinația, longitudinea heliocentrică și latitudinea heliocentrică. Menționăm că astrologii moderni nu țin seama de coordonatele heliocentrice ale planetelor, adică de longitudinea heliocentrică și de latitudinea heliocentrică. In privința valorii pentru horoscop a coordonatelor heliocentrice ale planetelor, facem cunoscut cititorului că încă dela începutul secolului XVIII, contele Henry de Boulainviller în al său "Traité de l'astrologie pratique" (1717) propunea astrologilor ca să ia în considerație la calculul temei nativității nu numai pozițiile geocentrice, ci și pozițiile heliocentrice ale planetelor, însă nici un astrolog de atunci încoace n'a dat curs acestei sugestii pe cât de ușor de urmat pe atât de prețioasă pentru cunoașterea mai adâncă a tainelor destinului uman. La capitolul Efemeride cititorul, pe lângă efemeridele atât geocentrice cât și heliocentrice ale Soarelui, Lunei și ale celor opt planete care se cunoșteau în anul 1917, an în care s'a născut fiara comunistă, va întâlni și efemeridele aproximative a încă cinci planete gigante transplutoniene, a căror existență noi am dedus-o prin calcul astronomic în anii 1966-1973, cercetând influența pe care mișcarea planetelor o exercită asupra fenomenelor meteorologice de pe planeta noastră.

(2). Aspectarium. In acest capitol, foarte redus ca întindere, vom prezenta atât aspectele geocentrice cât și aspectele heliocentrice în care se aflau la data de 7 Noembrie 1917 toate planetele incluse în efemeride.

(3). Predispozițiile pe care pozițiile inițiale ale planetelor le semnifică în horoscopul fiarei comuniste. Tinem să-i informăm pe cititorii noștri că noi încercăm să valorificăm într'un mod mai amplu indicațiile pe care le dă celebrul "Calendar Thebaic" privind caracteristicile de destin ale celor 360 de grade ale Zodiacului. Acest calendar a fost elaborat acum patru sau cinci milenii de către înțelepții preoți astronomi din Teba Egiptului. Noi am folosit textul francez al acestui calendar, în ediția Jean d'Assier, Encyclopédie des sciences occultes, Dom Néroman, Paris.

(4). Predispozițiile pe care le semnifică aspectele planetelor la data de 7 Noembrie 1917. In acest capitol vom deduce unele trăsături caracteristice ale comunismului din aspectele notate în Aspectarium.

(5). Prevederea evenimentelor. Cunoscând marea majoritate a predispozițiilor pe care cerul de naștere le oferă comunismului în mod practic în momentul monstruoasei sale nașteri din 7 Noembrie 1917, vom arăta, începând dela această dată, mersul planetelor uriașe pe cer și influența acestora asupra desfășurării comunismului și a istoriei contemporane până la desființarea comunismului. Acesta este cel mai important capitol într'un horoscop și va ocupa un spațiu mai întins.

I. Efemeridele planetelor

Efemeridele Soarelui, Lunei și ale planetelor Mercur, Venus, Terra, Marte, Jupiter, Saturn, Uranus și Neptun le-am extras din anuarul American Ephemeris and Nautical Almanach, Washington, 1917, iar efemeridele celor cinci planete gigante transplutoniene, pentru care, pentru ușurarea expunerii, propunem deocamdată niște nume de zei antici din mitologia tracodacă și greacă și niște simboluri care să le deosebească de celelalte planete, le-am calculat noi.

Iată care sunt aceste efemeride:

Soarele (☉): 14h45m ascensie dreaptă; -16° 11' declinație sudică.

Luna (☽): 9h40m ascensie dreaptă; 8° 40' declinație nordică.

Mercur (☿): 14h53m ascensie dreaptă: -17° declinație sudică; 230° longitudine heliocentrică; -0° 18' latitudine heliocentrică.

Venus (♀): 18h03m ascensie dreaptă; -26° 22' declinație sudică; 348° longitudine heliocentrică; -3° 23' latitudine heliocentrică.

Terra (♁): 41° longitudine heliocentrică; 0° 00 latitudine heliocentrică

Marte (♂): 10h21m ascensie dreaptă; 12° 06' declinație nordică; 119° longitudine heliocentrică; -1° 44' latitudine heliocentrică.

Jupiter (♃): 4h30m ascensie dreaptă; 20° 56' declinație nordică; 63° longitudine heliocentrică.

Saturn (♄): 9h07m ascensie dreaptă; 17° 11' declinație nordică; 131° longitudine heliocentrică.

Uranus (♅): 21h29m ascensie dreaptă; -15° 33' declinație sudică; 325° longitudine heliocentrică.

Neptun (♆): 8h37m ascensie dreaptă; 18° 20' declinație nordică; 124° 35' longitudine heliocentrică.

Zalmoxis (⚥): 9h40m ascensie dreaptă; 14° declinație nordică; 142° longitudine heliocentrică.

Sarmis (⚦): 16h40m ascensie dreaptă; -22° 10' declinație sudică; 253° longitudine heliocentrică.

Aurora (⚨): 14h52m ascensie dreaptă; -16° 35' declinație sudică; 226° longitudine heliocentrică.

Bendis (⚩): 23h08m ascensie dreaptă; -5° 10' declinație sudică; 349° longitudine heliocentrică.

Dionyosos (⚲): 6h 48m ascensie dreaptă; 22° 54' declinație nordică; 100° longitudine heliocentrică.

Nu am inclus în calculele noastre influența planetei Pluto, deoarece așa cum rezultă din cercetările noastre, această planetă, având o înclinație foarte mare a planului orbitei sale pe planul Eclipticii, înclinație care are o valoare de 27°, exercită o influență neglijabilă atât asupra fenomenelor astronomice cât și asupra celor meteorologice de pe Terra.

Zeii antici, cu al căror nume am denumit cele cinci planete gigante transplutoniene, sunt următorii: Zalmoxis Gebeleisis, zeul suprem al Geto-Dacilor; Sarmis, zeița protectoare a Sarmisegetuzei; Bendis, zeița castității și a vânătoarei la Traco-Daci, omoloaga zeiței Diana a Romanilor; Aurora, zeița zorilor la Grecii antici; Dionyssos, zeul vinului și al petrecerilor orgiastice la Traco-Daci, de unde a trecut la Greci.

Dr. N. VINEREANU

CUVANTUL COPIILOR

DE DIMINEAȚĂ

Chiar așa: de dimineață
toți copiii se răsfață.
Un bebică
de furnică
a furat pâinică mică
și mănâncă tot-tot- tot .
Ba. . . se linge și pe bot!
Prichindel
de greierel
hopa - hopa "cri!" și el
doar- doar o fura ceva.
S'a'ncurcat în pijama
și-acum cade rostogol
lângă rațe, în ocol.
Râd bobocii de rățușcă:
- Uite, cântă o gălușcă!

Eu, acuma, ce să zic?
Am și eu băiatul mic.
- Măi Văcuță,
fii drăguță:
am acas'un băiețel
vrea și el, lapte, nițel!
Vaca zice:"Muuu și Muuu !"
"Uite lapte: acu! acu!"
- Dar mai am și o fetică.
Mai dă'mi lapte, o țărică. . .

Pisi zice:
- Am pisoi.
Vor și ei lapte, ca voi !
Şi mai vin vreo trei cățęi
rotofei
și sprintenei:
- Dă'ne lapte, dacă vrei,
că ne este tare sete!
Şi-l vom bea pe îndelete. . .

Si Văcuța:"Muuu și Muuu !"
"Hai la lapte: tu și tu!"

Lângă ea, un vițeluș
ce-l aduse barza'acuș
jăluia cu'n greieruș:
- O să bea laptele tot
si de foame, nu mai pot.
Ăștia s'au pornit pe jaf.
Dă-le, Mamă, lapte praf !

Florica BATU

ABECEDAR CREŞTIN

In Tara Sfântă era un orășel numit Nain. Ilsus Hristos, împreună cu ucenicii, tocmai se apropiau, când pe poarta cetății au văzut că iese lume multă plângând.

Ce se întâmplase ? In orășel trăia o femeie sărmană căreia îi murise bărbatul mai demult și singura ei mângâiere era fiul ei. Când se întorcea acasă obosită dela lucru zâmbetul băiatului o făcea să uite de toate necazurile. Il iubea tare mult și nu avea alți băieți și fete, ci numai pe el.

Intr'o zi copilul s'a îmbolnăvit, iar biata mamă căuta în fel și chip să-l facă sănătos, să-i audă din nou vocea lui voioasă: Bine-ai venit mămico !, dar băiatul după vreo câteva zile a murit. Intreg orașul s'a întristat de durerea femeii sărmane. Domnului nostru Ilsus Hristos i s'a făcut milă de văduvă și a încercat să o liniștească zicând : "Nu plânge!". apoi venind lângă sicriu a grăit: "Tinere, ție îți zic: Scoală-te !

Si copilul s'a ridicat din sicriu și a început să vorbească, chemând voios, precum înainte de a se îmbolnăvi, pe mama lui; iar oamenii s'au cutremurat de frică văzând minunea și slăveau pe Dumnezeu.

Părintele MITREL

Ziceți repede și de multe ori

Ziceți de 5 ori:
Puțină pritocitoare cu 12 pritocitori tot într'o pritocitoare.

*

Ziceți de 5 ori:
Cărămidarul cărămidărește cărămidăria cărămidarului din cărămidărie.

Livada cu litere

In prisca din grădină
Elu'ntrebă o albină:
- Spune-mi cine stă aici ?
- A, păzită de arici.

Imprejur cerdace albe,
Si în geam păduri de nalbe.
Elu și cu Victorița
I-au deschis lui A porțița.

Vrăjitoare din alună,
Care toarce fir de lună
Si joacă la citere
Cu flăcăi de litere.

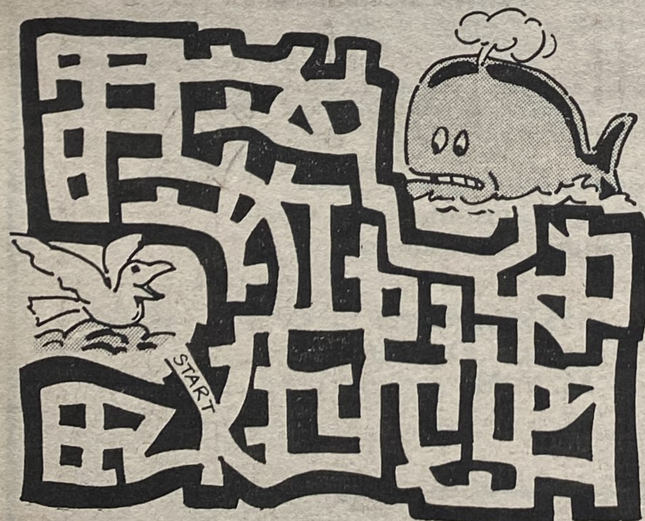
Ah, ce bună este A!
La copii le dă, așa...
Si pe când vorbea albina
A văzut că în grădina

De aloe și aluni,
Au intrat copiii buni,
Doar o fată Victorița
Plânge că și-a rupt rochița

La castel, de un arici.
A o pupă: Stai aici.
Spune-mi dragă Victoriță
Vrei alune, sau alviță ?

- Adă-mi toate că îmi plac
Maică A c'am fost cuminte.
Dar să'nvăț ariciul minte
Spune-i ca să-mi dea un ac.

Dumitru D.ICHIM

PESCĂRUȘUL ARE O VESTE BUNĂ PENTRU PRIETENA LUI, BALENA. VĂ RUGĂM ARĂTAȚI-I CALEA ...

Umbre pe pereți

Ghicitori

La trup pepene,
La cap pieptene,
La picioare rășchitoare.

(Cocoșul)

Nalt cât casa,
Verde ca mătasa,
Dulce ca mierea,
Amar ca fierea.

(Nucul)

Capul, trupul mi's tot una,
Pe-unpicior stau totdeauna,
Am cămăși nenumărate
Si le port toate'mbrăcate.

(Varza)

DEZLEGAREA CAREULUI DIN PAG. 20

M	U	R	E	S	A	N		D	O	B	R	I	N
U	N	I	T	A	R		P	O	P	E	S	C	U
R		M	O	R	A	R	U		R	N		I	N
E	B	A		B		E	S	T	I	Ç	A		A
Ş	O		S	U	Ş		T		T	H		F	R
A	G	A	T		C	U	I	B		E	O	L	A
N	I	M	I	C		N	E	A	P	A	R	A	T
	O	A	M	E	N	I		L	O		A	C	E
H	A	T	U	R	I		C	A	P	E	L	A	
O	C	O	L		C	R	O	N	O	Ş		R	S
L	A	R		S	A	O		E	V	I	T	A	T
D		I	I	E		Ş	O	Ş	I	T	A		I
E	L		Ş	C	O	C		C	C		H	A	R
R	A	N	I		L	O	C	U	I	T	O	R	I

MATERIALELE PENTRU "CUVÂNTUL COPIILOR" SE POT TRIMITE LA ADRESA Pr.DUMITRU ICHIM, 71 VANIER DR., APT 201 KITCHENER, ONTARIO N2C 1J4 , CANADA

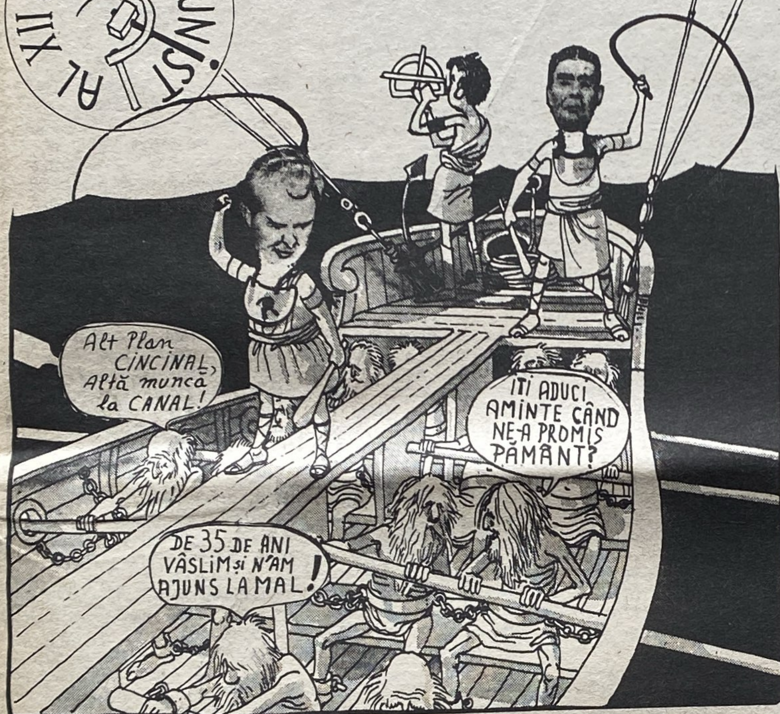
SĂ RÂDEM... SAU SĂ PLÂNGEM...?

ANUL 4 Nr. 20 APARE CÂND ARE INSPIRAȚIE!

URZICA LIBERĂ

AHOY!! AHOY!! NOUA FERICIRE SOCIALISTĂ LA ORIZONT

Dinu MĂTRĂGUNĂ

INSTANTANEE DIN CIRCUL PECERIST-RESERIST

PURICELE

Calculase Sandu că se va face și el ''șmecher'' în felul său dacă se va aciuia nu altundeva, ci deadreptul la privilegiatul institut ''Maxim Gorki''; așa până ce va trece, după cum era el convins, vremea asta de rea zăpăceală ce împinge apele tot mai evident spre consolidarea cursului pecerist. Nu avea el nimic prost la activul său, nici origină socială nesănătoasă nu avea. Atâta doar că organic nu se împăca cu toate acestea câte acum se oploșeau. Dar asta nimeni nu o poate ști până ce tu însuți, cu mâncărici pe limbă, n'o spui.

La ''Maxim Gorki'' Sandu trebuia acum să digere toată învățătura ruso-bolșevică, limba rusă și sovietică, istoria și literatura rusă și sovietică etc. Greu, deadreptul chinuitor. Acesta e însă prețul soluției vremelnice până se va face hopul. A crezut că și alții judecă tot așa, subiectivist, și mai mult din dorința lui de a fi așa, și-a închipuit că a depistat prieteni în persoanele lui Pisdeli și Purec. A pronunțat către primul nu știu ce cuvinte, în tot cazul nu radicale, ce nu cadrau cu profilul bolșevizat al institutului ''Maxim Gorki''. Acela a povestit chestia cu haz ''amicului'' comun Purec. Si iată că la masa cantinei ''Gorki'' (cuvântul înseamnă: amar), nimeni altul, ci ''amicul'' Purec îl ''execută'' pe Sandu confiscându-i cartela de masă. Deacum nu mai are dreptul să mănânce!

Nu înțelegea Sandu cum e posibil ca un prieten să-i facă una ca asta.

- Apoi și tu, îi reproșe cunoscutul, dacă te împrietenești tocmai cu un purec! Nu știai că purecii pișcă? La ce altceva s'ar pricepe ei? Purecul asta știe, asta face: să piște. Parcă n'ai mai avut purici la viață ta! Iți mai trebuia unul ca ăsta, balișoi! Tu trăiești din mâncare - poftim de mai mănâncă acuș, ia -, el trăieste din piscătură. Mai încape vorbă! Ulterior află Sandu din titlul unui film că puricele se mai bagă și în ureche.

S. GÂRLEANU

OLIMPIADA CARE TREBUIA SĂ SE ȚINĂ LA MOSCOVA

La deschiderea Jocurilor Olimpice trebue aprinsă flacăra.

Să deschidă -Olimpiada
Brejnev pregăti... grenada !

Flacăra Jocurilor Olimpice se aprinde cu lumina adusă din Grecia.

Onasis;
Nu le dă nimic de-aici;
să-i ilumineze...Ilici !

Făclia Jocurilor Olimpice trebue să treacă prin mai multe țări.

Intrarea în Afganistan:
Brejnev s'a pornit pe bancuri:
La făclie-a pus și ...tancuri!

Jocurile Olimpice, prin prisma inflației.

Brejnev, pe Olimp, e faur:
''Davai Laur,
Davai aur !''

Jocurile Olimpice privite de Brejnev prin prisma intereselor personale.

Concurență ? Stimulent.
Laurul ? E...aliment !

E. BOTEZATU

Glume

- Sti de ce Elena Ceaușescu nu ține nici o conferință la vreun institut occidental ce i-a acordat titluri ?
- ???
- Nu s'a găsit translator pe limba ei.

- Toți cei care gândesc altfel decât marele nostru conducăror Ceaușescu să fie arestați !
- Bine, dar Ceaușescu nu gândește de fel !...

EPIGRAME ȘI CATRENE

Ion CICALĂ

DESTIN PERSAN

Așa a vrut Alah
să nu scape de șah !...
Astăzi, fără șah,
se țin singuri în șah !

DESTIN AFGAN

Când dictatura proletară
la Kabul a triumfat,
toți afganii constatară
că n'au proletariat.

UNUIA, DE MESERIE

PRESEDINTE PE VECIE

Văzând în tinerii veniți doar..''infiltrații'',
Președintele ''Sacrei'' Asociații
în fond are un singur țel:
s'o ducă'n pensie cu el !

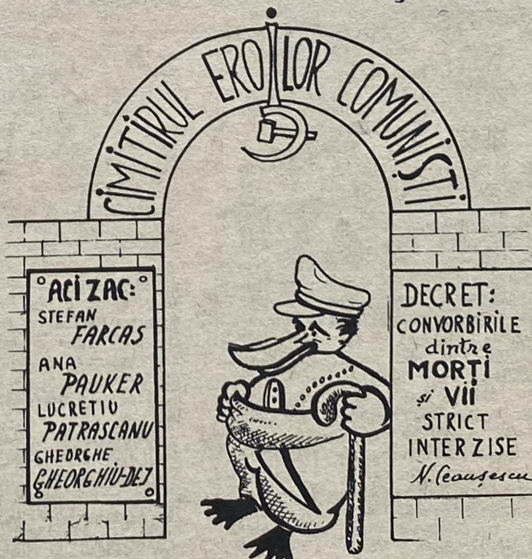

RĂȚOIUL EXILAT

ANUL X OUL NR. 31

Asigurarea ''idipidinței''

NICULIȚĂ IA MĂSURI PENTRU APĂRAREA GRANIȚELOR!

Pentru a se elimina repetarea evenimentelor din Ungaria, Cehoslovacia și Afganistan, gânditorul Niculiță a luat severe măsuri de securitate: S'au instalat gărzi în jurul cimitirelor pentru a opri ori ce invitație trimisă trupelor sovietice de eliberare de către foștii conducători comuniști.

Dona-RĂȚOIUL

O VALOROASĂ MANIFESTARE ŞTIINŢIFICĂ ROMÂNEASCĂ LA MUNCHEN

Ramura din Germania a Societăţii Academice Române - prestigioasa organizaţie cultural-ştiinţifică a Românilor din Exil-ramură care de câţiva ani se menţine cea mai activă, a organizat la sfârşitul lunii Octombrie o nouă şi importantă reuniune ştiinţifică la München. Manifestarea a avut loc în zilele de 25 - 27 ale acestei luni şi s'a întitulat "Zilele Româno-Germane". Ea a adunat în jurul aceleiaşi "mese rotunde", deopotrivă pe o seamă de membri şi susţinători ai Societăţii, prezenţi în acele zile la München, cât şi pe numeroşi oameni de cultură germani interesaţi de cultura germanilor din România şi, în general, din Sud-Estul european, şi de raporturile culturale româno-germane în ansamblu.

Desigur, lucrările sesiunii ştiinţifice din acest an - dată fiind tema centrală amintită - s'au axat îndeosebi pe relevarea raporturilor culturale existente îndelung între cele două naţiuni, în perspectivă istorică, punând în lumină în principal modul în care a fost privit şi preţuit poporul român de către Germanii care au convieţuit cu el vreme de secole pe pământul românesc şi, deopotrivă, cum a privit şi stimat poporul român pe Saşii, Svabii şi ceilalţi Germani trăitori între graniţele româneşti, şi colaborarea lor economică şi culturală; dar şi aspecte ale colaborării economice şi, mai ales, culturale dintre Români şi Germanii din patria celor din urmă.

Lucrările sesiunii au avut loc la "Casa Germanilor din Est" (Haus des Deutschen Ostens), patronată de "Institutul pentru Germanii din Europa de Sud-Est" (Sudostdeutsches Kulturwerk), coorganizator al sesiunii.

Sedinţa de deschidere s'a ţinut în ziua de Joi, 25 Octombrie, între orele 15,30 - 17. In cuvântul inaugural, Dl. Dr. Constantin Sporea, preşedintele ramurii din Germania a Societăţii Academice Române şi organizatorul principal al sesiunii, după ce i-a salutat pe participanţi, a subliniat importanţa desvoltării continue a relaţiilor culturale româno-germane şi utilitatea studierii lor în perspectivă istorică, întrucât ele ne pot da o imagine a ceea ce a însemnat îndelungata convieţuire româno-germană pe pământul românesc şi ne pot oferi elemente care să servească la o evoluţie următoare a lor spre folosul ambelor popoare. Referindu-se la interinfluenţa dintre amintitele relaţii, pe plan economic, cu cele din sfera culturală, vorbitorul a invocat exemplul savantului român Sextil Puşcariu, a cărui venire la studii în Germania, pe vremea tinereţii sale, s'a datorat faptului că rudele sale cunoscuseră Germania cu prilejul participării lor la Târgurile internaţionale de la Leipzig; impresionaţi de calităţile Germanilor, de desvoltarea economică şi culturală la care s'au ridicat, aceste rude l-au îndrumat pentru studii tocmai aici, unde aveau convingerea că educaţia sa va fi cea mai optimă cu putinţă. De asemenea, a mai exemplificat vorbitorul, negustorii români au întemeiat la Leipzig o capelă românească,- adică o realizare culturală-pe la mijlocul secolului trecut, lăcaş de rugăciune care a devenit şi locul de întâlnire a tuturor negustorilor români din cele trei vechi principate româneşti: Muntenia, Moldova şi Transilvania. O desvoltare pe mai departe a relaţiilor româno-germane pe plan cultural, a încheiat Domnia-Sa, va fi întotdeauna spre binele celor două naţiuni, iar studierea acestor relaţii se cere continuu lărgită şi adâncită, spre cunoaşterea şi înţelegerea cât mai deplină a urmărilor pe care aceste relaţii le-au avut asupra desvoltării culturale şi economice de ambele părţi, şi pentru întrevederea şi influenţarea desvoltării lor în viitor.

In cadrul acestei şedinţe au adus salutul lor şi al organizaţiilor pe care le reprezentau: poetul svab, originar din Banat, Hans Diplich (traducător al unor capodopere ale literaturii populare române, al lui Eminescu, Blaga şi al altor poeţi români de frunte), până de curând preşedinte al organizaţiei culturale centrale a tuturor grupurilor germane provenite din Estul şi Sud-Estul Europei - reprezentând acum pe preşedintele Institutului co-organizator; şi Inginerul Albert Simon, directorul Casei Germanilor din Est. Au fost prezenţi, de asemenea, la această şedinţă, ca şi la lucrările ce au urmat timp de alte două zile, o seamă de reprezentanţi ai grupurilor etnice germane din România ai căror componenţi s'au stabilit în ultimele decenii, în număr considerabil, pe teritoriul german, precum şi intelectuali germani autohtoni. Dintre aceştia amintim pe: Dr. Heinrich Zillich, originar din Braşov, autor al mai multor cărţi scrise despre România; Prof. Dr. Hermann Gross, originar tot din Braşov; Dr. Honoris Causa Johannes Maurer, directorul aşezământului "Haus der Begegnung" din München; Dr. Franz Priller, fost Director general în Ministerul Muncii; Hans Bergel, scriitor şi ziarist originar din Transilvania, redactorul şef al ziarului "Siebenburgische Zeitung" din München; bucovinenii: Prof. Dr. Emanuel Turczynski, Dr.-ul Rudolf Wagner - fost deputat bavarez şi director al ziarului "Der Sud-Ost-Deutsche"-, şi preotul Otto Weber; preoţii dobrogeni Dr. Florian Müller - fost îndelungă vreme şeful Misiunii Române Unite în Austria şi, apoi, în Germania,-Hyronimus Menges; ş.a.

O PARTE DIN PERSOANELE CARE AU LUAT PARTE LA FESTIVITATEA DIN MÜNCHEN' Foto- KEINER, Munchen

Sedinţa inaugurală a cuprins şi două referate: Despre convieţuirea Românilor cu Germanii, susţinut de Dr. Rudolf Wagner; şi Imaginea Românilor în scrierile mele literare, susţinut de Hans Bergel.

Prima zi a avut parte şi de o încheiere festivă: primirea participanţilor la sesiune de către un reprezentant al Primarului general al Münchenului, în una din sălile festive ale splendidului edificiu al municipalităţii müncheneze. După salutul adresat oaspeţilor de către amintitul reprezentant al gazdelor, Consilierul municipal Hans Podiuk, în numele participanţilor germani la sesiune a răspuns Hans Bergel, iar în numele Românilor a vorbit Profesorul Dr. Leontin Constantinescu, de la Universitatea din Saarbrücken, care a primit din partea gazdelor şi un tom consacrat capitalei bavareze, ca o atenţie simbolică pentru oaspeţi.

Sedinţele de comunicări ştiinţifice au avut, apoi, loc după cum urmează: 1) Vineri dimineaţă, între orele 9, 30 si 13; 2) Vineri după amiază, între orele 15, 30 - 21; 3) Sâmbătă dimineaţă, între orele 9 - 14. Sedinţa de deschidere a fost condusă de Prof. Dr. Leontin Constantinescu, iar cele trei şedinţe de comunicări, în ordine, de către: Dr. Dumitru Amzar, din Wiesbaden, Prof. Dr. Constantin Nagacevschi, de la Universitatea din München, şi Dr. Karl Jering, fost multă vreme responsabil pentru problemele Germanilor din Est în Ministerul Muncii.

Sedinţele de comunicări au fost extrem de dinamice. N'a existat un referat care să nu fi fost urmat de discuţii ample şi pertinente, ceea ce a făcut ca sesiunea să nu se reducă la o simplă prezentare înşiruită de referate, ci să devină o interesantă şi temeinică desbatere. Pe lângă referenţii înşişi - în general, cu toţii activi tot timpul - au luat în repetate rânduri cuvântul: Dr. Ioan V. Emilian, directorul ziarului "Stindardul" din München; Dr. Karl Jering, din München, Dr. Vasile Tulescu, Dr. Heinrich Zillich, Prof. Dr. Hermann Gross, Dr. Constantin Sporea ş.a.

Caracterizată prin amintitul spirit de participare activă generală la desbaterea problemelor puse în discuţie, sesiunea recent încheiată a Societăţii Academice Române (la care a fost prezent, activ, şi reprezentantul ramurii din Italia, Prof. Dr. Teodor Onciulescu), s'a bucurat şi de o relevabilă varietate de subiecte, grupate toate în jurul temei centrale amintite. Titlurile comunicărilor sunt grăitoare în acest sens: Relaţiile româno-germane în domeniul juridic, de Prof. Dr. Leontin Constantinescu; Contribuţiile romaniştilor germani la studiul limbii române, de Prof. Dr. Ion Popinceanu, din Erlangen; Scrieri ale unor cărturari germani despre cultura populară română, cu referire specială la Banat, de Prof. Dr. Gabriel Manolescu, din München; Cercetările lui Raimund Friedrich Kaindl asupra folclorului românilor bucovineni, de Prof. Dr. Teodor Onciulescu, de la Universitatea din Neapole, Italia; Imaginea Românilor dobrogeni, văzută de către Germanii din Dobrogea până mai ieri, de Pr. Dr. Florian Müller; Tânărul Maiorescu în cercul Societăţii filosofice din Berlin, de Dr. Dumitru Amzăr; Românii şi Germanii văzuţi prin prisma mass-mediei, de Alfred Coulin, ziarist din Köln; Imaginea Românilor în literatura germană, de Horia Stamatu, poet şi eseist din Freiburg; Historismul românesc în literatura de specialitate, de Prof. Dr. Emanuel Turcznyski, de la Universitatea din Bochum; şi: Consideraţii asupra influenţei culturale germane în România, de Mihai Cismărescu, jurist şi critic literar din München.

Conchidem cu satisfacţie că aceste referate, pe care aşteptăm să le şi citim nu peste prea multă vreme, reunite într'un volum proiectat de conducerea Societăţii Academice Române, au reuşit să proiecteze lumini edificatoare asupra multora din aspectele relaţiilor româno-germane pe plan cultural, atât înăuntrul graniţelor fostei Românii-Mari, cât şi între Români şi Germanii din ţara lor de baştină. Aşa cum au relevat în încheiere, şi Dr. Karl Jering, conducătorul şedinţei finale, precum şi Dr. Constantin Sporea, participanţii la sesiune pot constata din nou utilitatea studierii raporturilor culturale româno-germane şi, deopotrivă, necesitatea continuării acestor studii, mereu mai amplificat şi mai aprofundat. Noi nu putem decât, raliindu-ne acestor concluzii, să-i urăm conducerii ramurii din Germania a Societăţii Academice Române o activitate spornică, la acelaşi bun nivel, ani mulţi şi de aci înainte, şi să ne exprimăm speranţa că ramurile surori, din Italia şi Franţa, ale Societăţii, se vor dovedi şi ele, în viitor, la fel de active, spre binele desvoltării şi afirmării culturii române în Lumea Liberă!

Doru MĂRGĂRIT

CUM ŞI CÂT NE CUNOSC STRĂINII

Reproducem locul României în Europa, cu vecinii dela Nord şi Sud, aşa cum a apărut în "Magazinul cu mărunţişuri", scris în limba română, la New York. (Nr.92, Dec.1979,p.14)

ŞTIRI DIN LUMEA ROMÂNEASCĂ

COMEMORAREA ZILEI DE 24 IANUARIE

TORONTO

Sâmbătă 26 Ianuarie 1980, membrii parohiei "Sfântul Gheorghe" din Toronto, Canada, au comemorat ziua UNIRII, cu o frumoasă manifestare românească.

Sărbătorirea a avut loc în hala parohială, la care au participat un număr mare de fraţi români.

Măreaţa sărbătoare a început cu un program cultural, închinat evenimentului, după care a urmat un banchet festiv si dans.

Partea culturală a cuprins: o cuvântare rostită de domnul Vasile Dudu, care a vorbit despre însemnătatea zilei Unirii în viaţa noastră a românilor pribegi.

Domnia-sa a dat frumoase îndemnuri la toţi, arătând că numai uniţi lângă Biserică, putem fi de folos Neamului şi Ţării, care este astăzi subjugată de forţele diavolului ateo-comunist. Deasemenea a atras atenţia şi acelora cărora le place să steie în două părţi: în lumea exilului adevărat, ori numai semi-exilaţi, cu legături personale cu agenţii ambasadelor comuniste. Este un mare păcat pe care îl săvârşesc aceştia în contra Naţiei Româneşti, a spus domnia-sa.

DOAMNA M.DIMOV CÂNTÂND

DANSÂND "HORA UNIRII"

Cuvântarea plină de însufleţire şi de realităţi dureroase a fost întreruptă de nenumărate ori cu aplauze lungi din partea publicului.

După cuvântare, programul a continuat cu recitări, cântece, etc.

Remarcăm pe talentatul Ed. Lascu, care cu vioara-i fermecată a cântat: Balada lui Ciprian Porumbescu şi Cicârlia. Domnul George Saftencu, a recitat cu talent, poezia "Mi-am îngropat dorul sub cetini" de Dumitru Paulescu. *Doamna Maria Dimov, într'o scenetă coreografică*, a delectat publicul cu dulci melodii româneşti.

A mai recitat Gloria Marinescu şi a cântat un cor de copii, conduşi de doamna Dimov şi doamna Elena Marinescu. -In cor şi în scenetă au luat parte: Gloria Marinescu, Oana Marinescu, Mirela Matei, Georgeta Micinic, Suzana Radoi, Liliana Barsoni, Florin Popa şi Charley Dimov. In programa luat parte şi maestrul Stefan Ciotloş, care, împreună cu orchestra domniei sale a contribuit la reuşita serbării. Programul cultural s'a încheiat cu "Hora Unirii", la care, lumea din sală, dând mână cu mână, au dansat hora românească.

Programul cultural a fost aranjat şi condus de parohul bisericii, preotul Nicolai Zelea.

După banchet au mai vorbit preotul paroh, Nicolai Zelea şi preşedintele consilului parohial, domnul Constantin Roman. Cu această ocazie s'a mulţumit persoanelor venite din alte localităţi, ca: membrilor Asociaţiei Culturale Române din Hamilton, care au venit cu toţii îmbrăcaţi în frumoase costume olteneşti. Printre ei am remarcat, pe; domnul Vasile Guian, preş. Asociaţiei, Victor Weinheimer, Florin Sandulescu, Mihaela Moisin, Dr. Daniel Ordeaunu, Lena Bălaşu, George Bălaşu (directorul ziarului "Cuvântul Românesc"), Tudor Murgoci şi Emi Murgoci. Din Hamilton au mai fost prezenţi domnul şi doamna V.Asceniuk, împreună cu fiica Casey şi feciorul Filip, iar din Ottawa, domnul şi doamna N.Pora.

După banchet a urmat dansul, care a ţinut până noaptea târziu.

Corespondent

LOS ANGELES

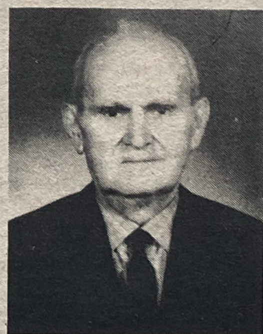
Duminecă, 27 Ianuarie 1980, românii din Sudul Californiei, adunaţi în sala de banchete a parohiei "Sfânta Treime" din Los Angeles, au comemorat împlinirea a 121 ani dela "Unirea Principatelor". Părintele Richard Grabowski, într'o cuvântare în limba engleză, a scos în evidenţă însemnătatea acestei comemorări, subliniind că " numai în decurs de trei săptămâni datorită fruntaşilor săi poporul român a realizat visul strămoşesc, unirea celor două Principate, într'o singură ţară "România", prin unitate, muncă fără preget şi înalt patriotism". Domnul Miron Butariu, după ce a făcut o scurtă expunere a faptelor istorice, aseamănă actuala invazie a Afganistanului, de către armata roşie, cu ocuparea Moldovei şi Munteniei în anul 1853, de către armata ţaristă, sub pretext că îi apără acum de imperialişti; iar atunci că apără pe "creştinii persecutaţi de turci". Invazia de atunci a înspăimântat Marile Puteri Europene, care s'au coalizat împotriva Rusiei, care a fost înfrântă în războiul Crimeii. Aşa s'a născut Unirea Principatelor, ca să stea ca zăgaz împotriva puhoiului rusesc. Indeamnă să stea strâns uniţi în jurul "bisericilor şi societăţilor şi să sprijinească guvernele în care trăiesc, ţinând conştiinţa lor trează şi tare, pentru că şi acum ca în preajma Unirii Principatelor, s'ar putea ivi posibilitatea, ca România să îşi câştige libertatea şi independenţa şi de aceea este nevoie ca românii sa aştepte cu conştiinţa tare şi nădejde nezdruncinată, ca să fie folositori poporului lor". La propunerea sa, aduneare prin aclamaţii a votat următorul:

APEL LA UNIRE

"Românii din Sudul Californiei, sărbătorind împlinirea a 121 de ani a măreţului act istoric "UNIREA RINCIPATELOR MOLDOVA SI MUNTENIA" fac un călduros apel la fraţii lor români, răspândiţi în întreaga lume, să stea strânşi uniţi în jurul bisericilor şi societăţilor lor; făcând continue acţiuni constructive, care să întărească unitatea românească; să afirme cu tărie dreptul la libertate al poporului român, să denunţe cu tărie imperialismul totalitar sovietic, care tinde să subjuge toată lumea; după ce a rupt părţi importante din teritoriul României şi a subjugat poporul român; asigurând pe Preşedintele şi Guvernul Statelor Unite ale Americei de întregul nostru sprijin; pentru a duce la bun sfârşit eliberarea din captivitate a ostatecilor americani, deţinuţi în mod criminal în Iran şi deplina reuşită a politicei de stăvilire a imperialismului Sovietic, care a dovedit odată mai mult că primejdueşte nu numai securitatea Americei, ci şi pacea în lume"

Reporter

ION PĂSCĂLUŢĂ

In Ianuarie 1980 Ioan Păscăluţă a împlinit 90 de ani.

O lungă viaţă ce cuprinde aproape un secol, în decursul căreia I.Păscăluţă a cunoscut şi a trăit tot ce acest secol a însemnat pentru acea parte a lumii ce pentru noi toţi a fost şi rămâne TARA ROMANEASCA.

Ion Păscăluţă s'a născut în 1890 în com. Fălesti, jud.Bălţi, pe pământul, înstrainat acum, al Basarabiei. Fiu de ţărani moldoveni, el nu şi-a uitat şi nu-şi uită obârşia niciodată. Năzuinţele şi viaţa acelora în mijlocul cărora s'a născut s'au identificat cu viaţa şi cu activitatea sa de mai târziu.

Când, în 1917, Basarabia a început lupta pentru autodeterminare, I. Păscăluţă s'a angajat firesc în ea, a fost în primele ei rânduri. Ca organizator al Primului Congres Ostăşesc Moldovenesc el a contribuit la crearea acelor condiţii care au făcut posibliă constituirea Sfatului Ţării. Mai târziu, în calitate de deputat al Sfatului Ţării şi conducător al Blocului Moldovenesc al deputaţilor, I.Păscăluţă a continuat lupta pentru traducerea în viaţă a aspiraţiilor acelora pe care îi reprezenta. Unirea tuturor românilor într'o singură ţară în 1918 n'ar fi fost posibilă fără acţiunea curajoasă şi perseverentă a Sfatului Ţării.

Ioan Păscăluţă a fost în primele rânduri ale acelora care îi numim azi făuritorii Unirii. Sunt pagini de istorie ce nu pot fi uitate.

Stabilit în 1971 în Canada, I. Păscăluţă continuă activitatea ce de-a lungul întregie sale vieţi a constituit preocuparea majoră: cauza Basarabiei. In diverse publicaţii româneşti de peste hotare au apărut amintiri şi articole ale sale pe tema mereu vie pentru toţi românii: Basarabia.

Ii urăm compatriotului nostru, la cea de-a 90 aniversare, Sănătate şi La mulţi ani !

MANIFESTAŢIE

In ziua de 30 Decembrie 1979, în faţa sediului Misiunii Române la ONU, care sărbatorea ziua republicei, a avut loc o manifestaţie de protest din partea Românilor care luptă pentru reîntregirea familiilor.

Dl Dionisie Gârţu, din New York, ne-a declarat: "Protestăm în continuare până la reîntregirea familiilor. In săptămâna Naţională Americană pentru Drepturile Omului 10-16 Decembrie 1979, am reînceput greva de protest, pentru aducera în Statele Unite a fratelui meu Ing. Atanase Gârţu şi familiei lui din Bucureşti şi a surorii mele Florica Miliu şi a familiei sale din Constanţa".

Corespondent

MOARE PE NEASTEPTATE GEORGE VOISHAN

In ziua de 19 Decembrie 1979, s'a stins din viaţă, în vârstă de 67 ani, George Voishan, un fruntaş al comunităţii române din Los Angeles; binecunoscut în toate grupurile de români din Statele Unite şi Canada, un mecena al Episcopiei Ortodoxe Române dela Vatra Românească. Moartea a survenit dintr'o boală scurtă, de cancer.

Slujba înmormântării s'a oficiat Duminecă 23 Decembrie 1979, la biserica ortodoxă "Sfânta Treime" din Los Angeles". Inmormântarea a avut loc în cimitirul dela "Vatra Românească".

INFORMAŢII

Tribunalul corecţional din München a condamnat pentru tâlhărie şi încercare de tâlhărie la opt ani şi şase luni închisoare pe Ion Dumitrache. După cum se ştie Ion Dumitrache a intrat cu forţa în locuinţa unui român din Köln şi a încercat să jefuiască un gluvaergiu din München, tot originar din România. In ambele locuri a pătruns înarmat cu un pistol de gaze. Ion Dumitrache are azil în Franţa şi a colindat prin Frankfurt-Offenbach, Köln şi München. După informaţiile pe care le deţine poliţia, Ion Dumitrache ar face parte dintr'o bandă de răufăcători care "operează", după planuri făcute de o "centrală", un fel de "stat major". Această centrală depistează "locurile" unde trebuesc date "loviturile", iar "operatorii" vin din alte regiuni, dau loviturile, lucrurile furate sunt duse la centrală care le cumpără la preţuri derizorii, şi pe care ei le plasează prin alte reţele.

Corespondent

DIN PRESA COMUNISTĂ

SE FURĂ DIN OBIŞNUINŢĂ

Jafurile din avutul țării își au o scuză: Noi suntem statul, deci noi nu suntem hoți pentru că luăm din avutul nostru comun: proprietatea statului.

Dar se fură și unele articole pe care nu le poți vinde: receptoarele de telefon, ca să dăm un exemplu.

Iată un reportaj (Buc. 19, 10, '79) care tratează, superficial ca întotdeauna, problema furtului fără profit.

''Reporterul: Sunteți a patra persoană pe care o văd intrând în această cabină telefonică și care nu reuseste să dea un telefon. Ce are telefonul?

O cetățeană: Nu funcționează, este blocat. (S'au băgat fise în loc de monezi N.R.).

-- Vi s'a întâmplat să găsiți asemenea telefoane?

-- Da, găsim peste tot, în tot Bucureștiul. . . .

Alt cetățean:

-- Aci în cartierul nou, în Militari, încă nu avem cu toți posturi telefonice. (cartierul e terminat de câțiva ani de zile, N.R.) Am încercat să dau un telefon și am constatat că este smuls. . . .receptorul.

Alt cetățean:

-- Da, da, am încercat și eu să dau un telefon și am fost surprins că am găsit receptorul smuls.

--Vi s'au întâmplat și în altă parte aceste defecțiuni?

-- Da, mi s'a întâmplat! Sunt destul de frecvente''.

Dar cetățeanul dela periferie are și el o mulțumire:

''Telefoanele instalate în palatul poștei'' nu funcționează nici ele!

CE FRUMOASĂ E MINCIUNA!

Inainte de război, sub regimurile capitaliste--scrie Glasul Patriei-- România avea doar o singură fabrică de asamblare a unor aparate de radio și acum produce calculatoare electrice!

Inainte de război capitaliștii nu inventaseră calculatoarele pe care le produc acum comuniștii.

Pe sugativă ...

Intr'un interviu acordat săptămânalului Olandez ''News Ned'', Niculiță se referă la unele publicații de peste hotare (inclusiv ''Cuv. Rom.'') că acestea demonstrează ''nerecunoașterea realităților din țara noastră, în ce priveste libertatea individuală. S'au relevat Constituția și alte legi din țară, care acordă drepturi largi individului.''

Niculiță are dreptate !

In România libertatea-i pe hârtie !

Intre anii 1975-78 numărul de născuți la o mie de locuitori este de aproximativ 19.4%, dar rata de crestere a populației este numai de 1%.

CUM E REGLEMENTATA LIBERTATEA CUVÂNTULUI

La Congresul al XII-lea al Partidului Comunist Român, vechiul tovarăș Const. Pârvulescu l-a acuzat pe Niculiță că se prea laudă. Critica a fost explicată de admiratorii progresisti de aci ca un exemplu de libertate!

Suntem de acord. Fiecare cetățean are dreptul să-l critice o singură dată pe Niculiță.

Dacă vrei să-l critici și a doua oară trebue să aștepți până ieși din pușcărie.

Tovul Constantin Pârvulescu își asteaptă rândul într'un spital de nebuni.

Pentru a realiza un profit mai mare, fabrica de automobile Citroen a decis să-și construiască noul automobil Oldcit în România.

ÎNCĂ UN PUNCT COMUN!

România și Albania au multe puncte comune:

Cel mai înapoiat nivel de viață și cel mai avansat regim de teroare.

Acum avem și o linie comună aeriană! București-Tirana.

Dacă albanezul nu-i mulțumit, guvernul îl trimite în România ca să vadă că nici acolo nu-i mai bine, și . . . vice versa.

PILULE DE OTRAVĂ

S'au ținut recent la București lucrările Plenarei Consiliului Asociației Cineaștilor Români.

După o telegramă de supunere adresată către 'Fiul cel mai iubit al poporului nostru, etc., cinematografiștii și-au propus ''ca prin arta filmului să propagheze ideile partidului''.

De notat că aceste filme sunt prezentate publicului român american ca filme ''pur culturale'' unde ''se respectă'' eroii neamului.

Au început lucrările de amenajări hidrotehnice ale râului Frumoasa din jud. Harghita.

Ii invață ca să uițe.

Universitățile cultural-științifice generalizate și în mediul rural își au înscrise în program simpozionul: ''Libertatea de constiință și ateismul în societatea noastră, formează și metoda de educare materialist-științifică a maselor.''

Religia nu se mai învață în școli, dar se vede că poporul român n'a uitat de Dumnezeu, că dacă-L uita, atunci n'ar mai fi avut nevoie comuniștii ca să-și învețe tinerii că Dumnezeu nu există.

CEAUȘESCU - FACE ȘI EL CE POATE

N. STOIA

– ''Ce-ai cu el Dom'le? Face și el ce poate'' este o non-poziție tipic românească mergând cu iertarea peste limita crestinească. Căci atuncea când sunt călcate în picioare drepturile umane și politice ale națiunii, și în fața perspectivei anihilării ei, compromisul și târguiala în genul: ''Mai lasă Jupâne-mai pune Rumâne'' nu își au locul. Nu poate fi milă și înțelegere umană pentru cel care se cocoață în capul poporului dispunând de soarta a milioane.

Respectivul poate el fi cel mai capabil și înfigăreț activist al partidului (și cred că este) dar partidul însuși, întrupat mișelește, uzurpator, n'are nici un titlu ori justificare de a conduce poporul român. Cum n'a avut, nici nu are ori va avea vre-odată sprijinul masei ci al măsei, adică U.R.S.S. Aceasta își poate permite deacuma să aibe chiar și o flică - oaia neagră a familiei, de-abia opinia publică occidentală va fi mai derutată, confuză.

Căci de fapt, campionul ''idependenții'' se împăunează cu penele de prim cârtitor împotriva hegeomoniei sovietice a lui Gheorghiu-Dej.

Turnura, spectaculoasă, a fost provocată de un banal incident când Hrușciov, aflat în trecere prin România, enervat de planurile românești de a-și fabrica singuri locomotive electrice, a recomandat în loc cultivarea intensivă a porumbului ''că tot sânteți mâncători de mămăligă!'' (sic!). Comuniștii români erau pe buchia leninistă iar Hrușciov o luase razna și nici acasă la el nu era prea agreiat deci putea fi combătut. Poate că pe Gheorghiu-Dej asta l-a costat viața dar este sigur că Moscova n'a lăsat succesiunea așa la voia întâmplarii ci a ales cu grije și subtilitate marioneta dela București.

Aparențele fiind luminoase, mulți naivi au crezut că Ceausescu va reinstaura justiția și dreptatea, va slobozi nițel cătușele, va permite legături cu Occidentul. Dezamăgirea a fost totală deși, într'un fel, Românul se amuza la spectacolul unuia care profera proletarismul și practica pompa bizantină. Dintre sutele de mii de cereri de îndreptare un loz câștigător i-a ieșit istoricului C. Giurăscu care la al 16-lea memoriu a fost chemat de Ceaușescu. I se acorda jumătate din casa naționalizată, al doilea apartament trebuia plătit în rate la Stat de către fiu (profesor la Arte plastice). In plus, o ghiotură de chiriași urma să fie evacuați. Aceasta s'a și produs, spre uimirea vecinilor care observară un intens trafic de automobile oficiale. Fostul profesor era asidu vizitat de colonei din armată cu veleităţi de . . . doctori în istoria României. Pe lângă treaba consultării ei ofereau și sfatul ca încercatul de ani de închisoare politică să se dea de partea Sefului care și-a dovedit bunătatea și care are nevoie de specialiști. Si astfel, o personalitate științifică s'a înhămat la carul triumfal al fiului dela Scornicești.

Cam tot pe atunci a avut loc un incident iscat de mai marele partidului de la Iași care a fost poftit să vâneze în pădurea Săbăreni de lângă Capitală. Vânatul era oprit deci pădurarul a încercat să le confiște puștile. Secretarul era cu un maior-pază personală, căruia i-a ordonat: - Ia împușcă-l mă. Că-i turbat și se dă la noi. Dar n'a apucat securistul să miște când pădurarul i-a trimis un glonț pe la ureche: - La pământ braconierilor, că vă zbor creerii! Desigur că cei doi au fost ulterior eliberați cu scuze. Informat, Ceaușescu i-a pedepsit pe cei doi, ignorându-l complet pe pădurar. S'a scurs un an și pădurarul a dispărut în neant. Probabil că cei doi nu l-au uitat. Sau poate a avut grije o anumită secție a comitetului central al partidului, care nu e numită ca celelalte: organizatorică, cadre, etc., ci. . . Secția Zoltan. Specialitate: crima politică, asasinatul. Să fie la ei!

Dar ca tabloul vieții sub înțeleapta conducere comunistă să fie complet, iată ce i s'a întâmplat în 1975 unui director de minister.

De unde să-i treacă prin cap că unul pe care cu un an înainte îl stropise trecând în goană cu mașina și pe care îl și înjurase, avea să treacă prin București și să-i recunoască mașina parcată în fața apartamentului. Numai că obscurul provincial era de-acuma cu vărul său. . . om mare, din paza tovarășului Ceaușescu. Care când a auzit că mătușa sa a fost pomenită ireverențios a luat problema în mâini.

A fost un fleac să-i afle numele și adresa și să se introducă în casă spre a inspecta situația. Apartamentul era pe Calea Victoriei pe unde Seful vine la serviciu, iar vărul răspundea de acel sector. Deci i-a pus în vedere omului să se mute de bună voie, altfel îl va evacua. S'a dus omul la adjunctul ministrului cerând sprijin. Au urmat niște intervenții care au provocat un raport scris al vărului prea vigilent. Acesta s'a justificat astfel: tovarășul deține un apartament sensibil cu vedere frontală și de anfiladă spre strada pe unde trece cortegiul oficial de două ori pe zi; are mașină personală pe care a instalat un dispozitiv de fixare a schiurilor; (''a instalat un dispozitiv'' era puternic subliniat cu roșu), vorbeste limbi streine (subliniat!),merge Sâmbăta-Dumineca pe Valea Prahovei la schi, unde ''noi nu putem controla cu cine ia legătura'' -asta deasemenea subliniat și subînțeles că ar întâlni acolo streini și ar putea complota.

Seful ierarhic a simțit abuzul dar cum să-și ia riscul atât de subtil prezentat și subliniat? Așa că a raportat în consecință, iar în final, tovarășul director - om de încredere, da, dar e un caz special mai bine să vă mutați. Finalul a fost că evacuarea s'a efectuat iar vărul cu înjurătura mutat în loc ca ''om strâns legat de muncitorime''.

Dacă acum, informat, Ceaușescu ar vrea să afle ce se petrece în culisele curții sale și să repare abuzul (?), omul său din pază o va ține morțis că numai zelul și spiritul de vigilență l-a motivat și că e gata să sufere pentru fidelitatea sa nemărginită. Seful va fi îmbrobodit sau dimpotrivă, va socoti la rece că-i mai bine să-l uite pe cel izgonit din casă căci readus, și-ar adânci ura, și să-l ierte pe câinele sau pază cumpărându-i astfel tala subjugare.

Trei mici istorio reale în care ''Cel mai fiu al poporului'' apare rect sau indirect. Ele o secțiune transversal vieții de acolo privit adâncime. Se desprind cinism devenit stil al cărui responsabil înce cu closetiera, aprozar . . și până sus în v piramidei. Ca și pe mea Turcilor, omul de nu-și pune mintea cu e ferește de ei cât poa tipica relație dintre și pisică. Iar câinele mare, înfruptându-se ris cu. . . de dulce, hăt departe cum că e tarian.

N. STO

LAȘITATE ȘI PERFIDIE

Genialul cocoșel Niculiță, care aboară cu 707 ca să ciugulească aplauze și să-i pupe lumea mâna nevestei, n'a strigat cucurigu la una dintre cele mai importante dezbateri ce a avut loc în Adunarea Generală a Națiunilor Unite.

România a fost absentă la discuția invaziei Afganistanului.

Un act de lașitate și perfidie!

Lașitate pentru că România n'a votat alături de Uniunea Sovietică, pentru a arăta omenirii că țara noastră este așa cum este: o țară satelită, la ordinele vecinului dela răsărit.

Perfidie pentru că Niculiță, lipsind dela vot, a căutat să înșele lumea că ar fi independent.

Din nou lașitate: în toate declarațiile de până acum Niculiță propăvăduia buna înțelegere între țările socialiste, respectarea hotarelor, rezolvarea tuturor conflictelor pe cale pașnică și alte baliverne.

Din nou perfidie: dacă Niculiță ar fi fost un om cinstit cu el însuși, ar fi fost prezent la discuții și s'ar fi abținut dela vot, așa cum a făcut Siria, Irac, și alte țări socotite în tabăra Moscovei.

Si tot odată, un act de perfidie și de lașitate, pentru că marele ''idipident'' a lucrat pe ascuns la succesul invaziei din Afganistan și lucrează de prezent pentru extinderea imperialismului sovietic în Orientul Apropriat:

Un grup de studenți din Afganistan și-au terminat acum câteva luni cursurile la ''universitatea'' Gheorghiu-Dej din București, unde au fost ''civilizați'' în arta de a arunca cuțitul, ''Molotov cocktail'', plus alte cursuri pașnice de înaltă literatură științifică anti-capitalistă.

De notat că în timp ce ''studenții'' afganistani erau ''educați'' în Capitala României, tovul Babrak Karmal, actualul dictator din Afganistan, era ținut în naftalină la Praga, de unde avea legături directe cu grupul ''elevilor'' subvenționați de Niculiță.

Dar perfidia și lașitatea nu se opresc aci:

Recent Bucureștiul a stabilit relații diplomatice cu Republica Maldiva.

Noile legături culturale, comerciale cu baștinașii din insulele de corali sunt tot atât de folositoare României ca și un plan cincinal, dar aceste insule sunt așezate în vecinătatea Marii Arabe și în calea vapoarelor care duc petrolul din Golful Persic în Orientul Indepărtat.

Rusia, care de pe timpu Tarilor plănueste să ajung la Oceanul Indian, are ne voie să-și plaseze din tim spionii în pozitii strategic și, în consecință, Niculi le-a deschis o ambasadă ce a umplut-o cu secretari, tașați culturali, comercial soferi, etc., așa cum are la Washington.

Toate aceste ore supl mentare puse în servic Kremlinului, e răsplată Statele Unite au oferit R mâniei privilegiul de a Națiune Favorizată!

George DRAG

GENIALUL NICULIȚĂ ÎN FRUNTEA COZII

Pe scara "Richter a teroarei" România a atins 13 grade (Maximum fiind 14)

Diferite organizații internaționale, oameni politici, economiști, etc., au făcut un bilanț al trecutului deceniu 1970-80.

Ne interesează cum e privită România și ce s'a realizat sub actualul regim.

Revista germană "Stern". într'un articol "Die Reichsten der Welt..." (Bogăția Lumii) ne arată cum este împărțit venitul pe locuitori.

Țările libere din apus:

Elveția (prima) cu $ 9.320; Statele Unite, $ 7.865 (a patra); Germania de Vest, $ 7.255 și Canada $ 6.395 (a zecea).

Țările Europene de sub dominația comunistă:

Prima Germania de Răsărit cu $ 4.230, urmată de Cehoslovacia, $ 3.710, Polonia, Ungaria, Rusia, Bulgaria, Jugoslavia cu $ 1.540 și la fruntea cozii muncitorul român cu un venit de $ 1.300 anual.

România, în comparație cu țările vecine, nu s'a putut menține nici la nivelul dinainte de război.

Acesta-i "progresul științific-economic socialist" ! Acum să analizăm și "progresul democrației-multilaterale":

Organizația Internațională "Freedom House" care supraveghează cum sunt aplicate în lume principiile democratice, în raportul pe anul 1979 subliniază:

In ultimii 7 ani ideea de libertate a câștigat teren. Au fost eliminați: Pol Pot (Cambodgia), Idi Amin (Uganda), Bokassa (Imperiul Central African), Macias Nguema (Guinea Ecuatorială) etc.

In același timp s'a înrăutățit situația din Cehoslovacia, Germania de Est, Pakistan, Afganistan, etc.

Anchetatorii s'au concentrat asupra a patru puncte: (a) drepturile politice; (b) drepturile civile; (c) condițiile generale de libertate și (d) dacă sunt speranțe de îmbunătățire.

S'a analizat situația din 158 de țări. Iată la ce concluzii s'a ajuns:

CATRE O DESTINDERE

Posibilitatea că situația din România se va îndrepta și că guvernul urmează o politică ce va duce la o eventuală îmbunătățire a fost marcată cu 0 (zero)... Lăsați ori ce speranță voi ce trăiți sub Niculiță !

CONDIȚII GENERALE DE LIBERTATE

'Freedom House" face trei clasificări: F, PF și NF, reprezentând regimuri care acordă libertate deplină "F" (Freedom), o libertate îngrădită 'PF" și cele care nu acordă nici o libertate "NF".

S'a ținut în vedere dacă cetățeanul poate căpăta pașaport, se poate muta dintr'o localitate în alta, poate protesta contra abuzurilor făcute de organele polițienești, etc.

Astfel,55 de țări au fost notate cu NF (fără libertate). România face parte din acest grup alături de Zaire, Uganda, Angola, Albania, Etiopia, Rusia, etc. 44 de țări acordă libertate deplină: Statele Unite, Canada, Franța, Japonia, Israel, Austria, India, Italia, etc.

Printre țările cu o libertate îngrădită Egipt, Mexico, Nigeria, Ivory Cost, etc.

DREPTURI POLITICE ȘI DREPTURI CIVILE

S'a ținut și aici cont de unele condiții: Există țări cu mai multe partide politice, dar există și cenzură. Unele legi permit doar anumite culturi religioase. State care au naționalizat în parte industria, dețin monopoluri, etc.

După minuțioase studii s'a ajuns la următoarea clasificare: Tara care acordă individului depline drepturi politice și civile a căpătat clasificarea 1 și 1.

Cu fiecare restricție a unei libertăți se adaugă un punct. Țările cu cel mai sever regim sunt marcate 7 și 7. Maximum de puncte fiind 14.

In categoria celor cu " 14 puncte" întâlnim Uganda, Albania, Angola, Vietnam, Somalia, etc. In total 16 țări.

României îi revine cinstea de a fi printre primele 24 țări din coadă cu 13 puncte: 7 pentru drepturile politice (adică neexistente) și 6 puncte pentru drepturile civile (aproape neexistente. In categoria României: Iraq, Mali, S. Yemen, Nigeria, Burma și recent au fost adăugate Cehoslovacia și Germania de Est. (8 țări).

Rusia are 12 puncte (6 și 6), la fel Cuba, Lybia, China, Zaire, Algeria, etc. (In total 20 de țări).

Franța, Germania de Răsărit 3 puncte: 1 și 2; Italia, Israel câte 4 puncte: 2 și 2.

E puțin ironic, presa din România atacă guvernul din Africa de Sud că nu-i democrat și nu acordă libertăți umane. Dar acest regim a căpătat 11 puncte și PF (part freedom) care arată un regim mai blând decât cel la care sunt supuși frații din țară.

ADEVĂRATĂ TRAGEDIE

La aceste cifre adăugăm unele realități pe care statisticele reci, și fără suflet nu le pot înțelege și nu le pot include: Ne referim la falsificarea istoriei, la distrugerea tezaurului cultural, la distrugerea Bisericii, la distrugerea a tot ce-i suflet românesc...

Dar ce ne îngrijorează și mai mult nu e că România a fost catalogată la același nivel cu regimurile din junglele africane sau asiatice, ci recentul discurs al tovului Niculae ținut în fața celui de al XII-lea Congres al Partidului Comunist și unde el promite că: 'Tot ceea ce întreprindem este consacrat omului, libertății, bunăstării și fericirii lui".

Si asta ne înspăimântă !

PE SCURT DIN ȚARĂ

CRONICA RADIOFONICĂ

RADIO BUCUREȘTI

CEAUȘORAMA

Hristos s'a născut în Bethlehem, Mohammed s'a născut în Mecca și Niculae Ceaușescu în Scornicești.

Importanța istorică rămâne să fie stabilită doar pentru locurile doi și trei (între Mecca și Bethlehem) deoarece în locul întâi a fost ales, cu stufoasă inspirație, Scornicești, "vatră de istorie" multilateral dezvoltată, care a dat omenirii prima civilizație întinsă peste meridiane.

Ultimele descoperiri cu târnăcoapele confecționate la Grivița Roșie de către arheologii sub supravegherea distinsei academiciene și savantă chimică, Coana Lenuța, au dat la iveală fapte uluitoare care trecute prin sită și analizate la Comitetul Central al Partidului Comunist, au dus la concluzia că existau așezăminte umane pe malurile afluentului Olt--în vecinătatea Scorniceștilor-- încă dinaintea e.i. (era încălțămintei).

Cu toate minuțioasele analize ale solului, subsolului și mlăștinilor unde cresc azi gâștele, nu s'a descoperit pe malurile Oltului nici o urmă de picior de pod, așa cum stau mărturie la Dobreta picioarele construite de Apolodor din Damasc.

Deasemenea este semnificativ că lipsa picioarelor (vorbim de picioarele de pod și nu de piciorușele cu piele proaspăt întinsă de doctori la Paris ale coanei Lenuța) este întovărășită de o altă lipsă, tot atât de semnificativă, aceea a liniilor de cale ferată la care oamenii de știință au adăugat și lipsa stâlpilor de telegraf.

E dela sine înțeles că ori ce arheolog, căruia i-a încolțit în creer sămânța de intuiție științifico-socialistă, nu poate ajunge decât la o singură concluzie ce refuză ori ce alte argumente contrarii:

Locul unde s'a născut Indrumătorul Niculae, denumit acum "vatră de istorie" a dat lumii prima civilizație tehnică.

Lipsa podului și a liniilor de cale ferată dovedesc că scorniceștenii voiajau dela un mal al altuia al Oltului cu elicopterul, iar lipsa stâlpilor de telegraf e dovadă că străbunicii lui Niculiță conversau prin telegrafie fără fir.

La aceste mari descoperiri se adaugă ultima și cea mai mare descoperire: Genialitatea ereditară a lui Niculiță.

O NOUĂ ISTORIE

Radio Moscova: "Armata sovietică a jucat rolul hotărîtor în eliberarea României de sub jugul fascist . . . a contribuit la doborîrea în România a regimului militaro-fascist, la victoria insurecției antifasciste din 23 August, înfăptuită sub conducerea partidului comunist."

■■

URSS este principala parteneră comercială a României. Schimburile în actualul cincinal se vor ridica la 9 mil. ruble, față de 5 mil. din cincinalul precedent.

ARIPI ROMÂNEȘTI

Primul zbor al primei organizații internaționale de aviație comercială din Europa a avut loc (19 Oct. 1921) între Paris și București.

Compania de aviație Franco-Română poseda 2 avioane. Unul de 5 pasageri și altul de trei.

Zborul a fost efectuat în 14 ore cu opriri la Strasbourg, Praga, Budapesta și Turnu Severin.

In București avionul a aterizat pe aeroportul Pipera. (Construcția aeroportului Băneasă a început cu un an mai târziu).

Pentru acest an se proectează 3 modele: Dacia 1310, 1303 și camioanele 1300. Până acum s'au fabricat 500.000 mașini Dacia.

■■

Egiptenii au construit fabrica de acid sulfuric dela Abuzhabal împreună cu tehnicienii români.

■■

S'a decis--ca toate deciziile--ca România în 10 ani să devină independentă din punct de vedere al combustibilului. Până atunci se va dedica în fiecare an o zi specială de speranțe: "Ziua Energeticianului."

CINSTIREA TRĂDĂTORILOR

La Muzeul central al forțelor armate ale URSS un loc de cinste este rezervat "Diviziei de Voluntari Tudor Vladimirescu."

Fuge de bine ...

Tov. Ed. Eisenburger, membru în CC și lider al germanilor din România, condamnă "încercările unor cercuri din străinătate de a ponegri țara noastră și de a ademeni pe unii cetățeni de a părăsi patria. . . .care le oferă o viață foarte bună." (R.B.)

RECOLTA DE SPIONI

Reproducem textual după Radio București (26, 10, '79): "Azi dimineață a avut loc închiderea cursului pentru activiștii cu funcții de răspundere în mișcarea sindicală din Bangladash, Afghanistan, India, Fidzi, Australia, Noua Zeelanda, Filipine, Malaiezia, Srilanka Japonia organizat de Uniunea Generală a Sindicatelor la Scoala Centrală Sindicală din Cadrul Academiei Stefan Gheorghiu. Acest curs, constituie, după cum au apreciat participanții la manifestația de azi, o formă concretă a ajutorului pe care sindicatele din România îl acordă oamenilor muncii și sindicatelor din alte țări, o manifestare a solidarității internaționaliste cu lupta popoarelor din această parte a lumii, pentru libertate, progres social și pace."

'Idipindentul" Niculiță a transformat România într'o creșă de vipere comuniste.

DIN CELE TREI COLŢURI ALE LUMII

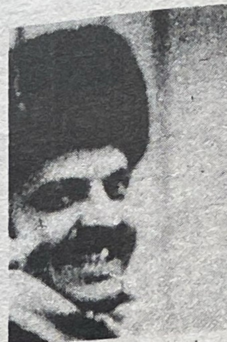

Rubrică întocmită de ARGUS

CANADA

Soferul B.V.I.Sokolov

Colonelul Ed.Aleksajan

Căpitanul Igor Bardeev

Trei diplomaţi sovietici din Ottawa au fost expulzaţi, fiind acuzaţi de spionaj. Conform declaraţiei date de Ministrul de Externe, Flora Mac Donald, ei făceau parte dintr'un cerc de spionaj îndreptat contra Statelor Unite şi dirijat de ambasada din Ottawa,Canada. Printre persoanele prinse şi expulzate sunt: ataşatul militar Căpitanul Igor Bardeev, asistentul lui, Colonelul Ed.Alekanjan şi şoferul B.V.I.Sokolov. Trebue menţionat că anul trecut au mai fost prinşi şi expulzaţi alţi aşa zişi "diplomaţi sovietici". In ultimele două decade, un număr de 21 de diplomaţi sovietici, au fost prinşi spionând şi au fost expulzaţi de guvernul canadian. In prezent personalul ambasadei sovietice din Ottawa numără un personal de 64 de persoane.

ROMÂNIA

"R.S. România şi Republica Maldiva, au hotărît să stabilească relaţii diplomatice la nivel de ambasadă. Este al 133-lea stat cu care ţara noastră întreţine relaţii diplomatice."

Stirea dată de Radio Bucureşti se opreşte aci.

Nici un cuvânt despre Maldiva, unde se află şi de ce au fost necesare relaţii diplomatice la nivelul înalt de ambasadă.

Explicaţia este simplă dacă ne uităm pe hartă.

R. Maldiva--populaţie 150.000. 98% musulmani--este compusă din 1087 insule atolice (inele formate din resturi de corali,N.R.)unele nelocuibile, care se găsesc la 800 Km. sud-vest de insula Sri Lanka (Ceylon) şi la nord de insula Diego Garcia unde se află baza militară aliată din Oceanul Indian.

Ambasada română va fi instalată în capitala ţării, Malé, un oraş cu 29.000 de locuitori.

Maldivaenii se ocupă cu pescuitul şi agăţarea prin pomi ca să culeagă nuci de cocos.

Nu cred că mulţi români au pus piciorul prin aceste insule de care în câteva luni ne va lega o "tradiţională prietenie", la fel ca şi celelalte prietenii tradiţionale cu ţările din Africa.

Tinând seama de situaţia din Orientul Apropiat, Iran, Afganistan; de prezenţa vapoarelor de război în Marea Arabă, de activitatea dela baza flotei aliate din insula Diego Garcia, e uşor de înţeles dece Kremlinul are nevoie de spioni în aceste insule devenite strategice.

Trebue subliniat că deschiderea ambasadei din Maldivia s'a făcut înainte de intrarea trupelor ruseşti în Afganistan, dovedind că "maverickul" Niculiţă este unul dintre oamenii cei mai de încredere ai Kremlinului.

Gogoaşele "democraţilor-detentişti" prin ziare şi radio din lumea liberă, că Niculiţă trebue suportat pentru că-i naţionalist anti-rus şi va apăra ţara contra unei invazii dela răsărit, este inclusă în planul Moscovei cu scopul de a amăgi pe românii din lumea liberă.

Brejnev n'are nici un interes să invadeze România.

Imperialismul rus are armata română (pactul dela Varşovia) care-i păzeşte interesele în Balcani şi are la dispoziţia lui pe diplomaţii lui Niculiţă care sunt printre cei mai buni spioni comunişti din lume.

Nu ne-ar mira, ca o lovitură de teatru, Niculiţă să protesteze contra invaziei din Afganistan, aşa cum a făcut şi contra invaziei din Cehoslovacia.

SIRIA

Reprezentantul Siriei la O.N.U. Hammoud el Choufi, a demisionat din postul său la 26 Dec. 1979, în semn de protest împotriva politicii procomuniste şi antidemocratice dusă de guvernul sirian.-"Sunt sigur că vor urma necazuri şi chiar încercări de asasinat împotriva mea" a declarat Dl. Choufi. Inchisorile Siriei sunt pline de foşti Preşedinţi, Prim Miniştri, ofiţeri, funcţionari şi alte categorii. Execuţiile se ţin lanţ. Aceasta este guvernarea lui Assad!

ARABIA SAUDITĂ

Pe data de 22 Ianuarie, Statele Unite şi Anglia au fost informate de Arabia Saudită, că trupe cubaneze sunt transportate recent în Yemenul de Sud. Odată cu trupele cubaneze, au sosit şi un număr mare de ofiţeri sovietici. Atât Washingtonul cât şi Londra nu au comentat şi nici nu au confirmat ştirea de mai sus.

CANADA

Ziarul "Toronto Star" din 17 Noembrie 1979, a publicat următoarele comentarii referitoare la P.L.O.: " PLO este invitată..... Recunoaşterea PLO-ului nu are nimic de aface cu anti-semitismul or cu atacurile împotriva cetăţenilor civili", a declarat Abie Weisfel, evreu din Toronto, Canada.

UNIUNEA SOVIETICĂ

A fost confirmată ştirea că Generalul Viktor Paputin, al doilea în grad în securitatea sovietică, a decedat. El fusese trimis pe data de 13 Decembrie 1979, în Afganistan cu un grup de experţi, cu misiunea de a reorganiza securitatea Afganistană, şi de a pregăti lovitura de stat, care a adus trupele sovietice pe data de 27 Decembrie. Se bănueşte că el ar fi fost împuşcat, în urma unui argument, de Assadullah Amin, nepotul fostului preşedinte, care era însărcinat cu serviciul de inteligenţă al Afganistanului.

VIETNAM

Luna trecută a avut loc în Vietnam, o conferinţă militară comunistă, la care au participat: Uniunea Sovietică, Cuba, Cambodgia şi Laos. Atât Uniunea Sovietică, cât şi Cuba au trimis delegaţi militari cu importante poziţii politice. Din partea Laosului a luat parte şeful armatei, iar dinpartea Cambodgiei, ministrul apărării, Pen Sovan, omul de încredere sovietic din Hanoi.

AFGANISTAN

Departamentul de Stat American, a anunţat că trupele sovietice din Afganistan, au întrebuinţat "bombe cu gaz", care afectează sistemul nervos. Acest atac a fost raportat de un ofţer al armatei afganistane, care a trecut de partea naţionaliştilor. "Gazul nervos" cunoscut sub numele de "SOMON" când este inhalat provoacă ameţeală,sufocare, orbire, paralizie şi moarte, totul depinde de cantitatea inhalată.

TURCIA

In Turcia, guvernul Suleiman Demirel, întâmpină o mulţime de greutăţi după moştenirea lăsată de guvernul de stânga al d-lui Bulent Ecevit. La Ankara şi Istambul au fost asasinaţi membri ai grupărilor de dreapta de către bande de terorişti comunişti. La Adana au avut loc ciocniri de stradă. S'au operat peste 5000 de arestări. Deoarece în timpul guvernării lui Ecevit comuniştii s'au infiltrat în număr foarte mare la posturile de radio şi televiziune turceşti, noul guvern a introdus cenzurarea difuzării ştirilor prin posturile de radio şi T.V. turceşti.

STATELE UNITE

"Paparudă, rudă, muerea zăludă", Elizabeth Holtzman, cea care nu ştie unde este România, dar presează guvernul român să falsifice acte ca să-i susţie aberaţiile anti creştine, ameninţându-l cu clauza naţiunii celei mai favorizate, vrea să ajungă senator american. Unde eşti tu Păstorele să ne mai faci una ca aceea: "Caligula imperator a făcut din cal senator ....

AFGANISTAN

Prinderea americanilor în plasa aruncată în Iran, i-a lăsat Moscovei mână liberă de acţiune. Ingrijoraţi de faptul că ruşii ar putea folosi dreptul de veto în Consiliul de Securitate, unde se discuta despre sancţiunile ce urmau a fi aplicate Iranului în problema ostatecilor, americanii au ignorat jocul ruşilor. Deşi au avut din timp informaţii că din Vitebsk, Smolensk, Pochinok şi Sescia, partea apuseană a Uniunii Sovietice, au fost deplasate trupe în Afiganistan, iar de-a lungul frontierei acestei ţări cu Uniunea Sovietică se află peste 50.000 de ostaşi sovietici înarmaţi cu cele mai moderne mijloace de luptă, nu au reacţionat. Ruşii, ştiind că americanii sunt ocupaţi cu problema ostatecilor din Iran iar în Consiliul de Securitate se tem de veto-ul lor, au ocupat în fapt Afganistanul, cu aleleaşi mijloace şi certitudini cu care au ocupat Ungaria în 1956 şi Cehoslovacia în 1968.

In Afganistan a continuat dansul macabru al capetelor tăiate. Acolo unde cu trei luni în urmă căzuse capul lui Taraki, conducătorul pro sovietic după lovitura de Stat din Aprilie 1978, cădea de data aceasta capul celuilalt conducător pro sovietic Hafizulah Amin. Kremlinul şi-a instalat cea mai docilă slugă,Babrak Karmal, ţinut în rezervă ca ministru plenipotenţiar al guvernului revoluţionar la . . Praga. Tara întreagă este însă anticomunistă şi se află în lupte de guerilă în războiul sfânt de eliberare. In proclamaţia dată către popor, Karmal a vorbit de onoarea şi morala . . . .islamică. Iată-i pe comuniştii ruşi şi în postură de apărători ai religiei. Dacă poporul vrea opium - zic ei - le dăm cu vârf şi îndesat. De la panortodoxismul ţarist la panislamismul comunist nu este nicio diferenţă. Aceeaşi sete oarbă de dominare şi asuprire. "Este moral-spunea Lenin-tot ceeace faci, pentru distrugerea duşmanului de clasă".

Prosovieticii Taraki şi Hafizulah Amin, au fost judecaţi rapid şi executaţi ca agenţi ai imperialismului american, duşmanul islamismului. Desigur că tot sub această acuzaţie, va cădea la ordinul ruşilor şi capul lui Karmal, dacă va pune fes pe el.

PAKISTAN

In urma invaziei sovietice din Afganistan, se pare că o alianţă Chinezo-Pakistană sub directa supraveghere a Statelor Unite, a fost formată de a descuraja eventuala încercare sovietică de a invada Pakistanul. Pentru acest lucru, în urma vizitei făcute în China de Secretarul Apărării Naţionale al Statelor Unite, Harold Brown, Ministrul Afacerilor Externe Chinez, Huang Hua, a vizitat Pakistanul şi a decis să trimită imediat ajutor militar, atât de necesar trupelor pakistaneze. Cum China nu posedă armament modern, se bănueşte că Statele Unite vor furniza indirect acest ajutor militar. Oficial Statele Unite au anunţat un ajutor de $ 400 milioane de dolari.

In prezent Pakistanul are sub stare de alarmă un număr de 450.000 de trupe, posedă 210 avioane de luptă dintre care 60 sunt vechile avioane "F-86 Sabrejets", întrebuinţate în războiul din Coreea. Un număr de 80 de avioane, puţin mai avansate, sunt de construcţie chineză, ca Mig-19, iar restul de 70 de avioane sunt franceze de tip " Mirage". Pakistanul posedă un număr de 1.070 de tancuri, dintre care 720 sunt de provenienţă chineză, tipuri T-59 şi PT-76, care sunt mult inferioare celor sovietice, aflate în prezent în Afganistan.

HAROLD BROWN, SECRETARUL APĂRĂRII NAŢIONALE AL STATELOR UNITE, INSPECTÂND TANCURILE CHINEZESTI

Actualitatea internațională

STRATEGIA SOVIETICĂ DE CUCERIRE A LUMII SE DESFĂȘOARĂ CU SUCCES.

-AZI, AFGANISTANUL-

Rușii știu ce vor. Lor le este totul clar. Ei au o țintă clar definită, precisă, cu contur concret. Tinta-cucerirea lumii, are etape. In fiecare etapă se scoate în evidență direcția loviturii principale, măestria cooperării diverselor strategii și întărirea, cu fiecare pas victorios, a marelui imperiu rusesc. Moscova merge din triumf în triumf.

Sfârșitul celui de al doilea război mondial a însemnat începutul cuceririlor sovietice la scara mondială. Insuși sfârșitul războiului a însemnat o enormă victorie a rușilor nu numai asupra Germaniei lui Hitler, ci și asupra lumii întregi și în special asupra Occidentului. Iar această victorie a obținut-o Rusia cu ajutorul Occidentului însuși. Nu era pentru prima oară și nici pentru ultima. Posesoare a unei ideologii, cea mai teribilă armă, hotărîtă de a face totul pentru victorie, Rusia lovește, destramă și subjugă.

In 1945 Rusia a înglobat în URSS Estonia, Letonia, și Lituania, o parte din Finlanda, jumătate din Polonia, sudul Cehoslovaciei, Basarabia și nordul Bucovinei. In 1945 Rusia și-a stabilit dominația asupra Poloniei, Cehosloviaciei, RDG, Ungariei, României și Bulgariei pe care le conduce cu ajutorul partidelor comuniste subjugate Moscovei, și cu prezența armatei, plus pactul militar dela Varșovia și CAER. Jugoslavia urmează politica de prietenie și tovărășie dar relativă nesubordonare cât traieste Tito, Finlanda trebue să fie independentă dar trăiește cu frică, Europa occidentală întreabă pe Rusi dacă sunt de acord să vândă arme Chinezilor și să se înarmeze pe sine însăși. . . Țări comuniste cucerite cu forța "revoluționară" rusească întâlnim în Vietnam, Jemen-Sud, Ethiopia, și Angola. Cuba-filială sovietică în coasta Americii. Cambogia este cucerită și ea tot "revoluționar".

Partidele comuniste subordonate mai mult sau mai puțin deschis Moscovei se găsesc în întreaga lume, inclusiv în țările NATO, și au pretenții de participare la guvernare. Revoluții, răscoale, războaie locale, mișcări, terorism, subversiune, spionaj, trădări, școli de criminali, greve, supersindicate, capitulări.

Ideologia, plata și cumpărarea cu bani grei, promisiunile de instalare la putere, subversiunea împing la noi aliați, armata sovietică intervine și invadează, amenință și acordă asistența în numele alianței, a "eliberării" și a unității "revoluționare". Iar Occidentalii sunt imperialiști.!

Ce au realizat Occidentalii, nu dela 1917 până astăzi, ci din 1945 până astăzi pe scara mondială? Au pierdut tot timpul. Victoriile sovietice sunt tot atâtea pierderi catastrofale ale Occidentului civilizat, industrializat, științific, imbuibat, motorizat și cu pretenții de a fi și cult. In fața cui au pierdut? In fața proștilor, înapoiaților, și flămânzilor. Mai mult și anti-Dumnezeu! Ori, chiar Biserica face ce a făcut Occidentul din 1917 până azi: îi ajută pe anti-Dumnezeu!

Politica occidentală nu are orizont. Nu are busolă politică sau dacă are ea indică fals punctele cardinale ale politicii actuale mondiale, politică în care magnetismul rusesc deviază indicatoarele busolei. Lipsa de ideologie, de politică doctrinară, de politică bazată pe un scop clar, fixat nu de pe o zi pe alta, ci pe o perioadă de 20-30 de ani, pe un veac, imposibilitatea trasării unui drum spre viitor, lipsa de mijloace psihologice la scara mondială, impun Occidentului capitularea treptată. O capitulare atrage o altă capitulare. In lanț. Iar unde Rușii pun piciorul nu-i mai mișca nimeni. Iar ei știu cum să avanseze. E mai bine din aproape în aproape, dela vecin la vecin. Doar pe măsura momentului oportun, inclusiv "revoluționar" se stabilesc și departe, dar mai ales în punctele cheie ale pământului, unde merită să riște, unde merită să sacrifice totul, mai ales când alții, adversarii nu pot să sacrifice totul. Cuba, Angola, Etiopia au fost un moment oportun.

Naivitatea și ignorarea pericolului sovietic sunt acte criminale iar asemenea acte se întâlnesc frecvent la politicieni al căror loc nu este în conducerea unui stat. Bogăția, industria și știința, arsenalul super-atomic și cosmic bazate pe pălăvrăgeala parlamentaristă a democrațiilor occidentale, toleranța, sunt tot atâtea mijloace ce atestează (pentru a câta oară în istoria lumii!) că forța, legea junglei, legea pumnului sovietic nu au nevoie de șocolată, ajungându-i un codru de pâine și vederea prăzii din față.

Cine propagă ideea că Afganistanul va fi "Vietnamul pentru Ruși" sau este agent sovietic și propagă adormirea din nou a Occidentului sau este un anormal. Afganistanul nu este peste mări și oceane, iar Rușii sunt Ruși!

Acum ce va mai urma? Jugoslavia, Tailanda, Birmania, Apoi, va veni o nouă fază: Pakistanul, Iranul.... Europa occidentală se poate număra în ordine, iar "restul" ce mai e din Africa, Asia ca și America Latină nu prezintă mari probleme.

Acum este momentul pentru schimbarea întregii strategii a Occidentului și nu numai a Occidentului căci lumea ce nu este încă supusă Rusiei este mult mai mare decât Occidentul.

Este timpul ca focarul alimentat de Ruși în Orientul Mijlociu, focar în care Occidentul a căzut în cursă, să se transforme într'o zonă pașnică și să se întărească alianța cu Țările Islamice, căci Islamul este cel mai puternic zid contra Rusiei, dacă acest zid primește propte și nu lovituri. Europa să redevină Europa cu axa proprie Bonn-Paris-Roma, normal în cadrul NATO. Este timpul ca Occidentul să aibă propria sa învățătură, filozofie sau doctrină deschizătoare de orizonturi și suflete.

Este timpul revizuirii totale și radicale a strategiei economice occidentale, singura strategie ce încă nu poate să fie echivalată de către Rusia. China, într'adevar să fie un pericol pentru Ruși.

Si, nu pe ultimul loc, să se dea de lucru Rușilor acasă. Se vor ocupa mai puțin de lumea externă. Cu forța Americii și a întregii lumi libere încă mai este posibil. Esențialul este însă cum.... Si cu cât mai repede cu atât mai bine!

Efemeride

De peste două luni de zile, agenda politicii internaționale este ocupată de "Criza din Iran". Privirea superficială aruncată de "omul de pe stradă" evenimentelor din Iran, ajunge la concluzia că un maniac răzbunător și fanatic religios, senilizat de vârstă, s'a angrenat iresponsabil într'o acțiune gravă.

Luați printr'o inadmisibilă surprindere, Președintele Carter și consilierii săi de la Casa Albă, nu au avut pregătită nicio ipoteză de acțiune în cazul evenimentelor de la 4 Noembrie 1979.

Implicațiile politice-generate formal de asaltul "studenților" iranieni asupra Ambasadei Americane din Teheran sfârșit cu deținerea ca ostateci a personalului ambasadei - au luat forme nebănuite, al căror final este imprevizibil.

Să analizăm puțin evenimentele de la sfârșitul anului 1979 și să încercăm să tragem o concluzie fără pretenții exhaustive.

Revoluția iraniană. Este greu de afirmat dacă Sahul a fost un "Carol al II-lea" al Iranului sau nu, dar cert este că majoritatea populației a fost împotriva lui. Sesizând părțile slabe ale conducerii iraniene, șeful religios islamic al Siiților, a polarizat în jurul său pe toți oponenții regimului și cu toată împotrivirea poliției secrete a reușit să câștige revoluția, fiind primit și ovaționat de un popor fanatic în delirul său religios.

In timp ce Khomeini își savura triumful, o parte din susținătorii lui formali, comuniști și marxiști de diferite nuanțe, făceau tot posibilul ca furia maselor să fie canalizată în egală măsură și împotriva Statelor Unite, implicând America, în toate actele ce i se imputau șahului. In același timp, cu prudența bine dirijată de Moscova, Uniunea Sovietică era prezentată dacă nu ca un aliat, cel puțin ca un simpatizant dezinteresat al revoluției.

Prima reacție antiamericană a noului regim, a fost desființarea postului american de observație a activității cosmodromului de la Baikonur, Uniunea Sovietică. Acest post care înregistra orice navă aeriană plecată de la Baikonur, era de cea mai mare importanță pentru strategia Statelor Unite, iar desființarea lui, constituie o grea pierdere pentru americani, necompensată încă.

Instalarea unui alt post de observație în Turcia, s'a lovit de refuzul guvernului turc - de orientare pro sovietică- de anul trecut, care punea drept condiție-pentru instalarea unui asemenea post pe teritoriul turcesc- acordul Uniunii Sovietice. Ne găseam în plină euforie a lui SALT II și turcii erau prudenți, având în plus și scadența unei vechi polițe la adresa Statelor Unite și anume embargo-ul introdus de America împotriva Turciei, după conflictul din Cipru.

America s'a consolat cu informațiile ce le obținea prin sateliți, inferioare calitativ celor obținute de la observatoarele terestre.

După revoluția islamică din Iran, întrebarea care se punea era următoarea: este Iranul un caz izolat, sau această revoluție este expresia unei frământări de mai mare anvergură?

Reașezarea lumească a omenirii după cel de al doilea război mondial, a schimbat din temelii vechea structură a planetei noastre. Abolirea colonialismului și crearea noilor state naționale, au adus cu sine noi probleme politice, economice și mai cu seamă spirituale. Contrar impresiei generale cultivată în Apus - în care comunismul era ridicat în slăvi în dauna capitalismului - tinerele popoare din Asia și Africa au militat de la început spre naționalism, cum analiza la rândul său Javaharlal Nehru în capitolul "Naționalism și Internaționalism" din cartea sa Descoperirea Indiei.

Este marea vină a Apusului care a făcut tot posibilul de a distruge orice organizație naționalistă - cu excepția Israelului- ca până la urmă orientarea multor țări care și-au câștigat independența să fie îndreptată spre stânga și chiar spre comunismul extremist.

Dacă Uniunea Sovietică a învățat ceva din eșecurile suferite în Indonezia, Egipt, Somalia, Sudan și alte țări islamice, nu același lucru s'a întâmplat cu țările vestice și în special S.U.A. America este în continuare împotriva statelor naționaliste și aceasta a dus la o politică dură, anti americană în foarte multe țări arabe. Fragila prietenie cu Egiptul sau Arabia Saudită, nu o salvează de dușmănia celorlalte țări arabe, iar astăzi a avea lumea musulmană ca dușman, nu este un fapt ce trebue ignorat. Statele Unite, au comis mari erori politice, în ciuda faptului că sunt țara care a ajutat și ajută mereu cu miliarde de dolari populații și țări înfometate. In politică însă ca și în viață greșelile se plătesc și de multe ori la un preț foarte ridicat.

CRONICA VREMII

DOCUMENTARUL NEDOCUMENTAT A.B.C.

Ion BOIERU

Aveam pregătite documentele național-țărănești, semnate de Ion Mihalache și Iuliu Maniu, pentru a se vedea cum a fost tratat Armand Călinescu de către șefii lui politici.

In ultimul moment, însă, am amânat publicarea acestui articol -cu documentele respective- pentru ca să fac câteva comentarii despre un alt "documentar", nedocumentat al canalului de televiziune A B C. Acest documentar este întitulat "Escape from Justice" și privește pe foștii criminali naziști -camuflați în Statele Unite.

Este scris de Richard Gerdau și Michael Connor, și prezentat de Tim O'Brien.

Un lucru curios, dela început. Deși ideea este de a vorbi despre naziști, primul caz prezentat este Episcopul Trifa, deși nu a fost nazist. "Documentarul" nu aduce nimic nou, față de afirmațiile și calomniile de altă dată. Cu aceiași acuzatori principali: Rabinul Rosen -din România și Dr. Kremer din New York. Deci, "documentarul" pătimește, din capul locului, cu prejudecăți, părtiniri și falsificări de informații și date.

Exemple: Rabinul Rosen este colaborator cu guvernul comunist din București, și acuzat de proprii lui coreligionari de această colaborare, cu comuniștii români. Rabinul Rosen a avut o mulțime de membri ai comunității sale în posturi de conducere politică și siguranță, în România. Aceștia au patronat crime, care depășesc obișnuitul, și de ordinul sutelor de mii. Unii din acești confrați ai Rabinului trăiesc în România, unii s'au refugiat în Israel, iar alții răspândiți în alte părți ale lumii.

Este rabinul Rosen gata să participe la un "documentar" despre aceștia ?

Este Richar Gerdau- gata să facă investigații- în România și Israel- privind pe acești criminali (nu naziști, nu legionari), dar criminali -cu pete de sânge, împotriva unui întreg popor deci, anti-românism, genocid etnic) ? Ori, poate, nu ne interesează istoria din zilele noastre, ci trebue să ne întoarcem la perioadele din trecut, pentru a avea perspectivă și posibilitatea de interpretări și minciună.

Alt exemplu: Dr Kremer. Acesta a făcut eforturi uriașe pentru a descoperi crimele făcute împotriva neamului său. A prezentat aceste documente guvernului american. In ultimă istanță, în 1975 s'a inițiat acțiune de proces Episcopului Valerian. In toată această perioadă, de atunci, și până azi, acuzarea oficială n'a făcut decât să solicite amânări -pentru a complecta probele de acuzare. Un efort onorabil, dar atunci de ce a fost inițiată acțiunea din Tribunal, dacă nu existau probe ? Simplu, probele lui Kremer, nu prea erau probe, deci ele înșile trebuiau "probate".

Un alt caz românesc, prezentat de Tim O'Obrien, după textul lui Gerdau și Connor este cel al lui Nicolae Malaxa, care a fost admis în Statele Unite, și apoi, încercările de a-l expulza au fost infructuoase. Vina lui: a finanțat Mișcarea legionară (ei spun Garda de Fier - ca să impresioneze prin nominalizare, deși este inexactă titulatura) și pentru că a suportat războiul german, anti-sovietic, cu ajutorul fabricilor sale din România. Asta, înseamnă, pentru Gerdau și Connor, crimă de război, crimă nazistă de război. Stupiditate.

Restul prezentărilor nu ne interesează, pentru că privesc alte țări.

Noi, nu suntem pentru escamotarea crimelor, ci pentru pedepsirea lor, căci sunt crime și nu ne putem juca cu viața oamenilor. Dar, tocmai pentru că crima este un lucru grav, tot grav trebue să fie și responsabilitatea celor ce vorbesc despre crime.

Crimele politice n'au început în Germania lui Hitler, și naziștii nu au avut monopolul lor. In Rusia Sovietică, după revoluția din 1917, au fost asasinați milioane de oameni, și în regiunile satelite Moscovei, după 1945, până astăzi asasinatele sunt la ordinea zilei, anume, asasinatele politice. O parte din criminali, se găsesc în lumea liberă, și nimeni nu prezintă "documentare" despre aceștia. Au fost asasinați preoți, episcopi, ortodocși, catolici, greco-catolici, oameni politici, țărani, studenți, muncitori, din toate neamurile de după "cortina de fier".

Ce a făcut Gerdau și Connor pentru strângerea documentelor, recente, proaspete, posibile ? Nimic, căci interesul lor este direcționat unilateral, deci îmbibat cu toate prejudecăților și părtinirilor respective. Această atitudine nu reprezintă mentalitatea americană, ci jocul de interese camuflate ale unor sectoare, pentru rațiuni de propagandă.

Toate neamurile trebuesc apărate de crime, teroare și opresiune, mai ales azi, după experiențele socialiste din estul european, unde popoarele trăiesc sub jugul sovietic.

Altfel, se face ură de rasă, și asta nu este la modă, când se fac singularizări.

In orice caz, din acest "documentar", o concluzie stringentă s'a impus până la urmă; ne găsim în fața unor situații imposibil de documentat. Totuși, se fac acuzații, publicitate, și prezentări la televiziune. Asta, este ridicol și imoral. Situația trebuește corectată -cel puțin pentru ordinea morală. Să fie judecați toți cei suspicionați, și după sentințe, în cazul celor achitați, să se deschidă procesul socotelilor juridice, tuturor acelora ce au calomniat și acuzat fără probe.

Adică, calomnia să fie tratată ca o încercare de asasinare morală, căci numai așa putem restabili o ordine morală, altfel ne putem permite -sub regimul de libertate- toate imoralitățile.

Mai mult, faptul că sunt vizate numai crimele naziste, ceeace este foarte vag și se menține, în mod intenționat confuzia, noi credem că, pe lângă naivitate, este vorba și de o serioasă infiltrație comunistă în sferele care întrețin această propagandă.

Toate eforturile se îndreaptă spre foștii naziști, pentru a distrage atenția dela perpetuarea asasinatelor comuniste, care se desfășoară fără întrerupere.

Acesta este obiectivul comuniștilor, să se concentreze o propagandă uriașă pentru descoperirea naziștilor, iar opinia publică să fie adormită față de propriile lor crime.

Este o lipsă de balanță, care, nici aceasta nu este specifică spiritului și mentalității americane.

In fond americanii, nu sunt atât de răzbunători, și au o percepție morală a legilor.

Cine are interes să răscolească spiritele, să cultive ura, răzbunarea și ilegalismul, prin procese care sfidează principiul juridic al ne-retroactivității ?

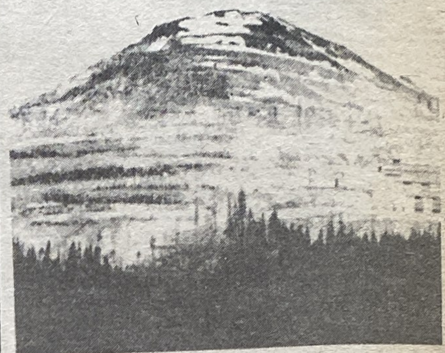
Dar, chiar acceptând aceasta, nimic nu poate fi moral, dacă nu se fundează pe adevăr și respectul adevărului.

Altfel, se prăbușeșete lumea.

Ion BOIERU

NOTE SI COMENTARII

PANEGIRIC LA MOARTEA MUNTELUI NEGOIUL

După dispariția sub undele Dunării a romanticei insule Ada-Kaleh, a vechiului oraș Turnu-Severin și a atâtor vestigii istorice pentru Neamul nostru, din regiunea Cazanelor, în urma construirii Hidro-Centralei dela Porțile de Fier, iată că, revista "Tribuna României", aduce în numărul ei din 1 Septembrie 1979, Românilor din întreaga lume, în cadrul unui reportaj întitulat: "MUNTELE CARE SE MUTA", știrea că, Muntele Negoiul, este atacat cu buldozere de către excavatoriști și mineri, în căutarea și exploatarea sulfului.

Dacă, construirea barajului dela Porțile de Fier, a avut o rațiune bazată pe ceea ce se numește "PROGRES", de data aceasta, nu se mai poate ascunde sub acest deget al vremilor pe care le trăim și cu care trebue să țină pas orice țară, o realitate macabră. Adică, goana unui guvern iresponsabil, de a face bani, cu orice preț. Bani mulți. Bani necesari, nu pentru "biet Român, săracul", ci mai ales, pentru a-i pune la dispoziția unui vis neghiob, visat cândva de mințile bolnave ale lui Karl Marx și Frederick Engels, tătucii instaurării comunismului în întreaga lume. Căci nu, nu Românii vor profita în urma acestei crime comise împotriva naturii de către guvernul dela București, ci triburile încă sălbatice ale Africei negre și grupurile de anarhiști din întreaga lume, finanțate, desigur, din ordinul Cremlinului, de guvernul comunist al României de azi. Fapt pentru care, nu mai încape nici o îndoială, "indipindentul" Niculae Ceaușescu, a fost distins de către adevărații săi stăpâni dela Moscova, cu "Ordinul Lenin", la 1 August 1979.

In introducerea la reportajul său, autorul, Ion Dorobanțu, scrie, fără ca să-i roșească obrazul, următoarele rânduri: "In Munții Călimani se află unul dintre cele mai mari șantiere din țară. Este un șantier ale cărui începuturi datează din anii '50, dar care s-a instaurat ca atare în creierii munților abia în ultimii ani. Un șantier neobișnuit, căci rostul lui este acesta: de a face ca un munte de peste 1800 metri înălțime să fie mutat din locul pe care i l-au fixat mișcările tectonice în urmă cu milioane de ani. Decopertat, dezghiocat ca o nucă și mutat, el va da la iveală o bogăție deosebită: sulful. Negoiul Românesc nu este un munte împădurit, așa că nici frumusețea naturii și nici echilibrul ecologic nu vor avea de suferit"...

In realitate, s'a comis o sfruntată minciună. Căci, Muntele Negoiul, nu este mutat din locul lui milenar, bucată cu bucată, cum au fost mutate, la vremea lor, Piramidele și Sfinxul din Egipt, precum se insinuiază în titlul respectivului reportaj. Adevărul, gol-goluț este că, Muntele Negoiul este pur și simplu ciopârțit și destinat dispariției depe suprafața pământului.

Necesitățile interne de aprovizionare cu sulf a industriei actuale din România, nu pot, nici pe departe, a documenta această absolut oribilă crimă. Dar, firește, cum ar putea oare înțelege o asemenea situație, un fost cizmar, ce, nici măcar, nu știe cum să-și scrie corect numele?!...

In inimile lor, Românii au ridicat deja eșafodul pe care vor sta sub ghilotină, spre a li se tăia capul, celor mai triste figuri din istoria țării noastre de baștină, anume, Nicolae și Elena Ceaușescu, ce, nu mai încape îndoială, au depășit, cu vârf și îndesat, crimele comise de fostul Rege Carol II și amanta lui, Elena Lupescu.

Nu, nu dorim a fi martori ai crudei lor execuții, preconizată de chiar cei mai intimi colaboratori ai lor, și visată de întreg poporul românesc. Căci, aceasta, ne-ar întoarce mațele pe dos.

In umbra destinatului la moarte, Muntele Negoiul, ne plecăm fruntea.

CUVÂNTUL ROMÂNESC
THE ROMANIAN VOICE

ISSN 0705-8365

Redacția și administrația:

P.O. BOX 4217
STATION D.
HAMILTON, ONTARIO
L8V 4L6
CANADA
TELEPHONE:
(416) 387-1832